CHEMAREA MONSTRULUI

„O capodoperă inegalabilă.“

PUBLISHERS WEEKLY

Patrick Ness

După o idee originală de Siobhan Dowd

„Remarcabil... Captivant, înduioșător, strălucit construit.“
THE TIMES

„Frumos, plin de curaj și compasiune.“
THE INDEPENDENT

„Sclipitor și elegant, având înfiorarea și ambiția pe care le-ai aștepta de la autorul trilogiei *Pe tărâmul haosului*.“
THE GUARDIAN

„Nu e ușor să îmbini adevăruri dureroase cu speranța în viitor – dar *Chemarea monstrului* reușește. Cu stil, grație și profunzime.“
THE BOOKBAG

Chemarea monstrului

CHEMAREA MONSTRULUI

de PATRICK NESS

După o idee originală de SIOBHAN DOWD

Ilustrații de JIM KAY

Traducere din engleză de ROXANA GAMARȚ

TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

REDACTOR:
Carmen Botoșaru

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Faber Studio

CORECTURĂ:
Dușa Udrea
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ness, Patrick
Chemarea monstrului / Patrick Ness ; trad.: Roxana Gamarț. – București: Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-203-2
I. Gamarț, Roxana (trad.)
821.111-31=135.1

TITLUL ORIGINAL:
A Monster Calls

AUTOR:
Patrick Ness

Mulțumiri lui Kate Wheeler

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90
Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

NOTA AUTORULUI

Nu am întâlnit-o niciodată pe Siobhan Dowd. De fapt, am cunoscut-o la fel ca și voi – doar prin intermediul cărților ei năucitoare. Patru romane pentru adolescenți, dintre care două publicate în timpul vieții, iar celelalte două, după plecarea ei prematură dintre noi. Dacă nu le-ați citit încă, îndreptați imediat acest neajuns.

Aceasta ar fi fost cea de-a cincea carte semnată de ea. Trasase deja personajele, crease o intrigă detaliată și scrisese începutul. Ce-i lipsea, din păcate, era timpul.

Când am fost rugat să preiau ideea ei și s-o transform într-o carte, am ezitat. Nu aveam de gând – nici nu aș fi *putut* – să scriu un roman mimând vocea ei. I-aș fi făcut un deserviciu scriitoarei, cititorului, dar, mai ales, poveștii în sine. Nu cred că lucrurile funcționează așa, mai ales atunci când vorbim despre o carte bună.

Dar adevărul este că ideile bune au darul de a da naștere altor idei. Înainte să realizez ce mi se întâmplă, ideile lui Siobhan m-au ajutat să-mi vină și mie idei noi și m-am trezit cuprins de frenezia după care tânjește orice scriitor: aceea de a așterne cuvintele pe hârtie, de a scoate la lumină o poveste.

M-am simțit – și încă mai am acest sentiment – ca și când mi s-ar fi predat o ștafetă. O scriitoare de excepție mi-a predat povestea ei și mi-a zis: „Hai! Dă-i drumul! Fă-ți de cap!“ Și asta am și încercat să fac. De-a lungul călătoriei, am ținut cont doar de un

singur lucru: să scriu o carte pe care Siobhan să fi citit-o cu plăcere. Niciun alt criteriu nu a contat cu adevărat.

Iar acum a venit momentul să-ți predau ție ștafeta. Poveștile trebuie să circule, ele nu rămân în sertarul scriitorilor, deși ei sunt cei care pornesc cursa. Iată ce am reușit să facem eu și Siobhan. Așa că hai! Dă-i drumul!

Fă-ți de cap!

Patrick Ness
Londra, februarie, 2011

Pentru Siobhan

Se spune că doar o dată în viață ești tânăr, dar uneori parcă durează o veșnicie, nu-i așa? Mult mai mult decât poți îndura.

Hilary Mantel, *An Experiment in Love*

CHEMAREA MONSTRULUI

Monstrul apăru imediat după miezul nopții. Așa cum fac monștrii de obicei.

Conor era treaz când s-a întâmplat.

Avusese un coșmar. Mă rog, nu un coșmar *oarecare*. Ci *acel* coșmar. Cel care îl tot bântuise în ultima vreme. Cu bezna și vântul, și urletele. Cu mâinile care scăpau din strânsoarea mâinilor lui, indiferent cât de mult se străduia el să nu le dea drumul. Coșmarul care se termina întotdeauna cu...

— Pleacă, șopti Conor în întunericul ce invada camera în care dormea, încercând să gonească înapoi coșmarul, să nu-i permită să-l urmeze în lumea reală. Gata, dispari acum.

Aruncă o privire spre ceasul pe care mama sa îl pusese pe noptiera de lângă patul lui. 00:07. Șapte minute trecute de miezul nopții. Era târziu, având în vedere că a doua zi trebuia să se trezească devreme ca să meargă la școală, cu siguranță târziu pentru o noapte de duminică.

Nu mai spusese nimănui despre coșmar. Nici mamei sale, evident, dar nici altcuiva; nici tatălui său, în timpul convorbirilor telefonice pe care le aveau

o dată la două săptămâni (cu aproximație), *în mod clar* nici bunicii sale, iar la școală nici atât. Absolut nimănui.

Nu trebuia să afle nimeni ce se întâmpla în coșmarul ăla.

Conor clipi somnoros, privind în jur, apoi se încruntă. Îi scăpa ceva. Se uită în jur, trezindu-se de-a binelea. Coșmarul se risipea, dar mai era ceva, nu-și dădea seama ce anume, ceva diferit, ceva...

Ciuli urechile, filtrând cu atenție particulele de tăcere, dar casa era cufundată în liniște; din când în când, doar scârțâitul scărilor sau foșnetul așternuturilor din camera vecină, unde dormea mama sa.

Nimic altceva.

Și, deodată, auzi ceva. Își dădu seama că asta îl trezise de fapt.

Cineva îl striga pe nume.

— *Conor.*

O fracțiune de secundă, îl cuprinse panica și simți un gol în stomac. Oare, într-un fel sau altul, coșmarul devenea realitate și...?

— Nu fi fraier, își zise. Ești prea mare ca să mai crezi în monștri.

Și chiar era. Împlinise treisprezece ani cu o lună în urmă. Monștrii erau pentru mucoși. Monștrii erau pentru picii care încă făceau pipi în pat. Monștrii erau pentru...

— *Conor.*

Se auzi din nou. Conor înghiți în sec. Era un octombrie neobișnuit de cald, iar fereastra lui era încă deschisă. Poate că perdeaua fluturată de adierea vântului foșnea de parc-ar fi spus...

— *Conor.*

Bun, nu era vântul. Era în mod cert o voce, dar nu reușea să o identifice. Nu era vocea maică-sii, de asta era sigur. De fapt, nici măcar nu era o voce de femeie și, preț de o secundă, se întrebă dacă nu cumva taică-său venise pe neașteptate din America și aterizase prea târziu pentru a-l mai suna...

— *Conor.*

Nu. Nu era tatăl lui. Vocea asta avea un timbru diferit, o rezonanță *monstruoasă*, sălbatică și neîmblânzită.

Și, dintr-odată, de-afară se auzi un scârțâit puternic de scânduri, de parcă ceva uriaș pășea pe o podea.

Nu voia să se ridice din pat ca să se uite pe geam. Dar în același timp, o parte din el își dorea mai mult ca orice s-o facă.

Perfect treaz, se dezveli, se dădu jos din pat și se duse la fereastră. În lumina palidă a lunii putea să vadă clar turla bisericii care se ridica pe dealul mic din spatele casei, cel pe care șerpuiau șinele căii ferate, două linii fixe din oțel, care luceau în întuneric. Luna lumina și cimitirul de lângă biserică, populat de cruci pe care abia se mai distingea scrisul.

Conor văzu și arborele de tisă care se ridica maiestuos în mijlocul cimitirului, un copac atât de bătrân încât părea făcut din aceeași piatră din care fusese zidită biserica. Știa că este un arbore de tisă doar pentru că îi spusese maică-sa — prima oară, când era mic și îl atenționase să nu cumva să mănânce fructele care cădeau din el, pentru că erau otrăvitoare, apoi, cu un an în urmă, în timp ce privea fix pe fereastra din bucătărie, cu o expresie ciudată întipărită pe chip, spunându-i: „Ăla-i un arbore de tisă, știi."

Apoi își auzi iar numele.

Conor.

De parcă cineva i l-ar fi șoptit în ambele urechi.

— *Ce* vrei? întrebă Conor, cu inima bubuindu-i în piept, cuprins deodată de nerăbdare față de ce urma să se întâmple, indiferent ce ar fi fost.

Un nor acoperi luna, cufundând întregul decor în beznă, și un foșnet stârnit de o boare de vânt coborî la poalele dealului și pătrunse în camera lui, umflând draperiile. Apoi începu să se audă scârțâitul lemnului, iar și iar, gemând ca o creatură vie, ca stomacul flămând al lumii care mârâie după hrană.

Norul alunecă mai departe și luna începu din nou să strălucească.

Peste arborele de tisă.

Care acum stătea drept, înfipt în mijlocul curții din spatele casei sale.

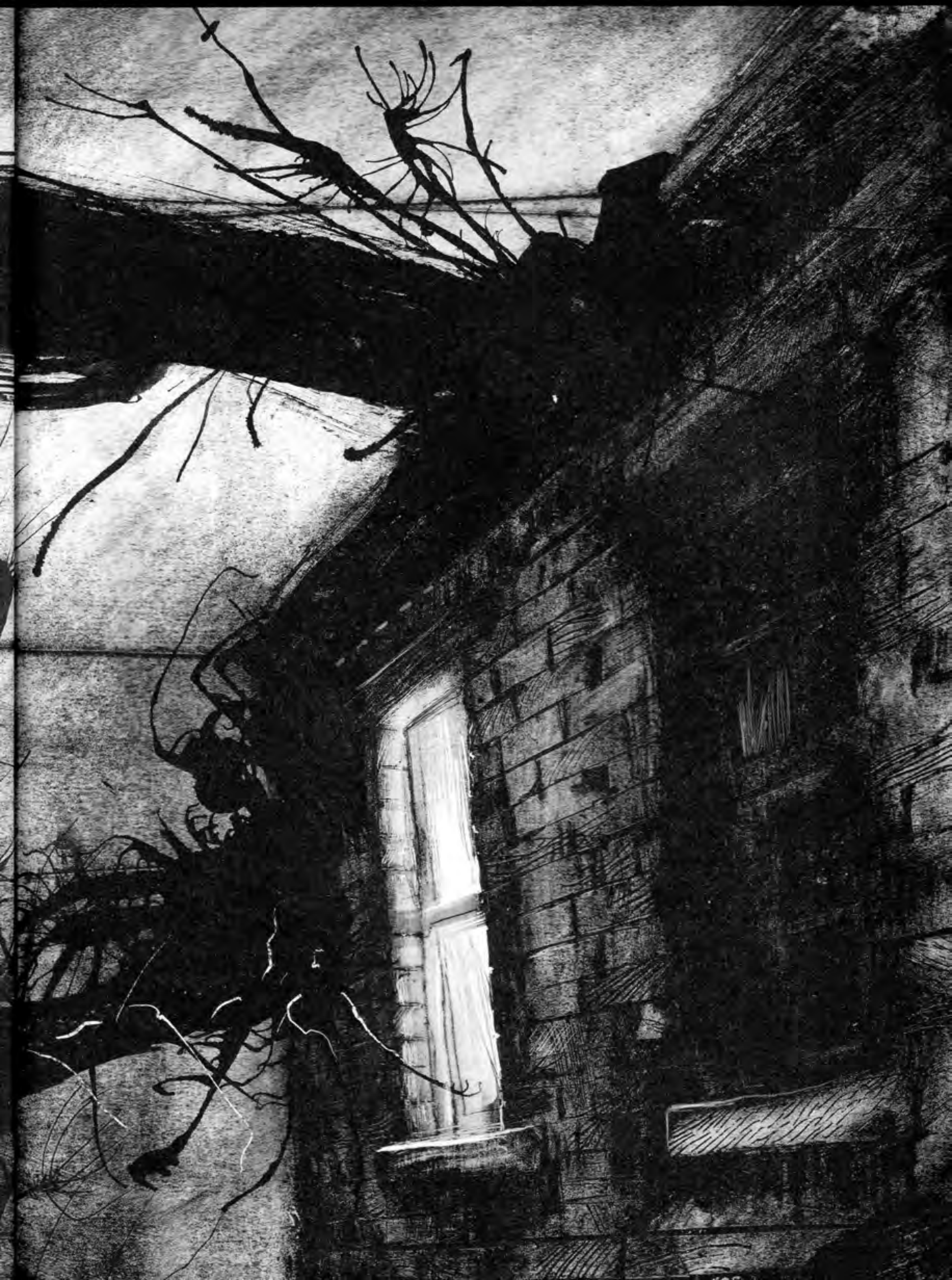
Și atunci zări monstrul.

Sub privirile lui Conor, ramurile de sus ale coroanei se adunară într-un imens chip desfigurat, licărind în întuneric, prinzând conturul unei guri, al unui nas și chiar al unor ochi ce se holbau la el. Alte ramuri se încolăceau, scoțând niște zgomote terifiante, scârțâind și gemând, până când formară două brațe imense și un picior înfipt în pământ lângă trunchiul copacului. Restul arborelui se adună într-o coloană în jurul căreia crescu o carcasă asemănătoare unui trunchi, în timp ce frunzele subțiri ca niște ace se întrepătrundeau formând un fel de piele verde, păroasă, ce fremăta și respira, de parcă sub ea s-ar fi ascuns mușchi și plămâni.

Deși depășea deja în înălțime nivelul la care se afla fereastra lui Conor, monstrul se făcea și mai mare, pe măsură ce prindea contur, ajungând în cele din urmă la o formă ce degaja o forță copleșitoare, arătând puternic, *măreț*. În tot acest timp, se holba la Conor, iar băiatul îi auzea respirația zgomotoasă, șuierând din gura lui imensă. Monstrul se prinse cu mâinile sale imense de pervaz și-și înclină capul până când ochii lui enormi umplură cadrul ferestrei, privindu-l fix pe Conor. Sub greutatea creaturii, casa băiatului gemu înăbușit.

Și atunci monstrul îi vorbi.

— *Conor O'Malley*, șuieră, lăsând să se reverse din el o duhoare caldă, de gunoi. Valul de aer împuțit năvăli pe fereastra lui Conor, spulberându-i pletele. Vocea monstrului se rostogoli în tonalități joase, dar puternice, vibrând atât de tare, încât Conor o simți înfigându-i-se adânc în piept.

— *Am venit după tine, Conor O'Malley*, spuse monstrul, împingând zidul casei, care se cutremură, făcând să cadă tablourile de pe pereții camerei lui Conor, iar cărțile, aparatele electronice și un vechi rinocer de pluș să se prăbușeacă pe podea.

Un monstru, se gândi Conor. Un monstru adevărat, în carne și oase. În viața reală, în care ești treaz. Nu în vis, ci aici, la fereastra lui.

Un monstru care a venit după el.

Dar Conor nu fugi.

De fapt, descoperi că nici măcar nu-i era frică.

Tot ce simțea, tot ce *simțise* de când monstrul i se arătase, era o dezamăgire care părea să crească de la o clipă la alta.

Pentru că nu era monstrul pe care se așteptase să-l vadă.

— Bine, păi, vino să mă iei, îi zise el.

— • —

Se lăsă o liniște nefirească.

— *Ce-ai spus?* îl întrebă monstrul.

Conor își încrucișă brațele.

— Am spus, vino și ia-mă, dacă tot ai venit.

Monstrul rămase nemișcat preț de o secundă, după care scoase un *urlet* înfiorător și izbi cu pumnii în casă. Tavanul camerei lui Conor se curbă sub presiunea loviturilor, iar în pereți se căscară crăpături adânci. Curenți de aer se rostogoliră în cameră, iar atmosfera părea că se cutremură sub loviturile furioase ale monstrului.

— Poți să urli cât oi vrea, zise Conor dând din umeri, fără să ridice prea mult vocea. Am văzut altele și mai rele de-atât la viața mea.

Monstrul urlă și mai tare, izbind cu brațul fereastra lui Conor, pulverizând geamul, lemnul pervazului și cărămizile din zid. O mână imensă din ramuri încolăcite îl cuprinse pe Conor de mijloc și îl ridică de la pământ. Îl trase afară din cameră, în noapte, sus, deasupra grădinii, și-l ținu în aer, o siluetă mică în dreptul lunii. Degetele monstrului erau încleștate atât de strâns în jurul lui Conor, încât acesta abia mai respira. În gura deschisă a bestiei, Conor zări dinții stâlciți, dinți făcuți din lemn noduros, și simți respirația caldă prăvălindu-se în valuri spre el.

Apoi monstrul se opri din nou.

— *Ție chiar nu ți-e frică, nu-i așa?*

— Nu, spuse Conor. În orice caz, nu de tine.

Monstrul își miji ochii.

— *O să-ți fie*, îi spuse el. *Înainte ca totul să se termine, o să-ți fie frică.*

Și ultimul lucru pe care Conor și-l mai aminti era gura imensă a monstrului, deschisă într-un urlet, gata să-l înghită de viu.

MICUL DEJUN

— Mamă? strigă Conor, intrând în bucătărie.

Știa că nu-i acolo – nu se auzea ceainicul fierbând, iar ăsta era primul lucru pe care îl făcea ea dimineața – , dar, de la o vreme, Conor o striga destul de des, mai ales când era pe punctul de a intra în vreuna dintre camere. Se temea să nu o sperie, în cazul în care ațipise în vreun loc unde nu intenționase să adoarmă.

Dar acum nu era în bucătărie. Ceea ce însemna că era încă sus, la ea în pat. Conor trebuia să-și pregătească singur micul dejun, lucru cu care, în timp, se obișnuise. Bine. *Foarte bine*, de fapt, mai ales în dimineața *asta*.

Se îndreptă cu pași iuți spre coșul de gunoi unde îndesă adânc punga de plastic pe care o adusese jos și pe care o acoperi cu restul gunoaielor, ca să nu se vadă.

— Așa, își zise el, vorbind de unul singur, rămânând în loc pentru o secundă și respirând adânc. Apoi clătină din cap și spuse: Micul dejun.

Câteva felii de pâine în toaster, niște cereale într-un bol, puțin suc de portocale în pahar și era pregătit să ia micul dejun, așezat la masa mică din bucătărie. Mama lui avea pâinea și cerealele ei separat, pe care le cumpăra de la un magazin de alimente bio din oraș și pe care Conor, din fericire, nu trebuia să le împartă cu ea. Aveau un gust la fel de trist ca și aspectul lor.

Conor se uită la ceasul de pe perete. Mai avea douăzeci și cinci de minute până trebuia să iasă din casă. Era deja îmbrăcat în uniforma școlară, iar ghiozdanul era gata pregătit și-l aștepta lângă ușa de la intrare. Le făcuse pe toate de unul singur.

Stătea cu spatele la fereastra din bucătărie, fereastra de deasupra chiuvetei, care dădea în grădina mică din spatele casei, vizavi de calea ferată și de biserica lângă care se întindea cimitirul.

Și arborele de tisă.

Conor mai luă o gură de cereale. Ronțăitul lor era singurul zgomot care se auzea în întreaga casă.

Fusese un vis. Ce *altceva* ar fi putut fi?

Dimineață, când deschisese ochii, primul lucru la care se uitase fusese fereastra din camera lui. Era încă acolo, evident, nu avea nicio zgârietură, nici vorbă ca în locul ei să se caște o gaură imensă spre grădina din spatele casei. *Bineînțeles* că fusese un vis. Doar un copil ar fi putut crede că se întâmplase cu adevărat. Doar un plod ar fi putut crede că un copac – pe bune, un *copac* – coborâse din vârful dealului și atacase casa.

Râsese încetișor la gândul ăsta, la cât de stupidă era întreaga situație, și se dăduse jos din pat.

Ceva trosnise sub tălpile lui.

Fiecare centimetru de pe podeaua camerei lui era acoperit cu frunze scurte, țepoase, de tisă.

Mai luă o gură de cereale, refuzând să privească spre coșul de gunoi, unde îngrămădise punga plină cu frunzele pe care le măturase la prima oră a dimineții.

Fusese o noapte furtunoasă. Mai mult ca sigur că vântul spulberase frunzele prin fereastra deschisă.

Mai mult ca sigur.

Își termină cerealele și pâinea prăjită, bău și ultimele înghițituri de suc, apoi clăti vasele și le puse în mașina de spălat. Mai avea încă douăzeci de minute până la plecare. Se hotărî să ducă gunoiul afară – astfel, riscul de a fi prins era mai mic – , așa că luă punga și o aruncă în tomberonul din fața casei. Și, dacă tot avea timp, strânse toate resturile reciclabile și le duse și pe ele afară. Apoi puse niște rufe la spălat, plănuind să le agațe la uscat imediat ce avea să se întoarcă de la școală.

Se duse iar în bucătărie și se uită la ceas.

Mai avea zece minute.

Nu se auzea încă niciun…

— Conor? se auzi strigat din capătul de sus al scărilor.

Răsuflă ușurat, fără să-și dea seama că își ținuse respirația.

—— • ——

— Ai luat micul dejun? îl întrebă mama sa, sprijinindu-se de tocul ușii din bucătărie.

— Da, mamă, zise Conor, luându-și ghiozdanul de jos.

— Ești sigur?

— *Da*, mamă.

Ea îl privi cu un aer neîncrezător. Conor își dădu ochii peste cap.

— Pâine prăjită, cereale și suc, zise el. Am pus vasele în mașina de spălat.

— Și-ai dus gunoiul afară, adăugă mama sa pe un ton scăzut, privind la ordinea pe care Conor o lăsase în bucătărie.

— Vezi c-am pus și niște rufe la spălat, zise el.

— Ești un băiat bun, spuse ea și, deși zâmbea, el simți tristețea din vocea ei. Îmi pare rău că nu m-am trezit.

— Stai liniștită.

— Doar că runda asta nouă de…

— *E-n regulă*, spuse Conor.

Ea nu mai zise nimic, dar continuă să zâmbească. Nu-și pusese baticul pe cap în dimineața asta, iar scalpul ei chel arăta îngrozitor de moale și de fragil în lumina dimineții, precum cel al unui bebeluș. Lui Conor i se făcea rău la stomac când o vedea așa.

— Tu făceai zgomot azi-noapte? îl întrebă ea.

Conor încremeni.

— Când?

— Cred că după miezul nopții, zise ea, făcându-și de lucru cu ceainicul. Am crezut că visez, dar puteam să jur că ți-am auzit vocea.

— Ei, probabil că am vorbit în somn, zise Conor, pe un ton egal.

— Probabil, spuse maică-sa, căscând somnoroasă. Luă o cană de pe raftul de lângă frigider. Am uitat să-ți spun, adăugă ea încetișor, că mâine vine bunică-ta.

Umerii lui Conor se lăsară.

— Hai, *mamă*!

— Știu, zise ea, dar nu ar trebui să-ți pregătești singur micul dejun, în fiecare dimineață.

— *În fiecare* dimineață? întrebă Conor. Dar cât timp o să *stea* aici?

— Conor...

— Nu avem *nevoie* de ea aici...

— Doar știi în ce hal ajung în faza asta a tratamentului, Conor...

— Până acum ne-am descurcat...

— *Conor!* strigă mama sa, atât de violent, încât rămaseră amândoi surprinși.

Urmă o pauză lungă. Apoi ea zâmbi din nou, deși chipul ei părea îngrozitor de obosit.

— O să încerc pe cât posibil să scurtez perioada, bine? zise ea. Știu că nu-ți place să renunți la camera ta și chiar îmi pare rău. N-aș fi chemat-o dacă n-aș fi avut nevoie de ea, ne-am înțeles?

Conor era nevoit să doarmă pe canapea ori de câte ori venea bunică-sa la ei. Dar nu asta era problema. Nu-i plăcea felul în care *vorbea* cu el, de parcă ar fi fost un angajat aflat în perioada de probă. O probă la care urma să pice. În plus, *chiar* se descurcaseră destul de bine până acum, doar ei doi, indiferent cât de rău îi fusese mamei în timpul tratamentelor, era prețul pe care ea îl plătea ca să se simtă mai bine, așa că de ce...?

— Doar câteva nopți, adăugă mama sa de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu-ți face griji, bine?

El își luă ghiozdanul, fără să răspundă, încercând să-și ocupe mintea cu altceva. Și brusc își aminti de punga plină cu frunze pe care o ascunsese în tomberon.

Poate că, până la urmă, faptul că bunică-sa urma să stea în camera lui nu era cel mai rău lucru din câte s-ar fi putut întâmpla.

— Uite zâmbetul pe care-l iubesc, zise mama sa, întinzându-se spre ceainicul în care acum clocotea apa, după care adăugă, în glumă, mimând groaza: Cică vrea să-mi aducă niște *peruci* vechi de-ale ei, dacă-ți poți imagina așa ceva.

Își frecă scalpul golaș, cu mâna rămasă liberă.

— Am să arăt ca Margaret Thatcher, varianta zombi.

— O să întârzii, mormăi Conor, aruncând o privire spre ceas.

— Bine, dragul meu, zise ea, clătinându-se încet spre el și sărutându-l pe frunte. Ești un copil bun, adăugă ea. Uneori îmi doresc să nu fi fost *atât* de bun.

În timp ce se îndrepta spre ușă, el o zări bându-și ceaiul la fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie, iar când deschise ușa, o auzi vorbind ca pentru sine: „Ia uite, arborele ăla de tisă".

ȘCOALA

În timp ce se ridica, simțea deja gustul sângelui în gură. Își mușcase buza pe dinăuntru în momentul impactului cu pământul, iar acum, că reușise să stea iar în picioare, se concentra pe gustul de sânge din gură, pe mirosul ăla bizar, ușor metalic, care te face să vrei să scuipi instantaneu, ca atunci când ai mușcat din ceva ce nu este deloc comestibil.

În loc să scuipe, înghiți. Harry și gașca lui ar fi fost în extaz dacă s-ar fi prins că sângera. Îi auzea pe Anton și Sully râzând în spatele lui și știa cu precizie expresia de pe fața lui Harry, deși nu-l putea vedea. Ar fi fost în stare chiar să ghicească ce avea să spună Harry, pe tonul ăla al lui calm, amuzat, ce părea să imite fiecare adult insuportabil pe care ți-a fost dat vreodată să-l întâlnești.

— Ai grijă la treptele alea, îl atenționă Harry. Să nu cumva să cazi.

Dap, cam așa ceva.

Nu de mult lucrurile stăteau cu totul altfel.

An de an, Harry fusese Mica Minune Blondă, răsfățatul profilor și al antrenorilor de sport. Era întotdeauna primul care ridica mâna

la ore și era cel mai rapid jucător de fotbal american, dar, dincolo de toate astea, nu era decât un alt puști din clasa lui Conor. Nu fuseseră niciodată prieteni cu adevărat – Harry, de fapt, nu avea prieteni, avea doar admiratori; Anton și Sully nu făceau altceva decât să-l urmeze ca niște umbre și să se hăhăie la fiecare mișcare de-a lui; dar nici dușmani nu se putea spune că fuseseră. Pe Conor l-ar fi surprins puțin să știe că Harry avea habar cum îl cheamă.

Cu toate astea, undeva pe parcursul ultimului an școlar, ceva se schimbase. Harry începuse să-l observe cu atenție pe Conor, îi prindea privirea și se uita la el cu un fel de amuzament detașat.

Schimbarea asta nu se produsese în momentul în care începuse faza cu mama lui Conor. Nu, asta se întâmplase mai târziu, când Conor începuse să aibă coșmarul, *adevăratul* coșmar, nu porcăria aia cu arborele, ci coșmarul cu urlete și prăbușiri, coșmarul despre care n-avea de gând să povestească nimănui. În perioada în care Conor începuse să aibă coșmarul *ăla,* Harry îl observa, ca și când Conor ar fi afișat brusc un semn secret, pe care numai Harry îl putea vedea.

Un semn care îl atrăgea pe Harry spre el, așa cum o bucată de fier este atrasă de un magnet.

La începutul anului, chiar în prima zi de școală, tocmai se pregătea să iasă în curtea școlii, când Harry i-a pus o piedică de l-a făcut una cu pământul.

Și uite așa începuse totul.

Și continuase așa.

Conor rămase cu spatele la Anton și Sully, în timp ce ei se hlizeau în continuare. Își trecu limba peste rana din interiorul

buzei, verificând cât de gravă era situația. Deloc îngrozitor. Avea să supraviețuiască, asta în cazul în care reușea să ajungă până în clasă fără să se mai întâmple ceva.

Dar, evident, fix atunci, se mai întâmplă ceva.

— Lasă-l în pace! auzi Conor, și vocea îl făcu să tresară.

Se întoarse și o zări pe Lily Andrews înfruntându-l furioasă pe Harry, chestie care îi făcu pe Anton și Sully să râdă și mai tare.

— Pudelul tău e aici, gata să te salveze, comentă Anton.

— Nu fac decât să echilibrez puțin conflictul, pufăi Lily, cu buclele părului răzlețite, de parcă ar fi fost într-adevăr un pudel, oricât de mult s-ar fi străduit să și le prindă.

— O'Malley, vezi că-ți curge sânge din buză, zise Harry pe un ton calm, ignorând-o pe Lily.

Conor își duse mâna la gură într-un gest automat, dar era prea târziu să mai oprească picătura de sânge care i se ivise în colțul buzelor.

— Va trebui să o pună pe chiluga de mă-sa să-l pupe, ca să-i treacă! urlă Sully.

Stomacul lui Conor se făcu ghem, o minge de foc, un soare mic care îl consuma din interior, dar Lily reacționă înaintea lui. Cu un urlet de furie, ea îl împinse pe Sully în tufișurile din spatele lui, iar acesta, luat prin surprindere de reacția ei, se prăbuși pe spate.

— Lilian Andrews! tună o voce din cealaltă parte a curții.

Încremeniră toți, ca la un semn. Până și Sully, aflat în plin avânt să se ridice, rămase nemișcat. Doamna Kwan, directoarea școlii, venea ca o furtună spre ei, încruntată în așa hal încât părea că are o cicatrice înfierată între sprâncene.

— Doamnă, să știți că ei au început, zise Lily, aflată deja în poziție de apărare.

— Nu vreau să aud nimic, domnișoară! i-o scurtă doamna Kwan. Sullivan, ești bine?

Sully aruncă o privire spre Lily, după care afișă o mutră suferindă.

— Nu știu, doamnă Kwan, zise el. Cred că ar trebui să merg acasă.

— Nu întrece măsura! îl atenționă doamna Kwan. Lilian, la mine în birou, imediat!

— Dar, doamnă, ei îl...

— *Acum*, Lilian!

— Dar râdeau de mama lui Conor!

Ultima propoziție îi făcu pe toți să înlemnească din nou, iar soarele din stomacul lui Conor se făcu și mai fierbinte, gata să îl înghită de viu.

(...revăzu cu ochii minții o fracțiune din coșmar, vântul care șuiera și bezna arzătoare...)

Refuză să lase imaginea să ia amploare.

— E adevărat, Conor? întrebă doamna Kwan, cu o mină la fel de serioasă precum cea a unui preot care săvârșește o slujbă.

Conor simțea gustul sângelui pe limbă și asta îi provoca o greață teribilă. Se uită la Harry și la gășcarii lui. Anton și Sully păreau îngrijorați, pe când Harry nu făcea altceva decât să se

holbeze la el, netulburat și calm, de parcă era sincer curios să afle ce avea să spună Conor.

— Nu, doamnă, nu-i adevărat, zise Conor, înghițindu-și sângele. De fapt, m-am împiedicat și-am căzut. Iar ei mă ajutau să mă ridic.

Chipul lui Lily se transformă sub șocul surprizei. Rămase cu gura căscată, dar nu scoase niciun sunet.

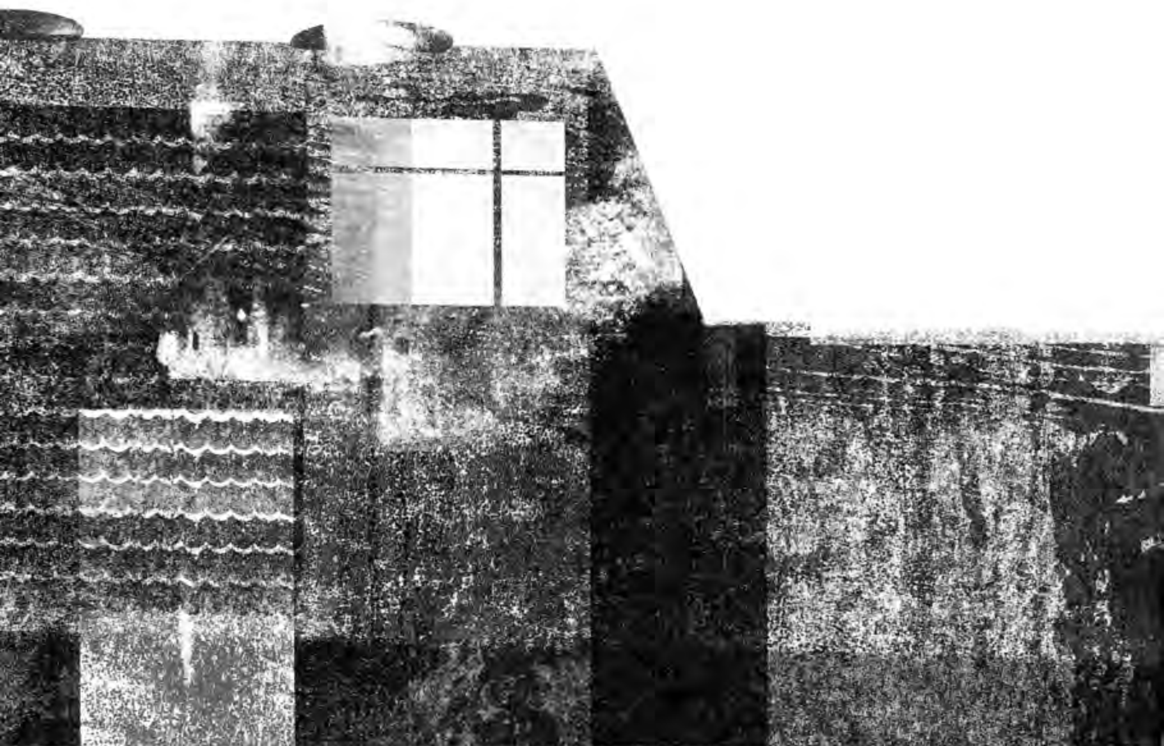
— Mergeți la ore, zise doamna Kwan. În afară de tine, Lilian.

Lily continuă să se uite la Conor în timp ce doamna Kwan o trăgea după ea, dar Conor îi întoarse spatele.

Dădu nas în nas cu Harry, care îl aștepta, ținându-i ghiozdanul.

— Bună mișcare, O'Malley, zise Harry.

Conor nu spuse nimic, smulse ghiozdanul din mâinile lui Harry și își văzu de drum, spre clasă.

SCRIERE DESPRE VIAȚĂ

Povești, se gândi Conor oripilat, în timp ce se întorcea acasă.

Orele se terminaseră, iar el reușise să scape nevătămat. Supraviețuise tot restul zilei reușind să-i evite pe Harry și pe ceilalți, deși probabil că îi ducea și pe ei capul suficient cât să nu riște provocarea unui alt „accident" după ce tocmai fuseseră prinși de doamna Kwan. O evitase și pe Lily, care se întorsese în clasă roșie la față, cu ochii umflați și cu o încruntătură de puteai să agăți în ea hălci de carne. Când se auzise ultimul sunet de clopoțel, ieșise glonț din clasă și, pe măsură ce se îndepărta, simțise cum dă jos de pe umeri povara școlii, și a lui Harry, și a lui Lily.

Povești, repetă el în gând.

„Poveștile *voastre*, spusese domnișoara Marl la ora de engleză. Refuz să cred că n-ați trăit suficient de mult cât să aveți o poveste de spus."

Scriere despre viață, așa o numea ea. Era tema pe care le-o dăduse, cerându-le să scrie ceva despre ei înșiși. Arborele genealogic, locurile în care trăiseră, excursiile pe care le făcuseră în vacanțe și alte amintiri fericite.

Lucrurile importante care se întâmplaseră în viețile lor.

Conor își așeză mai bine ghiozdanul pe umăr. Erau câteva lucruri importante în viața lui care îi veneau acum în minte. Cu toate

astea, niciunul dintre ele nu îi stârnea dorința de a pune vreun cuvânt pe hârtie. Pisica lui, care într-o zi ieșise din casă și nu se mai întorsese niciodată.

După-amiaza în care mama lui îl luase deoparte să-i spună că trebuie să poarte o discuție cu el.

Se încruntă și continuă să meargă.

Apoi își aminti ziua de *dinaintea* acelei zile. Mama îl dusese la restaurantul lui preferat, un restaurant indian, și îl lăsase să își comande cât *vindaloo* voise el. Își aminti că ea râsese și spusese: „La naiba, de ce nu?" după care își comandase câteva porții pentru ea. Începuseră amândoi să tragă pârțuri înainte să apuce să ajungă la mașină. În drum spre casă, abia reușiseră să articuleze vreo vorbă, din cauza hohotelor de râs și a pârțurilor ca niște salve de tun.

Conor zâmbi gândindu-se la ziua aia. Pentru că ăla nici măcar *nu* fusese drumul spre casă. Se transformase într-o excursie-surpriză la cinema – și asta într-o seară din timpul săptămânii – , unde vizionaseră un film pe care Conor îl văzuse deja de vreo patru ori și de care mama lui era sătulă până peste cap. Cu toate astea, se duseseră să-l vadă încă o dată, hlizindu-se amândoi, umflându-se cu popcorn și bând tone de cola.

Conor nu era prost. A doua zi, când avuseseră „mica discuție", el își dăduse seama ce făcuse mama lui și mai ales de ce. Cu toate astea, nimic nu putea șterge distracția de care avusese parte cu o seară în urmă. Cât de mult râseseră. Cum totul și orice părea posibil. Cum părea că ceva bun li se poate întâmpla în orice moment, chiar atunci și acolo, fără ca ei să fie luați prin surprindere.

Dar nu avea de gând să scrie nici despre *asta*.

— Hei!

Vocea care îl striga din urmă îl făcu să mormăie nemulțumit.

— Hei, Conor, așteaptă-mă!

Lily.

— Hei! strigă ea, ajungându-l din urmă.

— Casa ta e în cealaltă direcție, zise Conor, continuând să meargă.

Dar ea se postă în fața lui, așa că se văzu nevoit să se oprească, altfel ar fi dat peste ea. I se tăiase respirația, dar pe chip i se citea încă furia.

— De ce ai făcut asta azi? îl întrebă ea.

— Lasă-mă-n pace, zise Conor, încercând să treacă pe lângă ea.

— De ce nu i-ai spus doamnei Kwan ce s-a întâmplat cu adevărat? insistă Lily, urmărindu-l. De ce m-ai lăsat să intru în bucluc?

— Tu de ce ți-ai băgat nasul unde nu-ți fierbe oala?

— Eu am încercat să *te ajut*.

— N-am nevoie de ajutorul tău, zise Conor. Mă descurcam foarte bine de unul singur.

— Ba nu-i adevărat! îl contrazise Lily. Sângerai.

— Da' nu-i *treaba* ta! se răsti Conor din nou și grăbi pasul.

— Sunt pedepsită *toată săptămâna*, se plânse Lily. *Și* m-am ales și cu avertisment trimis acasă părinților.

— Nu-i problema mea.

— Dar e vina ta.

Conor se opri brusc și se întoarse spre ea. Părea atât de furios, încât ea se dădu un pas înapoi, surprinsă, aproape speriată.

— E vina *ta*, zise el. E *numai* vina ta.

După care se întoarse ca o vijelie și-și continuă drumul.

— Știi, noi eram prieteni, strigă Lily după el.

— *Eram*, strigă și Conor, fără să se întoarcă.

O știa dintotdeauna pe Lily. Sau cel puțin de când se știa pe el, ceea ce era cam același lucru.

Mamele lor erau prietene încă de pe vremea când Conor și Lily nu se născuseră, iar Lily fusese apoi pentru el ca o soră care se întâmpla să trăiască în altă casă, mai ales că mamele lor stăteau cu rândul să-i supravegheze. Cu toate astea, era doar prieten cu Lily, chiar nu era nimic romantic între ei, deși la școală erau tachinați pe tema asta. Într-un fel, îi era dificil să o privească pe Lily ca pe o *fată*, cel puțin nu la fel ca pe restul fetelor de la școală. Și cum ar fi putut, din moment ce jucaseră împreună sceneta de Crăciun, cu nașterea lui Iisus, încă de la vârsta de cinci ani? Când știa în ce hal se scobea în nas? Când *ea* știa câte luni în șir avusese nevoie de lumină de veghe pe timp de noapte după ce tatăl lui plecase de acasă? Era doar o prietenie, nimic mai mult, o prietenie normală.

Dar mai apoi avusese loc „mica discuție" dintre el și mama sa, iar ceea ce urmase fusese simplu, concret și, în același timp, foarte brusc.

Inițial, nimeni nu știa nimic.

Apoi bineînțeles că aflase mama lui Lily.

Apoi aflase Lily.

Și apoi aflaseră toți. Absolut toți. Iar chestia asta schimbase întreaga lume, într-o singură zi.

Iar el nu putea să o ierte pentru asta.

Încă o stradă și încă o stradă și iată casa lui, mică, dar atât de diferită de restul. Fusese singurul lucru asupra căruia mama lui insistase atunci când se pronunțase divorțul: să rămână casa lor, fără nicio altă obligație, astfel încât ei doi să nu fie nevoiți să se mute după ce tatăl lui plecase în America, împreună cu Stephanie, noua lui soție. Trecuseră de atunci șase ani, atât de mult încât uneori Conor nu-și amintea cum era să aibă un tată în casă.

Desigur, asta nu însemna că nu se gândea încă la așa ceva.

Privi dincolo de casa lui, la dealul care se înălța în spate, la turla bisericii care se înfigea în cerul noros.

Și la arborele de tisă, domnind peste cimitir ca un uriaș adormit.

Conor făcu un efort pentru a nu-și muta privirea de la el, forțându-se să îl vadă așa cum era în realitate, doar un copac, un copac ca oricare altul, ca oricare dintre copacii care străjuiau linia ferată.

Un copac. Asta era tot. Asta *fusese* dintotdeauna. Un copac.

Un copac care, în timp ce privea spre el, se aduna într-o față imensă ce se uita drept la el, în lumina soarelui, brațele întinzându-se spre el, iar vocea rostindu-i numele: *Conor*...

Se dădu înapoi atât de repede, încât aproape căzu pe stradă; se agăță, în cădere, de o mașină și își recăpătă echilibrul.

Când îl privi iar, era din nou doar un copac.

TREI POVEȘTI

În acea noapte, zăcu în așternuturi, treaz, privind ceasul de pe noptiera de lângă patul lui.

Seara trecuse mai greu decât și-ar fi putut imagina vreodată. Mama gătise lasagna, din aia congelată, iar pregătirea cinei o obosise atât de tare, încât adormise la cinci minute după ce începuse *EastEnders*, un show de televiziune pe care Conor nu-l suporta, dar pe care avea grijă să-l înregistreze pentru ea. Apoi o învelise cu o pătură și se dusese să spele vasele.

La un moment dat, telefonul mamei începu să sune, dar ea nu se trezi. Conor văzu că era mama lui Lily și activă căsuța vocală. Își făcu temele la masa din bucătărie, luând o pauză în momentul în care ajunse la tema dată de domnișoara Marl, cea cu scrierea despre viață. Apoi navigă puțin pe internet, înainte de a se spăla pe dinți și a se băga în pat. Abia stinse lumina, că se trezi cu mama lui care, amețită de somn și băiguind scuze, venise să-l sărute de noapte bună.

Câteva minute mai târziu, o auzi cum vomită în baie.

— Ai nevoie de ajutor? strigă el din pat.

— Nu, dragul meu, îi răspunse ea, cu o voce stinsă. Deja m-am obișnuit.

Asta era problema. Conor se obișnuise și el. Întotdeauna a doua și a treia zi după începerea tratamentului erau cele mai grele, zilele

în care era epuizată și vomita cel mai des. Aproape că devenise o rutină.

După o vreme, icnetele încetară. O auzi cum stinge lumina la baie și închide ușa dormitorului.

Asta se întâmpla în urmă cu două ore. De atunci, zăcea întins în pat, fără să poată adormi, într-o stare de așteptare.

Dar ce aștepta?

Ceasul de lângă pat arăta ora 00:05. Apoi 00:06. Privi spre fereastra închisă bine, în ciuda faptului că noaptea era încă zăpușeală. Ceasul ticăi și arătă 00:07.

Se ridică, merse la fereastră și privi afară.

Monstrul se ridica drept în mijlocul grădinii, privind fix spre el.

— *Deschide fereastra*, îi ordonă monstrul, și vocea lui răsună clară în liniștea nopții, de parcă n-ar fi existat nicio fereastră între ei. *Vreau să vorbesc cu tine.*

— Mda, sunt sigur, zise Conor, păstrându-și tonul vocii scăzut. Pentru că asta-i tot ce-și doresc monștrii de obicei. Să *discute.*

Monstrul zâmbi. Era o priveliște înfiorătoare.

— *Dacă va trebui să-mi croiesc drum spre tine*, zise el, *o voi face cu plăcere.* Și ridică un pumn de lemn, noduros, gata să izbească peretele dormitorului lui Conor.

— Nu! strigă Conor. Nu vreau s-o trezești pe mama.

— *Atunci vino afară!* îi porunci monstrul. Deși era încă înăuntru, Conor simți mirosul înecăcios de pământ, amestecat cu cel de lemn și sevă.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă Conor.

Monstrul își lipi fața de sticla ferestrei.

— *Nu-i vorba despre ce vreau eu de la tine, Conor O'Malley*, zise el. *E vorba despre ce vrei* ***tu*** *de la* ***mine***.

— Eu nu vreau nimic de la tine, îl contrazise Conor.

— *Încă nu*, spuse monstrul. *Dar vei vrea.*

„E doar un vis", își zise Conor, în timp ce pășea în grădina din spatele casei, privind în sus spre silueta monstrului, care se creiona în lumina lunii. Conor își încolăcise brațele strâns în jurul corpului, nu din cauza frigului, ci mai degrabă pentru că nu-i venea nici lui să creadă că se strecurase pe scări, descuiase ușa din spatele casei și ieșise.

Era în continuare calm. Ceea ce era ciudat. Acest coșmar – pentru că era un coșmar, cu siguranță – era atât de diferit față de celălalt coșmar.

Fără groază, fără panică, fără beznă, nimic de genul ăsta.

Și, cu toate astea, iată-l față în față cu un monstru, pe care îl vedea clar în fața ochilor și care se ridica zece-doisprezece metri deasupra lui, respirând greoi aerul nocturn.

„E doar un vis", își repetă el.

— *Dar ce este un vis, Conor O'Malley?* îl întrebă monstrul, aplecându-se asupra lui, astfel încât ajunse față în față cu el. *Cine poate spune ce* ***altceva*** *este, dacă nu un vis?*

De fiecare dată când monstrul se mișca, Conor auzea trosnetul crengilor, gemând și icnind în corpul imens al monstrului.

Vedea și puterea incredibilă a brațelor bestiei, liane uriașe încolăcindu-se și îmbinându-se în ceea ce probabil că erau mușchii copacului, legate de trunchiul masiv care forma un fel de piept, iar deasupra, capul și dinții care l-ar fi putut face bucățică cu o singură mușcătură.

— Ce ești tu? îl întrebă Conor, strângându-și mai mult brațele în jurul corpului.

— *Nu sunt* ceva, se încruntă monstrul. *Sunt* cineva.

— Bine, atunci *cine* ești? se corectă Conor.

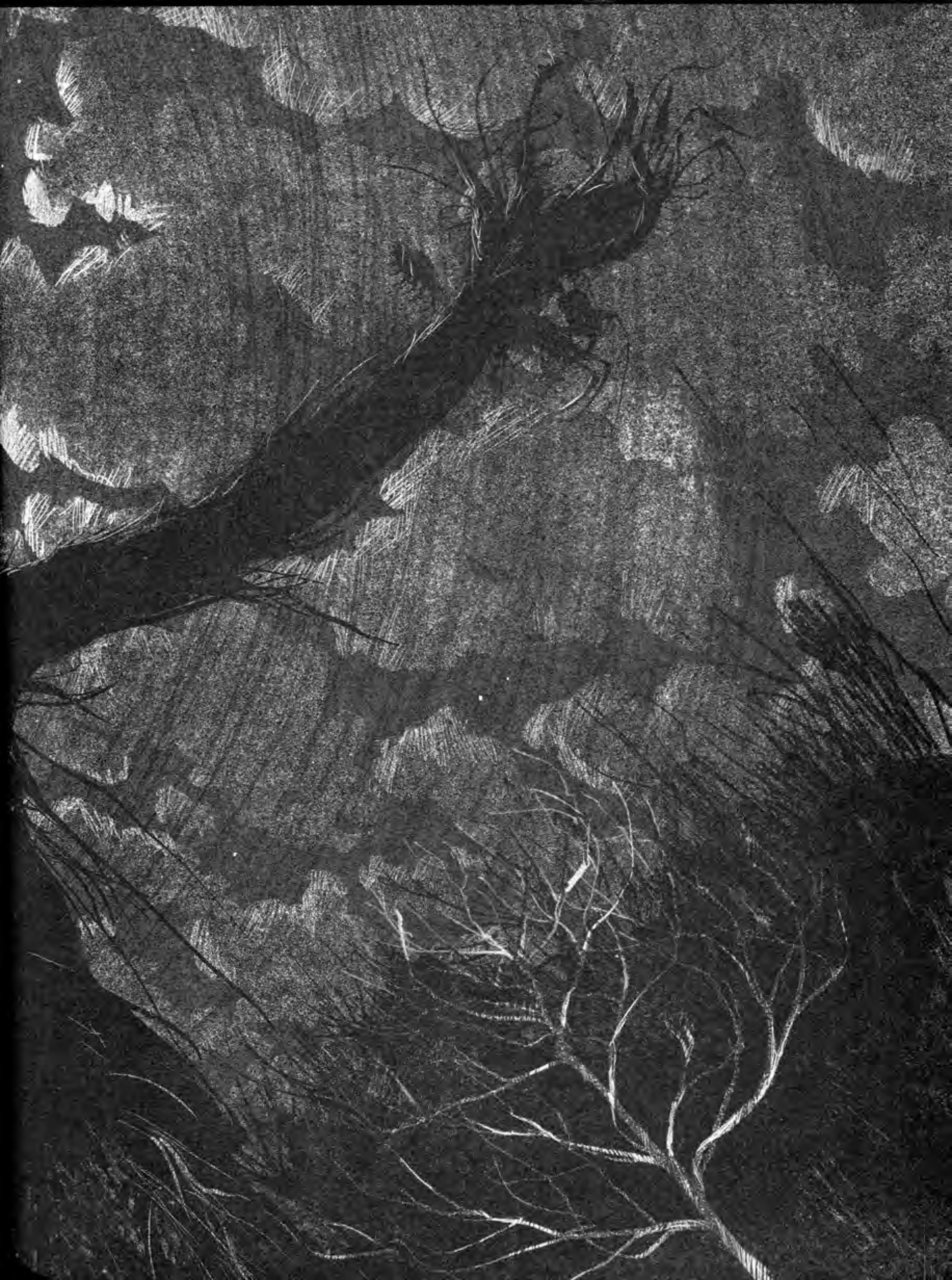
Ochii monstrului se lărgiră.

— *Cine sunt?* repetă el, ridicând glasul. ***Cine sunt?***

Monstrul păru să crească sub ochii lui Conor, devenind mai înalt și mai lat. O pală de vânt se încolăci pe neașteptate în jurul lor, iar monstrul își desfăcu brațele larg, atât de larg, încât atinse orizontul, de o parte și de alta a trunchiului său imens; atât de larg, încât păru să cuprindă cu brațele sale întreaga lume.

— *Am avut la fel de multe nume câți ani sunt de la începutul timpului!* urlă monstrul. *Unii îmi spun Herne Vânătorul. Alții îmi zic Cernunnos. Iar alții îmi spun pur și simplu Omul Verde.*

Un braț imens coborî și îl înșfăcă pe Conor, ridicându-l în aer. Vântul se încolăcea în jurul lor, scuturând cu furie pielea frunzoasă a monstrului.

— *Cine sunt?* continuă să urle monstrul. *Sunt coloana vertebrală de care stau prinși munții! Sunt lacrimile plânse de râuri! Sunt plămânii prin care suflă vântul! Sunt lupul care ucide căpriorul, uliul care ucide șoarecele, păianjenul care ucide musca! Sunt căpriorul, șoarecele și musca ce sunt devorate! Sunt șarpele acestei lumi, care își devorează propria coadă! Sunt tot ce este neîmblânzit și tot ce nu poate fi îmblânzit!*

Îl aduse pe Conor mai aproape de ochii lui. *Sunt pământul ăsta sălbatic, Conor O'Malley, și am venit după tine.*

— Dar arăți mai degrabă ca un copac, zise Conor.

Monstrul îl strânse atât de tare, încât Conor țipă.

— *Nu se întâmplă prea des să bântui pământul, băiete*, zise monstrul, *mă ridic să umblu doar atunci când sunt chestiuni de viață și de moarte. Și, atunci când se întâmplă, mă aștept să mi se dea ascultare.*

Monstrul slăbi strânsoarea și Conor putu iar să respire.

— Bun, și ce treabă ai tu cu *mine*? întrebă Conor.

Buzele monstrului se arcuiră într-un zâmbet hidos. Vântul se potoli și se lăsă liniștea.

— *În sfârșit*, zise monstrul. *Am ajuns la subiect. Motivul pentru care am început să bântui pământul.*

Conor se încordă, cuprins brusc de panică în așteptarea a ceea urma să audă.

— *Uite cum va fi, Conor O'Malley*, continuă monstrul. *O să revin la tine în nopțile următoare.*

Conor își simți stomacul făcându-se ghem, de parcă ar fi fost gata să explodeze.

— *Și îți voi spune trei povești. Trei povești de pe unde am bântuit până acum.*

Conor clipi. Apoi clipi din nou.

— Adică o să-mi spui *povești*?

— *Exact*, răspunse monstrul.

— Păăăi…

Conor aruncă o privire în jur, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Și atunci cum este *ăsta* un coșmar?

— *Poveștile sunt cele mai sălbatice lucruri din toate câte există*, mârâi monstrul. *Poveștile te bântuie și te sfâșie, și te vânează.*

— Da, asta zic și *profii*, comentă Conor. Pe de altă parte, nimeni nu-i crede.

— *Iar după ce eu îmi voi fi terminat cele trei povești*, continuă monstrul, de parcă nici nu-l auzise pe Conor, *tu îmi vei spune a patra poveste.*

Conor se zvârcoli în strânsoarea monstrului.

— Nu sunt bun la povești.

— *Îmi vei spune cea de-a patra poveste*, repetă monstrul, *și îmi vei spune adevărul.*

— Adevărul?

— *Nu orice adevăr. Adevărul* ***tău***.

— Mmm-*bine*, zise Conor, dar ziceai că o să mă tem atunci când toate astea se vor termina și, sincer să fiu, toată chestia asta nu pare deloc înfricoșătoare.

— *Știi foarte bine că nu-i adevărat*, grohăi monstrul. *Știi foarte bine că adevărul tău, cel pe care tu, Conor O'Malley, îl ascunzi, este lucrul de care te temi cel mai tare.*

Conor se opri brusc.

Asta nu însemna că...

Nu avea *cum* să însemne că...

Era imposibil ca monstrul să știe *acel* lucru.

Nu. *Nu.* Nu avea de gând să rostească niciodată cu glas tare ce se întâmplase în coșmarul real. Nici într-o mie de ani nu avea să se întâmple una ca asta.

— *Ba vei spune*, zise monstrul. *Pentru că de-asta m-ai chemat.*

Conor intră și mai mult în ceață.

— *Să* te *chem?* Eu nu te-am *chemat...*

— *Îmi vei spune cea de-a patra poveste. Îmi vei spune adevărul.*

— Și dacă nu vreau? se interesă Conor.

Monstrul își afișă iar rânjetul hidos.

— *Atunci am să te înfulec de viu.*

Și gura lui se deschise incredibil de mare, suficient cât să înghită lumea întreagă, suficient cât să-l facă pe Conor să dispară pentru totdeauna...

Se ridică de pe pernă țipând.

Patul lui. Era înapoi în patul lui.

Normal că fusese doar un vis. *Evident* că asta fusese. *Iarăși.*

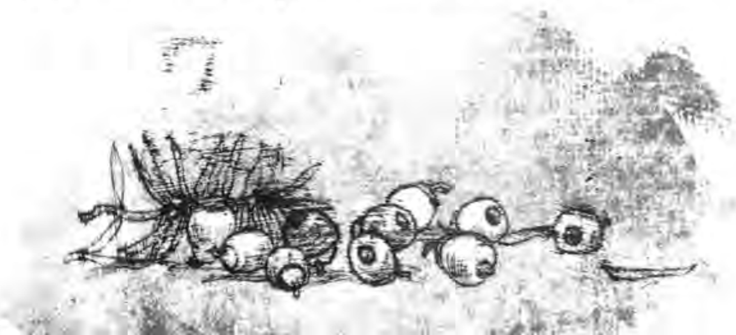
Oftă cu obidă și se frecă la ochi cu podul palmei. Cum să se odihnească, din moment ce visele lui erau atât de epuizante?

Să bea puțină apă, se gândi el, dând la o parte așternuturile. Să se trezească și să înceapă din nou noaptea asta, să uite de toată povestea cu visul lui stupid care nu avea nicio logică, absolut niciu...

Ceva trosni sub tălpile lui.

Aprinse lampa de pe noptiera de lângă pat. Podeaua era acoperită cu fructele otrăvitoare, roșietice ale arborelui de tisă.

Care intraseră toate pe fereastra închisă a camerei lui.

BUNICA

— Ești băiat cuminte, asculți de maică-ta?

Bunica lui Conor îl ciupi de obraz atât de tare, încât băiatul ar fi putut să jure că o să-i dea sângele.

— Este *foarte* cuminte, mamă, zise mama lui Conor, făcându-i cu ochiul din spatele bunică-sii; își înfășurase capul cu eșarfa ei preferată, de culoare albastră. Așa că nu-i nevoie să-i provoci atâta durere.

— Ei, prostii, bombăni bunică-sa, dându-i în joacă două palme, pe fiecare obraz, care, de fapt, îl durură destul de tare. De ce nu mergi tu să pui de câte un ceai pentru mine și maică-ta? zise ea, formulând în așa fel încât nu suna totuși a întrebare.

În timp ce Conor părăsea recunoscător camera, bunică-sa își puse mâinile în șolduri și își îndreptă privirile spre mama lui.

— Acum, draga mea, o auzi el rostind, în timp ce se îndrepta spre bucătărie. *Ce vom* face cu tine?

Bunica lui Conor nu era ca alte bunici. El o întâlnise pe bunica lui Lily de câteva ori, și *ea* chiar era așa cum trebuie să fie bunicile: ridată și zâmbitoare, cu părul alb și tot tacâmul. Făcea de mâncare și, de fiecare dată, cei prezenți la masă își primeau porția de legume fierte, iar de Crăciun se hlizea din colțul ei, cu un pahar de sherry în mână și cu o coroană de hârtie pe cap.

Bunica lui *Conor* purta pantaloni și sacouri, își vopsea părul ca să nu i se vadă firele albe și scotea tot soiul de aberații din ea, de genul „Anii șaizeci sunt noua variantă a anilor cincizeci" sau „Mașinile de epocă au nevoie de cel mai scump polish". Ce *sens* avea ce spunea ea? Trimitea pe e-mail felicitări aniversare, se certa cu ospătarii din cauza vinului și, bașca, încă avea *slujbă*. Cât despre casa ei, aici era și mai grav, aceasta fiind aglomerată cu tot soiul de obiecte vechi și scumpe de care nu aveai voie să te atingi, cum ar fi un ceas de perete pe care nici menajera nu avea voie să-l șteargă de praf. Chestie care iarăși era din alt film. Ce fel de bunică e aia care are menajeră?

— Două cubulețe de zahăr, fără lapte! strigă ea din camera de oaspeți, în timp ce Conor se ocupa de ceai.

De parcă el n-ar fi știut acest detaliu pe care i-l dăduse de fiecare dată în ultimele trei mii de dăți în care îi vizitase.

— Mulțumesc, băiete, îi zise bunica, atunci când el reveni cu ceaiul.

— Mulțumesc, dragule, spuse și mama lui, zâmbindu-i pe furiș, fără să o vadă bunica, și invitându-l din priviri să i se alăture în confruntarea cu mama ei.

El nu se putu abține. Îi întoarse zâmbetul pe ascuns.

— Ei, tinere, cum a fost azi la școală? întrebă bunica.

— Bine, răspunse Conor.

Nu chiar bine. Lily era încă furibundă, Harry îi pusese un marker permanent pe fundul ghiozdanului – având grijă să-i scoată mai

întâi capacul –, iar doamna Kwan îl luase deoparte, având o mină serioasă, pentru a-l întreba Cum Face Față.

— Știi, zise bunica, așezându-și ceașca de ceai pe masă, e o școală independentă pentru băieți, extraordinar de bună, la niciun kilometru depărtare de casa mea. M-am interesat și standardele academice sunt destul de înalte, mult mai înalte decât cele pe care le bifează el la școala generală.

Conor să uită fix la ea. Pentru că ăsta era un alt motiv pentru care nu suporta vizitele bunică-sii. Ceea ce tocmai verbalizase putea fi foarte bine o formă de afirmare a snobismului ei, care se manifesta acum în privința școlii din zona în care locuia ea.

Sau ar fi putut fi mult mai mult de-atât. Ar fi putut fi un indiciu referitor la un posibil viitor.

Un posibil *după*.

Conor simți un val de furie ridicându-se din străfundurile stomacului...

— Mamă, e bine aici unde este acum, se grăbi mama lui să spună, aruncându-i o altă privire. Nu-i așa, Conor?

Conor strânse din dinți și răspunse:

— Sunt bine aici unde sunt.

La cină au mâncat mâncare chinezească, pe care au comandat-o la pachet. Bunica lui Conor „nu prea gătea". Iar asta chiar așa era. De fiecare dată când mergea la ea, avea frigiderul gol – în afară de un ou și o jumătate de avocado ce păreau rătăcite pe-acolo. Mama lui Conor era în continuare prea obosită ca să se apuce singură de

gătit și, deși Conor ar fi putut pregăti ceva de mâncare, bunică-sii nici măcar nu-i trecea prin minte posibilitatea asta.

Chiar dacă scăpă fără să fie nevoit să gătească, lui Conor îi reveni sarcina de a strânge masa. Tocmai când înghesuia mai abitir pachetele din folia de aluminiu peste punga plină cu fructe de tisă, pe care o ascunsese pe fundul găleții, se trezi cu bunică-sa în spatele lui.

— Băiete, noi doi trebuie să avem o discuție, îl anunță ea, din pragul ușii, blocându-i calea de scăpare.

— Știi, am și eu un nume, bombăni Conor, lăsând jos găleata de gunoi. Și nu este *băiete*, cum ai crede tu.

— Ia, te rog, vezi-ți lungul nasului! îl apostrofă bunică-sa.

Stătea în fața lui, cu brațele încrucișate la piept. El se uită fix în ochii ei, preț de un minut. Ea îi susținu privirea. După care scoase un sunet dezaprobator.

— Conor, nu-ți sunt dușman, zise ea. Mă aflu aici ca să o ajut pe mama ta.

— Știu foarte bine de ce te afli aici, zise el și, în timpul ăsta, apucă o cârpă aflată la îndemână și începu să șteargă blatul care era deja curat.

Bunica se aplecă spre el și-i smulse cârpa din mână.

— Mă aflu aici pentru că un băiețandru de treisprezece ani nu ar trebui să curețe blatul fără ca în prealabil să fie rugat să facă asta.

El îi aruncă o privire fulgerătoare.

— Adică ce, aveai de gând s-o faci *tu* în locul meu sau cum?

— Conor...

— Pleacă! i-o tăie scurt Conor. N-avem nevoie de tine aici.

— Conor, zise ea pe un ton mai ferm, trebuie să discutăm despre ce va urma să se întâmple.

— Ba nu, nu trebuie. *Mereu* îi este rău după tratamentele astea. Mâine se va simți mai bine. Se uită fix în ochii ei: După care *tu* poți pleca acasă.

Bunică-sa își dădu ochii peste cap și oftă. Apoi își frecă fața cu palmele și, spre surprinderea lui, chipul ei trăda cât de furioasă, *cu adevărat* furioasă, era.

Dar poate că nu el era motivul furiei ei.

Luă o altă cârpă și începu să șteargă blatul, doar ca să nu mai fie nevoit s-o privească. Șterse întreaga suprafață până la chiuvetă și, ca din întâmplare, aruncă o privire pe fereastră.

Monstrul se ridica în curtea din spatele casei, la fel de imens ca soarele care asfințea.

Privindu-l pe Conor.

— Va *părea* că e mai bine mâine, zise bunica lui, cu vocea ei răgușită. Dar, în realitate, nu va fi mai bine, Conor.

Ei, da' asta chiar nu era în regulă. Se întoarse din nou spre ea.

— Tratamentele o fac să se simtă mai bine, îi spuse el. De-aia le și urmează.

Un moment, bunică-sa îl privi lung, ca și când ar fi încercat să ia o decizie.

— Conor, trebuie să discuți cu ea despre asta, spuse într-un final, după care adăugă încet, de parcă ar fi vorbit doar pentru sine: Ea trebuie să discute cu *tine* despre asta.

— Să discute cu mine despre ce? întrebă Conor.

Bunica își încrucișă brațele.

— Despre faptul că vei veni să locuiești cu mine.

Conor se încruntă și, preț de o secundă, camera păru să se întunece. Preț de o secundă, casa păru să se zguduie. Preț de o secundă, se simți gata să se aplece și să smulgă podelele prinse în pământul întunecat și cleios...

— Nu o să locuiesc la tine, îi răspunse el.

— Conor...

— Nu o să stau *niciodată* cu tine.

— Ba da, o să stai, replică ea. Îmi pare rău, dar o vei face. Și știu că ea încearcă să te protejeze, dar cred că este extrem de important pentru tine să știi că, atunci când se va termina totul, ai o casă, băiete. Și cineva care te va iubi și care va avea grijă de tine.

— Când totul se va termina, zise Conor, cu vocea tremurând de furie, tu vei pleca, iar noi vom fi bine.

— Conor...

Dar, în momentul ăla, amândoi auziră strigăte din camera de zi, „Mamă? *Mamă?*"

Bunica se repezi afară din bucătărie, atât de repede încât Conor sări înapoi surprins de viteza ei. O auzea pe maică-sa tușind și pe bunică-sa vorbind cu ea: „E-n regulă, draga mea, e-n regulă, șșș..." În drum spre camera de zi, Conor aruncă o privire pe fereastra din bucătărie.

Monstrul dispăruse.

Bunica stătea pe canapea, ținând-o pe mama lui de mână, mângâind-o pe spate în timp ce aceasta vomita într-o găleată pe care o țineau în apropiere, în caz de ceva.

Bunica își ridică privirea spre el, iar chipul ei era rigid, inflexibil și imposibil de citit.

FRENEZIA POVEȘTILOR

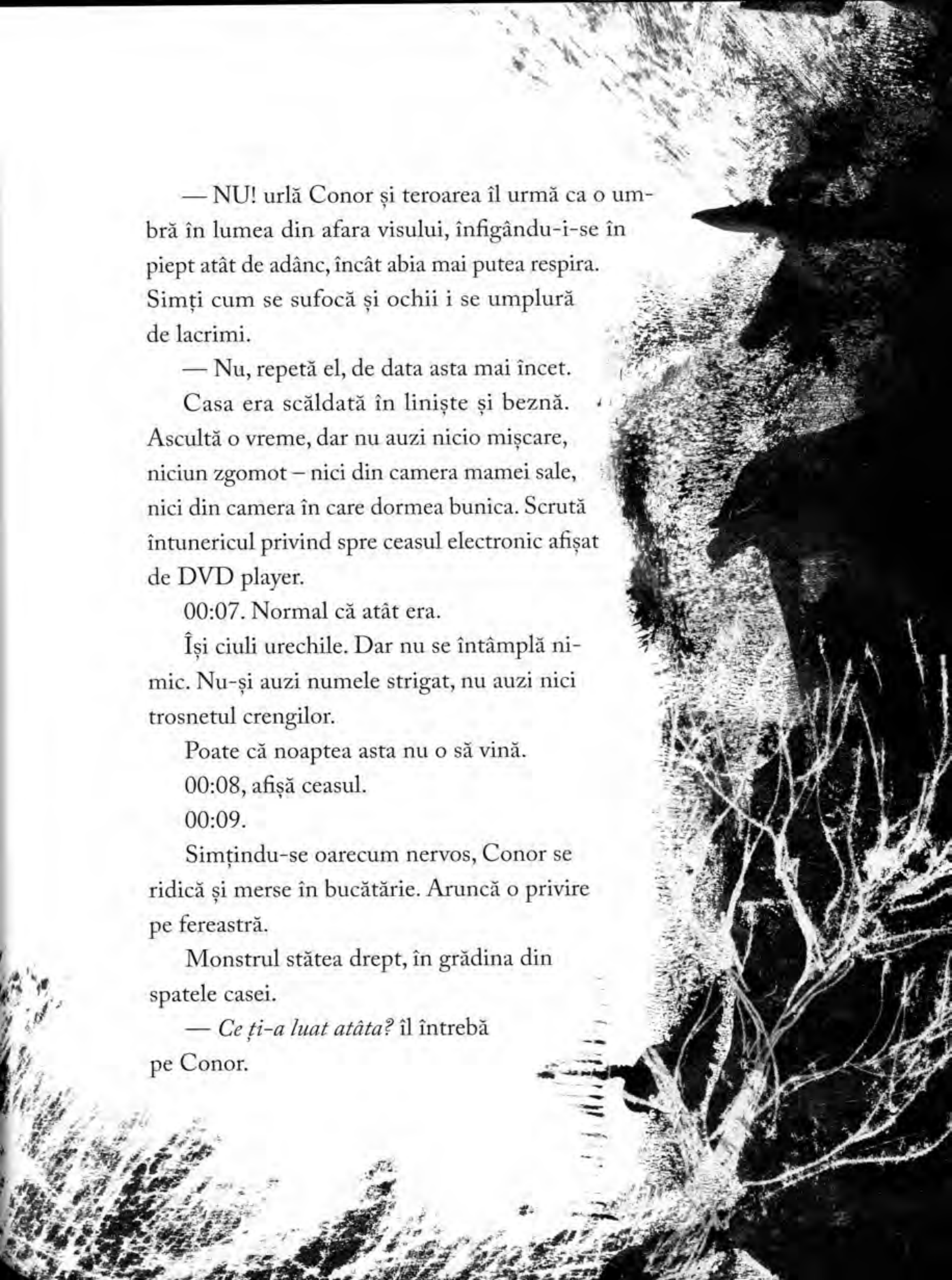
Casa era cufundată în beznă. Bunica reușise în cele din urmă să o culce pe mama lui, după care se închisese în dormitorul lui Conor, fără măcar să-l întrebe dacă avea nevoie de ceva de acolo, înainte de a se culca.

Conor stătea întins pe canapea, fără să poată adormi. Nici nu se aștepta să adoarmă, mai ales după toate câte îi zisese bunică-sa și după felul în care se simțise maică-sa în seara asta. Se împlineau trei zile de la începerea tratamentului, de obicei era momentul în care începea să se simtă mai bine, doar că acum încă vomita și era extenuată, iar starea asta de rău părea să se prelungească mult mai mult decât era cazul...

Încercă să scape de gândurile astea, dar se tot reîntorceau, iar el se lupta din nou cu ele, să le alunge. Probabil că, la un moment dat, îl furase somnul, deși el își dădu seama că adormise doar în clipa în care îl invadase coșmarul.

Nu copacul. Ci *coșmarul.*

Cel cu vântul care urla și cu pământul zguduit din temelii, și cu mâinile prinse tare, care, cumva, se desprindeau din strânsoare, în timp ce Conor încerca din răsputeri să le țină, fără să fie suficient de puternic, coșmarul în care mâinile se desprindeau din strânsoare, căderea, *țipătul...*

— NU! urlă Conor și teroarea îl urmă ca o umbră în lumea din afara visului, înfigându-i-se în piept atât de adânc, încât abia mai putea respira. Simți cum se sufocă și ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu, repetă el, de data asta mai încet.

Casa era scăldată în liniște și beznă. Ascultă o vreme, dar nu auzi nicio mișcare, niciun zgomot – nici din camera mamei sale, nici din camera în care dormea bunica. Scrută întunericul privind spre ceasul electronic afișat de DVD player.

00:07. Normal că atât era.

Își ciuli urechile. Dar nu se întâmplă nimic. Nu-și auzi numele strigat, nu auzi nici trosnetul crengilor.

Poate că noaptea asta nu o să vină.

00:08, afișă ceasul.

00:09.

Simțindu-se oarecum nervos, Conor se ridică și merse în bucătărie. Aruncă o privire pe fereastră.

Monstrul stătea drept, în grădina din spatele casei.

— *Ce ți-a luat atâta?* îl întrebă pe Conor.

— · —

— *A venit vremea să-ți spun prima poveste,* zise monstrul.

Conor rămase nemișcat pe scaunul din grădină. Își adunase picioarele la piept și își lipise fața de genunchi.

— *Mă asculți?* îl întrebă monstrul.

— Nu, răspunse Conor.

Simți aerul din jurul său agitându-se iar, violent.

— *Ba să m-asculți!* zise monstrul. *Sunt aici de la începutul pământului și mă vei trata cu respectul cuvenit…*

Conor se ridică de pe scaun și porni spre ușa bucătăriei.

— *Unde crezi că te duci?* îl întrebă monstrul.

Conor se întoarse spre el, iar chipul îi era atât de furios, atât de îndurerat, încât monstrul chiar se trase înapoi, iar sprâncenele lui imense, înfrunzite, se ridicară a surpriză.

— Ce știi tu? izbucni Conor. Ai habar de *ceva*?

— *Am habar de* **tine**, *Conor O'Malley*, răspunse monstrul.

—Ba nu, nu ai! replică furios Conor. Dacă ai avea habar, ai ști că nu am timp de poveștile idioate și plictisitoare ale unui copac care nici măcar nu este real…

— *Oh!* îl întrerupse monstrul. *Cumva ai visat fructele de pe podeaua din camera ta?*

— Cui crezi că-i pasă dacă le-am visat sau nu?! urlă Conor. Sunt doar niște fructe idioate. Bu-hu-huuu, *ce frică-mi e*! Oh, te rog, te implor, salvează-mă de *fructele* astea!

Monstrul îl privi cu un aer ironic.

— *Ciudat*, zise el. *Cuvintele tale îmi spun că ți-e teamă de fructe, dar faptele tale par să sugereze altceva.*

— Ești aici de la începutul pământului și nu ai auzit până acum de sarcasm? întrebă Conor.

— *Oh, ba da, am auzit*, răspunse monstrul, punându-și mâinile uriașe, de crengi, în șolduri. *Dar, de obicei, oamenii sunt destul de înțelepți ca să nu îl folosească atunci când vorbesc cu mine.*

— Nu poți să mă lași în *pace*, pur și simplu?

Monstrul clătină din cap, dar nu în semn de răspuns la întrebarea lui Conor.

— *Este foarte neobișnuit,* zise el. *Nimic din ce fac nu pare să te înspăimânte.*

— Ești doar un *copac*, zise Conor.

Și chiar nu reușea să se gândească altfel la el. Chiar dacă umbla și vorbea, chiar dacă era mai mare chiar decât casa lui și l-ar fi putut înghiți dintr-odată, monstrul era până la urmă doar un arbore de tisă. Conor putea chiar să zărească fructe noi ce creșteau pe crengile care formau sprâncenele monstrului.

— *Iar tu ai lucruri mai rele de care să fii îngrozit,* zise monstrul, dar nu sub formă de întrebare.

Conor privi în jos, spre pământ, apoi spre lună, oriunde în altă parte, numai în ochii monstrului, nu. Senzația de coșmar începu să-l cuprindă, întunecând totul în jurul său, făcând să pară totul greu și imposibil, ca și când i s-ar fi cerut să ridice cu mâinile goale un munte întreg și nimeni nu-l lăsa să plece până nu avea să facă ce i se cerea.

— Am crezut..., începu el, dar avu un acces de tuse înainte să vorbească din nou. Te-am văzut cum mă priveai mai devreme, când mă certam cu bunică-mea, și am crezut...

— *Ce-ai crezut?* întrebă monstrul când Conor se opri.

— Las-o baltă, mormăi Conor, întorcându-i spatele și pornind spre casă.

— *Te-ai gândit că mă aflu aici ca să te ajut*, continuă monstrul.

Conor se opri.

— *Te-ai gândit că am venit ca să mă iau la trântă cu dușmanii tăi. Ca să-ți ucid balaurii.*

Conor nu se întoarse. Dar nici nu intră în casă.

— *Ai simțit că e adevărat când ți-am spus că tu m-ai chemat, că de aceea am venit. Nu-i așa?*

Conor se întoarse.

— Dar tot ce vrei tu să faci este să-mi spui *povești*, zise el, fără să-și poată ascunde dezamăgirea din glas.

Pentru că da, *era* adevărat. Chiar se gândise la asta. *Sperase* asta.

Monstrul îngenunche, astfel încât fața lui ajunse lângă cea a lui Conor. *Sunt povești în care descoperi cum am înfrânt dușmanii*, zise el. *Despre cum am ucis balauri.*

Conor clipi, înfruntând privirea monstrului.

— *Poveștile sunt creaturi sălbatice*, zise monstrul. *Cine știe ce dezastru pot provoca atunci când le lași libere?*

Monstrul își ridică ochii, iar Conor îi urmări privirea. Creatura se uita spre fereastra de la dormitorul lui Conor. Camera în care acum dormea bunica lui.

— *Lasă-mă să-ți spun o poveste despre când am umblat odată*, zise monstrul. *Lasă-mă să-ți povestesc despre sfârșitul unei regine hapsâne și despre cum am făcut în așa fel, încât nimeni nu a mai văzut-o vreodată.*

Conor înghiți în sec și se uită iar la chipul monstrului.

— Te ascult, zise el.

PRIMA POVESTE

A fost odată ca niciodată, începu monstrul, *cu mult timp în urmă, înainte ca aici să fie un orășel cu drumuri și trenuri, și mașini, a fost odată un loc înverzit. Copacii acopereau toate dealurile și străjuiau fiecare potecuță. Crengile lor umbreau fiecare izvor și protejau fiecare casă; chiar și pe atunci, în locul ăsta, se ridicau case, făcute din piatră și pământ.*

— *Acesta era un regat.*

— („Serios?", se miră Conor, privind în jur la grădina din spatele casei sale. „*Aici?*")

(Monstrul își înclină capul spre băiat, cu un aer de curiozitate. *N-ai auzit de el?*)

— („Nu, n-am auzit de niciun regat pe-aici", zise Conor. „N-avem nici măcar un McDonald's.")

— *În fine*, continuă monstrul, *pe vremuri era aici un regat, mic dar fericit, pentru că regele său chiar era un rege adevărat, un bărbat a cărui înțelepciune se călise în focul greutăților. Soția sa îi dăruise patru fii puternici, dar, în vremea domniei sale, regele a fost nevoit să poarte bătălii pentru a păstra pacea în regatul său. Bătălii împotriva giganților și dragonilor, bătălii împotriva lupilor negri cu ochii roșii, bătălii împotriva armatelor de oameni conduși de mari vrăjitori.*

Aceste bătălii au întărit granițele regatului și au adus pacea pe pământul său. Dar victoria a venit cu un preț. Rând pe rând, cei patru fii

ai săi au fost uciși. Mistuit de focul unui dragon sau strivit de mâinile unui uriaș, sfâșiat de colții unui lup sau străpuns de sulița unui soldat. Unul câte unul, cei patru prinți ai regatului au căzut, lăsându-l pe rege cu un singur moștenitor. Nepotul lui, încă aflat la o vârstă fragedă.

— („Mda, toată chestia asta sună a basm", comentă Conor suspicios.)

— (*Nu ai mai spune asta dacă ai auzi urletele unui bărbat străpuns de suliță*, zise monstrul. *Sau strigătele pline de groază ale celui sfâșiat de lupi. Acum taci și ascultă.*)

Încetul cu încetul, regina s-a stins de durere, la fel ca și mama tânărului prinț. Regele a rămas doar cu un copil în preajma sa, copleșit de o tristețe cum niciun om nu ar trebui să poarte pe umeri.

„Trebuie să mă recăsătoresc", și-a zis într-o bună zi regele. „Pentru binele micului meu prinț și al regatului meu, dacă nu pentru mine."

Zis și făcut: s-a recăsătorit, luându-și drept soție o prințesă dintr-un regat vecin, o uniune practică, menită să întărească ambele regate. Era tânără și frumoasă și, chiar dacă avea chipul cam dur și limba cam ascuțită, părea să-l facă fericit pe rege.

Timpul a trecut. Micul prinț a crescut, până a ajuns în pragul bărbăției. Mai avea doi ani până să împlinească optsprezece ani, vârsta la care ar fi putut urca pe tron după moartea bătrânului rege. Erau vremuri bune în regatul nostru. Bătăliile se sfârșiseră, iar viitorul părea asigurat în mâinile tânărului și curajosului prinț.

Dar într-o zi regele s-a îmbolnăvit. A început să umble zvonul că fusese otrăvit de soția lui. Gura lumii zicea că regina invocase magia neagră pentru a se arăta mult mai tânără decât era în realitate, iar sub masca ei tânără se ascundea chipul hidos al unei babornițe. Nimeni nu ar

fi bănuit pe altcineva în afară de ea de otrăvirea regelui, deși acesta și-a implorat până la ultima suflare sfetnicii cei mai apropiați să nu o acuze.

Și uite-așa regele s-a stins la doar un an distanță de ziua în care nepotul său ar fi fost suficient de matur cât să-i urmeze la tron. Regina, bunica lui vitregă, a devenit conducătoarea regatului în locul său, urmând să aibă grijă de toate treburile împărăției, până în momentul în care prințul avea să atingă vârsta la care să poată prelua conducerea.

La început, spre surprinderea multora, a făcut treabă bună. Înfățișarea sa – în ciuda zvonurilor – era încă tânără și plăcută. În plus, se străduia să conducă regatul ghidându-se după regulile impuse de regele acum decedat.

Între timp, prințul s-a îndrăgostit.

— („*Știam* eu", mormăi Conor. „În genul ăsta de povești dai mereu de prinți idioți care se îndrăgostesc." Vru să se îndrepte iar spre casă. „Credeam că povestea ta o să fie mai *brează*.")

(Cu o mișcare dibace, monstrul îl apucă pe Conor de gleznă, cu mâna lui imensă, puternică și, întorcându-l cu capul în jos, îl ținu în aer până când tricoul de pe el aproape căzu, iar bătăile inimii începură să-i pulseze în cap.)

— (*Și, cum spuneam*, reluă monstrul.)

Prințul s-a îndrăgostit. Cea pe care o iubea era doar o fată de fermier, dar era frumoasă și isteață, așa cum trebuie să fie fiicele fermierilor, mai ales că fermele sunt afaceri destul de complicate. Întregul regat a zâmbit spre tânărul cuplu.

Însă regina nu s-a bucurat. Îi plăcuse timpul petrecut pe tronul regatului și avea o ezitare ciudată la gândul că urma să renunțe la poziția ei. A început să se gândească la varianta în care coroana ar fi

*putut rămâne în familie, că regatul ar fi fost mai bine condus de cei care erau suficient de înțelepți să o facă și ce altă soluție mai bună ar fi avut prințul la îndemână decât aceea de a se căsători chiar cu **ea**?*

— (*Ce scârbos!* exclamă Conor, cu picioarele rămase în aer. „Doar era bunica lui!")

— (*Bunică **vitregă***, o corectă monstrul. *Nu era rudă de sânge și, după toate aparențele, era o femeie tânără.*)

(Conor clătină din cap, iar pletele începură să-i zboare dintr-o parte într-alta. „E pur și simplu greșit." Făcu o mică pauză. „Ai putea să mă lași jos?")

(Monstrul îl așeză înapoi pe pământ și își continuă povestea.)

— *Nici prințul nu a considerat că era o idee bună să o ia pe regină de soție. Și-a jurat că mai degrabă moare decât să facă una ca asta. A jurat să fugă în lume cu frumoasa fată de fermier și să revină în ziua în care va împlini optsprezece ani, pentru a elibera regatul de sub tirania reginei. Și astfel, într-o noapte au fugit pe spinarea unui cal, oprindu-se abia în zori pentru a se odihni la umbra unui uriaș arbore de tisă.*

— („La umbra ta?" întrebă Conor.)

— (*Da,* răspunse monstrul. *Deși era doar o parte din mine. Pot lua orice formă și pot avea orice dimensiune, dar arborele de tisă este varianta cea mai confortabilă.*)

Prințul și fata de fermier s-au ținut în brațe în lumina din ce în ce mai vie a zorilor. Și-au jurat să rămână curați până când aveau să treacă în celălalt tărâm pentru a se căsători, dar pasiunea lor le-a dat planul peste cap și, în scurt timp, cei doi au adormit goi, unul în brațele celuilalt.

Au dormit toată ziua la umbra crengilor mele, până când noaptea s-a lăsat din nou peste pământ. Atunci, prințul s-a trezit. „Trezește-te,

preaiubita mea", i-a șoptit la ureche fetei de fermier, „căci vom călări spre ziua în care vom deveni soț și soție."

Dar preaiubita lui nu s-a trezit. A zguduit-o disperat și, doar în momentul în care trupul ei s-a întors în lumina lunii, a observat sângele care băltea sub ea.

— („Sânge?" repetă Conor, iar monstrul continuă să povestească.)

Prințul avea și el mâinile pătate cu sânge. Lângă ei, în iarbă, a zărit un cuțit însângerat, aruncat la rădăcina copacului. Cineva o ucisese pe preaiubita lui și făcuse în așa fel încât să pară că el fusese ucigașul.

— Regina! strigă prințul. Ea e vinovată de mârșăvia asta!

În depărtare, auzea sătenii apropiindu-se. Dacă îl găseau, aveau să vadă cuțitul și sângele și-aveau să-l numească ucigaș. Pentru crima sa, el însuși ar fi putut fi ucis.

— („Iar regina ar fi putut rămâne pe tronul regatului, nestingherită", zise Conor, dezgustat. „Sper că povestea asta se va termina cu tine tăindu-i capul ticăloasei.")

— Prințul nu avea unde să se ascundă. Cineva îi gonise calul înainte ca el să se trezească. Arborele de tisă era singurul lui adăpost.

Și, în același timp, singura scăpare.

Ei, vezi tu, lumea era mult mai tânără pe-atunci. Granița dintre lucruri era mult mai subțire, mult mai ușor de trecut. Prințul știa acest lucru. Așa că și-a ridicat capul spre coroana marelui arbore de tisă și i-a vorbit.

(Monstrul făcu o pauză.)

— („Bun, și ce i-a zis?" întrebă Conor.)

— *(A spus destul cât să mă convingă să mă ridic*, zise monstrul. *Recunosc nedreptatea atunci când o am în fața ochilor.)*

Prințul a alergat spre sătenii care se apropiau. „Regina mi-a ucis mireasa! a strigat el. Regina trebuie oprită!"

Zvonurile despre vrăjile făcute de regină umpluseră vreme îndelungată regatul, iar tânărul prinț era atât de iubit de poporul său, încât oamenii au înțeles destul de repede adevărul – destul de evident, de altfel. Le-a luat chiar mai puțin timp să înțeleagă tot ce se întâmplase, în momentul în care l-au văzut pe Omul Verde pășind în urma prințului, înalt cât dealurile, gata de răzbunare.

(Conor aruncă iar o privire spre brațele și picioarele masive ale monstrului, spre gura lui cavernoasă și plină de colți, spre *monstruozitatea* întregii sale înfățișări. Își imagină preț de o clipă ce gânduri or fi trecut prin mintea reginei când îl zărise venind spre ea.)

(Zâmbi.)

— *Oamenii au năvălit în castelul reginei cu o asemenea furie, încât până și pietrele din ziduri s-au cutremurat. Fortificațiile s-au prăbușit la pământ, iar când au găsit-o pe regină ascunsă în camera ei, mulțimile au înconjurat-o și au târât-o imediat pe rug, gata să o ardă de vie.*

— („Foarte bine", comentă Conor zâmbind. „Și-a meritat-o." Privi în sus, spre fereastra de la dormitorul său, unde dormea bunică-sa. „Presupun că nu mă poți ajuta și pe mine să scap de ea, nu? întrebă el. Adică nu vreau să ardă de vie sau ceva de genul ăsta, doar că poate...")

— *Povestea,* zise monstrul, *nu s-a terminat încă.*

CONTINUAREA PRIMEI POVEȘTI

— Nu? întrebă Conor. Dar regina a fost învinsă.

— *Așa e*, răspunse monstrul. *Dar nu de mine.*

Conor ezită, nedumerit.

— Ai zis că ai făcut în așa fel, încât să fii sigur că nu va mai fi văzută niciodată.

— *Și chiar așa am făcut. Când sătenii au aprins rugul ca să o ardă de vie, m-am întins după ea și-am salvat-o.*

— *Ce* ai făcut? exclamă Conor.

— *Am luat-o și am dus-o cât mai departe, acolo unde sătenii nu aveau cum să o găsească, dincolo de granițele tărâmului natal, într-un sat de lângă mare. Și am lăsat-o acolo, să trăiască în pace.*

Conor se ridică în picioare, iar, când vorbi, glasul îi tremura, plin de neîncredere.

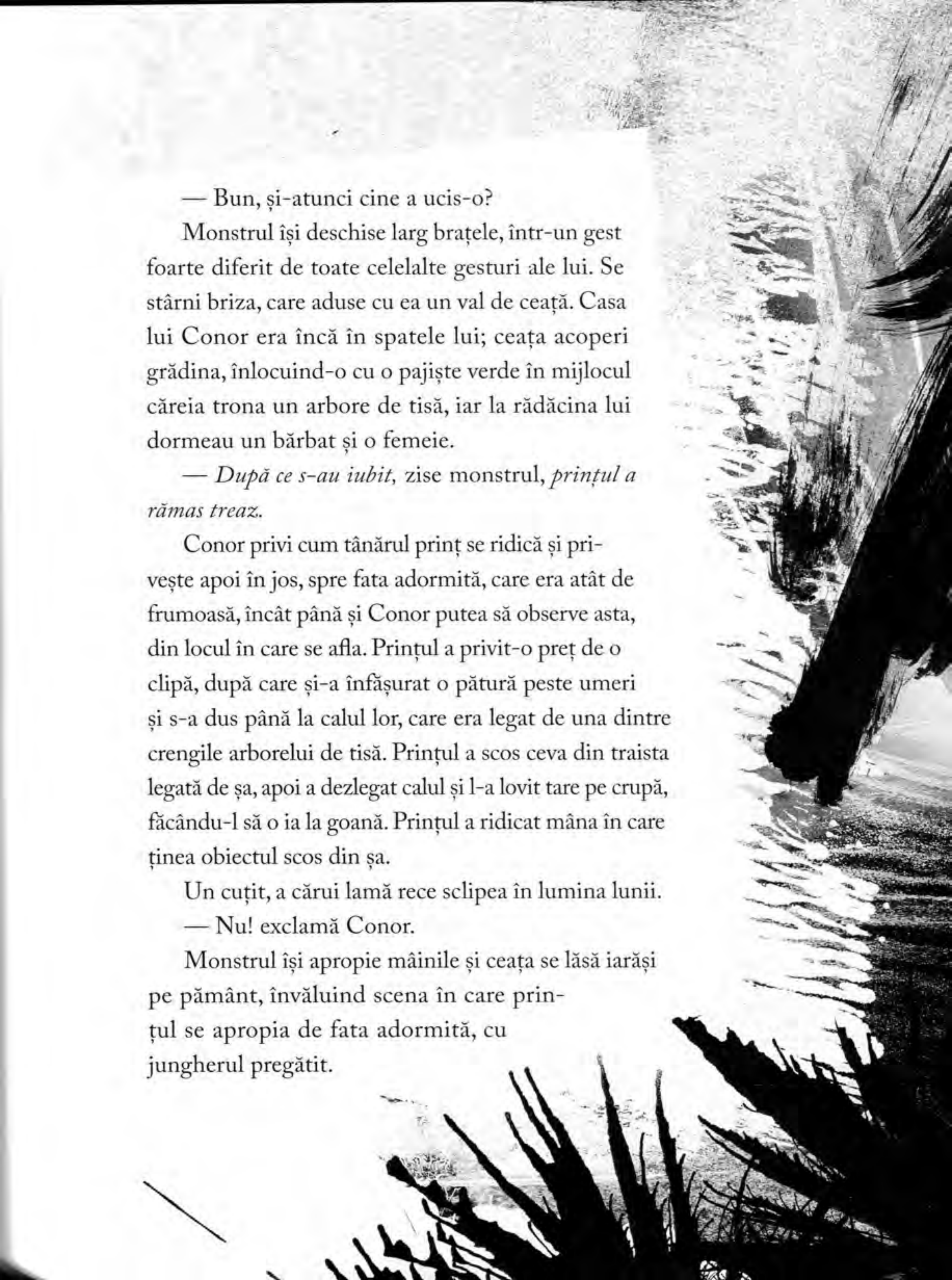
— Bine, dar a ucis-o pe fiica fermierului! Cum ai putut să salvezi o ucigașă?

Și, zicând acestea, chipul i se posomorî dintr-odată și făcu un pas înapoi.

— Tu chiar *ești* un monstru.

— *N-am zis nicio secundă că ea chiar a ucis-o pe fiica fermierului*, spuse monstrul. *Am zis doar că **prințul** a spus asta.*

Conor clipi nedumerit. Apoi își încrucișă brațele.

— Bun, și-atunci cine a ucis-o?

Monstrul își deschise larg brațele, într-un gest foarte diferit de toate celelalte gesturi ale lui. Se stârni briza, care aduse cu ea un val de ceață. Casa lui Conor era încă în spatele lui; ceața acoperi grădina, înlocuind-o cu o pajiște verde în mijlocul căreia trona un arbore de tisă, iar la rădăcina lui dormeau un bărbat și o femeie.

— *După ce s-au iubit,* zise monstrul, *prințul a rămas treaz.*

Conor privi cum tânărul prinț se ridică și privește apoi în jos, spre fata adormită, care era atât de frumoasă, încât până și Conor putea să observe asta, din locul în care se afla. Prințul a privit-o preț de o clipă, după care și-a înfășurat o pătură peste umeri și s-a dus până la calul lor, care era legat de una dintre crengile arborelui de tisă. Prințul a scos ceva din traista legată de șa, apoi a dezlegat calul și l-a lovit tare pe crupă, făcându-l să o ia la goană. Prințul a ridicat mâna în care ținea obiectul scos din șa.

Un cuțit, a cărui lamă rece sclipea în lumina lunii.

— Nu! exclamă Conor.

Monstrul își apropie mâinile și ceața se lăsă iarăși pe pământ, învăluind scena în care prințul se apropia de fata adormită, cu jungherul pregătit.

— Dar ai zis că a fost surprins când a văzut că nu s-a trezit! zise Conor.

— *După ce a ucis-o pe fiica fermierului,* spuse monstrul, *prințul s-a întins lângă ea și a adormit la loc. Când s-a trezit, a pus la cale o pantomimă, în cazul în care cineva l-ar fi urmărit. Dar în același timp – n-ai să crezi asta – a jucat toată scena asta inclusiv pentru el însuși.*

Crengile arborelui trosniră.

— *Uneori, oamenii au nevoie să se mintă pe ei înșiși, mai mult decât pe oricine altcineva.*

— Dar ai zis că ți-a cerut ajutorul! Și că tu i l-ai *oferit*!

— *Am spus doar că mi-a zis suficient cât să mă convingă să mă ridic.*

Conor privi cu ochii larg deschiși spre monstrul din grădina sa, care se ivea acum din valurile de ceață.

— Ce ți-a spus? întrebă el.

— *Mi-a spus că o făcuse pentru binele regatului. Că noua regină era, de fapt, o vrăjitoare, că bunicul său bănuise adevărul atunci când o luase de soție, dar că ignorase acest lucru datorită frumuseții ei. Prințul nu putea să învingă de unul singur o vrăjitoare atât de puternică. Avea nevoie de furia dezlănțuită a poporului. Moartea fetei de fermier avea să provoace această mânie. Îi părea rău că fusese nevoit să facă asta, spunea el, avea inima frântă, dar cum propriul său tată căzuse apărându-și regatul, la fel se întâmplase și cu frumoasa lui iubită. Moartea ei ajuta la înfrângerea unui mare rău. Când a spus că regina i-a ucis mireasa, în felul lui, chiar credea asta.*

— Ce porcărie! strigă Conor. Nu trebuia s-o ucidă. Oamenii erau de partea lui. L-ar fi urmat oricum.

— *Justificările oamenilor care ucid trebuie întotdeauna ascultate cu scepticism*, zise monstrul. *Așa că, văzând nedreptatea, am decis să mă ridic, dar motivul pentru care am procedat așa a fost regina, și nu prințul.*

— A fost vreodată prins? întrebă Conor, enervat. L-au pedepsit?

— *A devenit un rege foarte iubit,* răspunse monstrul. *Care a condus regatul până la adânci bătrâneți, când și-a dat obștescul sfârșit.*

Conor privi în sus, spre fereastra dormitorului său, încruntându-se din nou.

— Deci prințul cel bun era un ucigaș, iar regina cea rea nu era chiar vrăjitoare, în cele din urmă. Asta trebuie să fie lecția? Ar trebui să fiu *amabil* cu ea?

Auzi un zgomot ciudat, diferit de cele de până atunci, și îi luă câteva secunde să înțeleagă că monstrul *râdea.*

— *Tu crezi că eu îți spun povești pentru a-ți da* ***lecții****?* întrebă monstrul. *Crezi că m-am ridicat din străfundurile pământului și ale timpului pentru a-ți da ție o* ***lecție*** *despre* ***amabilitate****?*

Izbucni iar în râs, din ce în ce mai tare, până când pământul începu să se zguduie, iar cerul păru că se prăvălește peste lume.

— Mda, bine, mormăi Conor, jenat.

— *Nu, nu,* zise monstrul, calmându-se în cele din urmă. *Regina chiar* ***a fost*** *o vrăjitoare și e foarte posibil că avea să facă foarte mult rău. Cine știe? Până la urmă, ținea cu tot dinadinsul să îi rămână puterea numai ei.*

— Și atunci de ce ai salvat-o?

— *Pentru că* ***nu*** *era o ucigașă.*

Conor se plimbă câțiva pași prin grădină, gândindu-se. Apoi se mai plimbă puțin.

— Nu înțeleg. Care-i personajul pozitiv aici?

— *Nu întotdeauna există un personaj pozitiv. Așa cum nu întotdeauna există un personaj negativ. Majoritatea oamenilor oscilează undeva între bine și rău.*

Conor clătină din cap.

— E o poveste oribilă. Și-i o păcăleală.

— *Este o poveste* ***adevărată***, zise monstrul. *Multe lucruri care sunt adevărate par a fi doar niște păcăleli. Regatele se aleg cu prinții pe care îi merită, fiicele de fermieri mor fără niciun motiv, iar uneori vrăjitoarele merită salvate. Se întâmplă destul de des, de fapt. Ai fi surprins.*

Conor aruncă iar o privire spre fereastra dormitorului său, imaginându-și-o pe bunică-sa dormind acolo.

— Păi și cum poate povestea asta să mă salveze de ea?

Monstrul se îndreptă, ridicându-se cât era de înalt, și îl privi pe Conor foarte de sus.

— *Nu de* ***ea*** *trebuie să te salvezi*, zise el.

Conor se ridică brusc de pe canapea, respirând iarăși greu.

Ceasul arăta 00:07.

— La naiba! mormăi el. Visez sau nu?

Se ridică furios în picioare...

În clipa următoare, se împiedică de ceva.

— Acum *ce* mai e? bombăni el, aplecându-se ca să aprindă lumina.

Dintr-un nod prins în lemnul podelei se ridica nou-nouț un puiet de tisă, cam de jumătate de metru înălțime.

O vreme, Conor se holbă la el. Apoi se duse în bucătărie și luă un cuțit ca să taie puietul crescut din podea.

ÎNȚELEGEREA

— Te iert, zise Lily, prinzându-l din urmă, în timp ce mergea spre școală a doua zi.

— Pentru ce? întrebă Conor, fără să privească spre ea.

Încă iritat de povestea pe care i-o spusese monstrul, din cauza felului în care se terminase, atât de neașteptat și alambicat, chestie care oricum nu ajuta la nimic. Apoi petrecuse jumătate de oră chinuindu-se să taie puietul ăla idiot, dar surprinzător de rezistent, care apăruse din podea, și la final avusese senzația că abia apucase să ațipească din nou când se trezise că era deja ora la care trebuia să se ridice din pat. Și asta pentru că bunică-sa urla de zor la el că întârzie. Nu-l lăsase nici măcar să își ia la revedere de la mama sa, care – spunea ea – avusese o noapte grea și avea nevoie de odihnă. Chestie care îl făcuse să se simtă vinovat, pentru că, dacă mama sa avusese o noapte grea, atunci *el* ar fi trebuit să fie lângă ea să o ajute, nu bunica sa, care abia dacă îl lăsase să se spele pe dinți înainte de a-i înfige un măr în mână și de a-l da afară pe ușă.

— Te iert că m-ai băgat în bucluc, blegule, zise Lily, fără ca inflexiunea vocii ei să trădeze supărare.

— Te-ai băgat singură în bucluc, zise Conor. Tu singură l-ai împins pe Sully.

— Te iert că *ai mințit*, zise Lily, cu buclelele ei de pudel prinse nemilos de o bentiță.

Conor continuă să meargă.

— Tu nu ai de gând să-ți ceri scuze? îl întrebă Lily.

— Nu, răspunse Conor.

— Păi, de ce nu?

— Pentru că *nu* îmi pare rău de nimic din ce s-a întâmplat.

— Conor...

— Nu-mi pare rău, zise Conor, oprindu-se brusc, și *eu* nu *te* iert.

Se uitară unul la celălalt în lumina rece a dimineții, fără ca vreunul dintre ei să vrea să-și smulgă primul privirea din ochii celuilalt.

— Mama zice că trebuie să fim îngăduitori cu tine, zise în cele din urmă Lily. Din cauză că treci prin ce treci.

Și, preț de o clipă, soarele păru că se ascunde după nori. Un moment, Conor nu văzu decât furtunile care se apropiau vertiginos, putea deja *simți* fulgerele gata să explodeze în ceruri, să îi străbată corpul și să îi iasă prin pumnii strânși. Preț de o secundă, avu senzația că-i gata să înșface aerul din jurul lui Lily, să-l înfășoare în jurul ei și să o rupă în două...

— Conor? bâigui Lily, blocată.

— Maică-ta nu știe *nimic*, zise el. Și nici tu.

Apoi se îndepărtă de lângă ea repede, lăsând-o în urmă.

— • —

Trecuse mai bine de un an de când Lily le spusese câtorva dintre prietenele ei despre mama lui Conor, deși el nu îi dăduse voie

să o facă. Prietenele fetei spuseseră la rândul lor povestea altor câtorva, care și ele spuseseră altora și, uite așa, înainte de mijlocul zilei, Conor se trezise că în jurul lui se căsca un cerc, o zonă moartă în mijlocul căreia se afla el, înconjurat parcă de un teren minat pe care toți se temeau să calce. Deodată, oamenii pe care îi credea prietenii lui nu mai vorbeau cu el atunci când îl vedeau că se apropie. Oricum, nu erau mulți pe care să-i considere prieteni, în afară de Lily, dar *orișicât*. Începuse să-i surprindă pe oameni șușotind pe la colțuri, atunci când îl vedeau trecând pe hol sau când mergea să ia masa. Până și profesorii schimbau priviri atunci când el ridica mâna la ore.

Așa că, până la urmă, nu se mai apropiase de grupurile de prieteni, nu se mai uitase la cei care șușoteau și încetase chiar să mai ridice mâna la ore.

Oricum, nimeni nu părea să observe lucrurile astea. Era ca și când ar fi devenit brusc invizibil.

Fusese cel mai complicat an școlar din viața lui și se simțise mai ușurat ca oricând în momentul în care venise vacanța de vară de anul trecut. Mama lui era deja sub tratament puternic și repeta la nesfârșit că este dur, dar că „își face treaba". Încet-încet, se apropiase și de ultimele ședințe terapeutice. Planul era așa: ea termina tratamentul, apoi avea să înceapă noul an școlar și, împreună, aveau să lase în urmă toată porcăria asta și să ia totul de la început.

Problema era că lucrurile nu aveau să stea așa. Ședințele mamei sale se prelungiseră mai mult decât se așteptaseră ei la început. Mai întâi, fusese nevoie de o a doua rundă și apoi de o a treia. Profesorii din noul an școlar erau mai răi decât cei de anul trecut, pentru că

îl cunoșteau direct prin prisma poveștii cu mama lui și habar nu aveau cum fusese el înainte de asta. Iar colegii de clasă continuau să îl trateze de parcă *el* era bolnav, mai ales acum că Harry și gășcarii lui îl luaseră în vizor.

Și, colac peste pupăză, bunică-sa bântuia prin casă, iar el visa copaci.

Sau poate că *nu era* un vis. Variantă și mai dubioasă.

Grăbi pasul, îndreptându-se furios spre școală. O învinuia pe Lily pentru toate astea, pentru că în mare parte *chiar* era vina ei, nu-i așa?

O învinuia pe Lily pentru că cine altcineva mai era alături de el?

De data asta, pumnul lui Harry îl nimeri în stomac.

Conor se prăbuși la pământ, julindu-și genunchiul pe treptele de ciment și rupându-și pantalonii de uniformă. Gaura din pantaloni era, de fapt, lucrul cel mai grav. Nu se pricepea deloc la cusut.

— Ce mototol ești, O'Malley! zise Sully, râzând de undeva din spatele lui. Frate, da' cazi în fiecare zi.

— Ar trebui să mergi la un doctor cu chestia asta, completă repede Anton.

— Poate că-i beat, continuă Sully, și hohotele de râs erau și mai puternice; doar Harry tăcea, iar Conor știa asta. Conor știa fără să-și întoarcă privirea că Harry doar se uita la el, urmărindu-i reacția.

În timp ce se ridica, o văzu pe Lily trecând. Era cu niște fete, în drum spre clasă. Nu vorbea cu ele; îl privi fix pe Conor în timp ce se îndepărta de el.

— Ohhh, să vezi și să nu crezi! Azi nu te mai ajută Super Pudelul tău, strigă Sully, încă râzând.

— Norocul tău, Sully, zise Harry, deschizând gura pentru prima oară.

Conor încă era întors cu spatele la ei, dar nici nu era nevoie să se întoarcă pentru a realiza că Harry râdea de propria sa glumă. Conor privi după Lily până când aceasta dispăru din raza lui vizuală.

— Hei, *uită-te* la noi când vorbim cu tine! strigă Sully, fierbând de furie din cauza comentariului făcut de Harry.

Sully îl apucă pe Conor de umăr și îl întoarse cu fața spre ei.

— Nu-l atinge, zise Harry pe un ton calm, scăzut, dar atât de amenințător, încât Sully făcu imediat un pas în spate.

— Eu cu O'Malley avem o înțelegere, zise Harry. Eu sunt singurul care are voie să-l atingă. Nu-i așa?

Conor așteptă o secundă, apoi dădu încet din cap. Se pare că într-adevăr asta era înțelegerea.

Harry se apropie câțiva pași de el, cu fața în continuare lipsită de orice expresie, cu privirea fixată în ochii lui Conor. Dar Conor nu se clinti. Rămaseră amândoi față în față, ochi în ochi, în timp ce Anton și Sully schimbau între ei priviri neliniștite.

Harry își înclină capul într-o parte, de parcă tocmai îi trecuse prin cap o întrebare, la care încerca să găsească răspuns. Conor rămase nemișcat. Restul copiilor din anul lor erau deja în clasă. Conor simțea cum tăcerea se răspândea rapid în jurul lor. Nici măcar Anton și Sully nu mai scoteau niciun sunet. Trebuiau să meargă în clasă și ei, cât mai repede. Ar fi trebuit să plece chiar *acum*.

Dar nimeni nu făcea nicio mișcare.

Harry ridică un pumn și își trase brațul înapoi, ca și când și-ar fi luat avânt ca să-l lovească pe Conor în față.

Conor nu tresări. Nici măcar nu se mișcă. Rămase cu privirea ațintită în ochii lui Harry, așteptând lovitura.

Harry coborî brațul, lăsându-l apoi să-i cadă încet de-a lungul corpului, uitându-se în continuare fix la Conor.

— Da, zise el în cele din urmă, de parcă tocmai îi picase fisa în legătura cu ceva. Așa credeam și eu.

Dar chiar în acel moment se auzi din nou vocea care anunța sentința.

— Hei, băieți! strigă doamna Kwan, traversând în viteză curtea școlii și îndreptându-se spre ei ca un vis urât pe două picioare. Pauza s-a terminat acum trei minute! Ce-i în capul vostru de sunteți tot afară?

— Scuze, doamnă, zise Harry cu vocea brusc înmuiată. Eu și Conor discutam despre tema pe care ne-a dat-o domnișoara Marl, știți, cea cu Scrierea despre Viață, și nici nu am realizat când a trecut timpul.

Apoi îl bătu pe umăr pe Conor de parcă ar fi fost prieteni de-o viață.

— Da, și nimeni nu știe să spună povești cum știe Conor al nostru. Dădu din cap spre doamna Kwan, cu o mină serioasă. Și când vorbește despre asta, se mai eliberează.

— Da, se încruntă doamna Kwan, sună foarte credibil ce zici tu. Toată lumea aici de față primește avertisment. Încă o problemă creată de voi azi, și vă promit că sunteți pedepsiți cu toții.

— Da, doamnă, zise Harry pe un ton sprințar, acompaniat de Anton și Sully.

După care o porniră în grup spre clase, Conor rămânând la un metru distanță în urma lor.

— Așteaptă o secundă, te rog, Conor, zise doamna Kwan.

El se opri și se întoarse spre ea, dar nu o privi.

— Ești sigur că-i totul în regulă cu băieții ăștia? îl întrebă doamna Kwan, cu vocea schimbată pe modul „amabil" – ceea ce însemna că era doar cu o notă mai puțin înfricoșătoare decât cea cu care urla.

— Da, doamnă, zise Conor, continuând să-i evite privirea.

— Pentru că eu văd ce face Harry, să știi, zise ea. E un derbedeu charismatic, ce-i drept, și cu note bune, dar tot derbedeu rămâne. Oftă, enervată. Probabil va ajunge prim-ministru într-o zi. Dumnezeu să ne ajute atunci.

Conor nu zise nimic, iar tăcerea dintre ei căpătă brusc o nuanță specială, o tentă care îi devenise extrem de familiară și care acum era generată de felul în care doamna Kwan se îndreptă spre el, cu umerii căzuți și cu fruntea plecată.

Știa ce urmează. Știa și ura din tot sufletul toată schema asta.

— Conor, nu-mi pot imagina prin ce treci, zise doamna Kwan, atât de încet încât suna mai degrabă a șoaptă, dar, dacă vrei vreodată să vorbești cu cineva despre asta, ușa mea e mereu deschisă pentru tine.

Nu putea să se uite la ea, nu putea să vadă toată mila care i se citea în ochi, nu *suporta* să o audă în vocea ei.

Pentru că el nu merita așa ceva.

Coșmarul trecu fulgerător prin fața ochilor lui Conor, urletul și teroarea, și tot ce se întâmpla la final...

— Sunt bine, doamnă, mormăi el, privindu-și pantofii. Nu trec prin nicio greutate.

După o secundă, o auzi pe doamna Kwan oftând din nou.

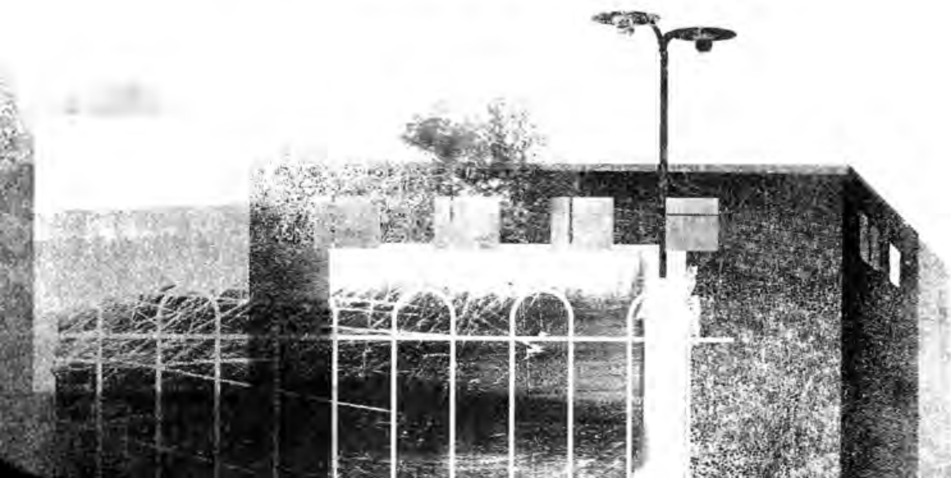
— Bine atunci, zise ea. Uită de primul avertisment și mergi în clasă.

Îl bătu ușurel pe umăr și traversă înapoi curtea școlii, până la ușa cancelariei.

Și, preț de o clipă, Conor rămase singur-singurel.

Avu certitudinea că ar fi putut stat acolo toată ziua și nimeni nu l-ar fi pedepsit.

Iar asta îl făcu într-un fel să se simtă și mai rău.

O MICĂ DISCUȚIE

După ore, bunica îl aștepta deja pe canapea.

— Noi doi trebuie să avem o mică discuție, spuse ea înainte ca el să apuce să închidă ușa, având pe față o expresie ciudată, care îl făcu să încremenească. O privire care îi făcu stomacul să se chircească.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

Bunica sa inspiră adânc și zgomotos pe nări și privi în gol pe fereastră, ca și când ar fi încercat să se adune. Arăta ca o pasăre de pradă. Un uliu care ar fi putut căra în gheare o oaie.

— Mama ta trebuie să se întoarcă la spital, zise ea. Tu vii și stai cu mine câteva zile. Va trebui să-ți strângi câteva lucruri pe care să le iei cu tine.

Conor nu se mișcă.

— Dar ce are?

Ochii bunicii se măriră o clipă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că îi pune o întrebare atât de îngrozitor de prostească. Se liniști însă imediat.

— Are dureri mari, zise ea. Mai mari decât era de așteptat.

— Dar face tratament pentru durerea asta – începu Conor, dar bunica sa își apropie palmele, lovindu-le ușor, o singură dată, dar tare, suficient de tare cât să-l oprească.

— Conor, nu funcționează, zise ea crispată și păru că privește într-un punct din spatele lui, nu la el.

— Ce nu funcționează?

Bunica bătu iar din palme, mai ușor, bătu de câteva ori ca și când și-ar fi testat mâinile sau ceva de genul ăsta – , apoi privi iar în gol pe fereastră, ținându-și gura închisă. În cele din urmă, se ridică, părând extrem de preocupată de rochia sa, pe care începu să o netezească.

— Mama ta e sus, zise ea. Vrea să discute cu tine.

— Dar...

— Tatăl tău vine aici duminică.

Conor își îndreptă spatele.

— Tata vine aici?

— Trebuie să dau niște telefoane, zise ea și trecu pe lângă el, îndreptându-se spre ușă și luând cu ea telefonul mobil.

— De ce vine tata aici? strigă el în urma ei.

— Te așteaptă mama ta, îi răspunse ea, închizând ușa de la intrare în urma ei.

Conor nici măcar nu apucase să își lase jos ghiozdanul.

Tatăl său venea. *Tatăl* său. Din *America*. El, care nu-i mai vizitase de la Crăciunul de anul trecut. A cărui nouă soție părea să aibă mereu urgențe de ultim moment, care îl împiedicau să îi viziteze mai des, mai ales acum, că li se născuse și un copil. Tatăl lui, cu a cărui absență Conor se obișnuise pe măsură ce vizitele sale se răriseră, iar telefonele erau din ce în ce mai rare.

Tatăl lui venea.

De ce?

— Conor! o auzi pe mamă-sa strigându-l.

Nu era în camera ei. Îl aștepta în camera *lui*, întinsă pe patul acoperit cu o cuvertură, uitându-se pe fereastră spre biserica din vârful dealului.

Și spre arborele de tisă.

Care nu era decât un arbore de tisă.

— Hei, dragul meu, zise ea, zâmbind spre el din locul în care stătea întinsă, deși el putea ghici din liniile formate în jurul ochilor ei că suferea într-adevăr, suferea așa cum o mai văzuse doar o dată în viața lui suferind. Și atunci, trebuise să meargă la spital și nu se întorsese aproape două săptămâni. Asta fusese Paștele trecut, iar săptămânile petrecute la bunica sa mai că aduseseră cu ele sfârșitul amândurora.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. De ce mergi iar la spital?

Ea bătu cu palma ușor pe cuvertură, semn că îl invita să se așeze.

Conor rămase acolo unde se afla.

— Ce s-a întâmplat?

Ea încă zâmbea, deși acum zâmbetul ei părea mai încordat. Degetele i se plimbau de-a lungul țesăturii de pe cuvertură, pe care erau cusuți niște urși grizzly, pe care Conor îi depășise în dimensiuni încă de acum câțiva ani. Își legase eșarfa ei roșie în jurul capului, dar o prinsese destul de slab și pe sub margini i se zărea scalpul albicios. El se gândi că probabil nici măcar nu avea să se prefacă interesată de vechile peruci ale bunică-sii.

— O să fiu bine, zise ea. Chiar o să fiu.

— Da? o întrebă el.

— Am mai trecut prin asta, Conor, zise ea. Așa că nu-ți face grij. Ai văzut, mi-a fost îngrozitor de rău, m-am internat și ei s-au ocupat de treaba asta. Așa se va întâmpla și acum.

Ea bătu ușor cu palma pe cuvertură.

— Nu vrei să vii să stai lângă mama ta bătrână și obosită?

Conor înghiți în sec, dar zâmbetul ei se mai luminase puțin și – se vedea clar – era un zâmbet adevărat. Se apropie și se așeză lângă ea, pe partea dinspre fereastră. Ea își trecu degetele prin părul lui, dându-i la o parte firele care-i cădeau în ochi, și în momentul ăla Conor observă cât de slab era brațul ei, aproape numai piele și os.

— De ce vine tata? întrebă el.

Mama sa făcu o pauză, apoi își retrase mâna și și-o așeză înapoi în poală.

— A trecut ceva timp de când l-ai văzut ultima oară. Nu te bucuri?

— Bunica nu pare prea bucuroasă.

Mama sa bufni nemulțumită.

— Păi, știi și tu ce părere are despre tatăl tău. Nu asculta ce zice ea. Bucură-te de vizită!

O vreme nu mai spuse niciunul nimic.

— Mai e ceva, zise într-un târziu Conor. Nu-i așa?

O simți pe mama sa ridicându-se puțin pe pernă.

— Fiule, uită-te la mine, zise ea cu o voce blândă.

El își întoarse capul ca să o privească, deși ar fi dat orice să nu fie nevoit să o facă.

— Tratamentul ăsta pe care l-am făcut acum nu dă rezultate, zise ea. Asta nu înseamnă decât că vor trebui să-l modifice cumva, să încerce altceva.

— Doar atât? întrebă Conor.

Ea dădu din cap.

— Doar atât. Sunt mult mai multe chestii pe care le pot face. E normal. Nu te îngrijora.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

— Pentru că...

Și în acel moment Conor se opri o clipă și se uită în jos, spre podea.

— Pentru că, știi, ai putea să-mi zici.

Și atunci îi simți brațele cuprinzându-l, brațele ei subțiri, subțiri, care pe vremuri erau atât de moi când îl îmbrățișau! Nu rosti niciun cuvânt, doar îl ținu în îmbrățișarea ei fragilă. El continua să privească pe fereastră și, după o vreme, mama lui își întoarse și ea privirea în direcția în care se uita el.

— Știi, ăla e un arbore de tisă, zise ea într-un târziu.

Conor își dădu ochii peste cap, dar fără să fie răutăcios.

— Da, mamă, mi-ai mai spus de vreo mie de ori.

— Să stai cu ochii pe el cât sunt plecată, ai înțeles? zise ea. Ai grijă să fie aici când mă întorc, bine?

Iar Conor înțelese că ăsta era felul ei de a-i spune că *avea* să se întoarcă, așa că nu putu să facă mai mult decât să dea din cap. Și amândoi continuară să privească spre arbore.

Care, oricât de mult îl priveau, nu părea să fie nimic altceva decât un arbore.

CASA BUNICII

Cinci zile. Monstrul nu mai venise de cinci zile.

Poate că nu știa unde locuiește bunica. Sau poate că era prea departe ca să vină tocmai aici. Oricum, grădina nu era cine știe ce, deși casa ei era *mult* mai mare decât a lui Conor și a mamei lui. Își aglomerase toată curtea din spate cu șoproane și cu o fântână de piatră și cu un „birou" de lemn pe care îl instalase de-a lungul celeilalte jumătăți a terenului din spate, unde își desfășura o mare parte din munca ei de agent imobiliar, o slujbă atât de plictisitoare, încât Conor nu avusese răbdare să asculte mai mult de o propoziție atunci când i-o descrisese. Restul terenului era format numai din cărări pietruite și ghivece cu flori. Nu era loc pentru niciun copac. Nu avea nici măcar *iarbă.*

— Nu mai sta acolo cu gura căscată, tinere! îl apostrofă bunica sa, aplecându-se pe ușa din spate, în timp ce își punea un cercel în ureche. Taică-tău trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta, iar eu trebuie să merg să o vizitez pe mama ta.

— Nu stăteam cu gura căscată, zise Conor.

— Și ce-mi spui mie asta? Hai, vino înăuntru!

Dispăru în casă, iar el își târî picioarele după ea. Era duminică, ziua în care tatăl lui urma să vină de la aeroport. Avea să treacă pe la casa bunicii și să-l ia pe Conor și să meargă împreună la mama

lui, apoi să petreacă puțin timp ca „tată – fiu". Conor era aproape sigur că toată schema asta era doar partea a doua a rundei numite Trebuie-Să-Avem-O-Discuție.

Bunica nu o să fie acasă când va sosi tatăl lui. Lucru care le convenea tuturor, până la urmă.

— Ridică-ți ghiozdanul din hol, te rog, zise ea, trecând pe lângă el și luându-și din mers geanta. Nu am nevoie să creadă că te țin într-o cocină.

— Nicio șansă să se întâmple așa ceva, bombăni Conor, în timp ce ea își verifica rujul în oglinda de pe hol.

Casa bunicii era mai curată decât camera de spital în care stătea mama lui. Menajera ei, Marta, venea miercurea, dar Conor nu înțelegea de ce se mai obosea să vină. Primul lucru pe care îl făcea bunica sa dimineața era să pună aspiratorul. Spăla rufe de patru ori pe săptămână, iar odată curățase cada la miezul nopții, înainte să meargă la culcare. Nu suporta ca vasele murdare, rămase de la cină, să se atingă măcar de chiuvetă, în drumul lor spre mașina de spălat, ba se întâmplase chiar să ia farfuria de sub nasul lui Conor în timp ce acesta încă mai mânca. Cel puțin o dată pe zi, o auzea spunând:

— O femeie de vârsta mea, care trăiește singură... tu ce crezi, dacă nu țin eu lucrurile în frâu, cine are s-o facă?

O spunea pe un ton provocator, de parcă l-ar fi îndemnat pe Conor să-i răspundă.

Îl ducea cu mașina la școală. În fiecare dimineață ajungeau devreme, deși era un drum de vreo patruzeci și cinci de minute. De asemenea, îl aștepta în fiecare zi, după terminarea orelor, și apoi mergeau amândoi direct la spital să o vadă pe mama lui. Stăteau cam

o oră acolo, uneori chiar mai puțin, dacă mama era prea obosită ca să poată vorbi – ceea ce se întâmplase de vreo două ori în ultimele cinci zile – , după care mergeau direct la casa bunicii, unde îl punea să-și facă temele, în timp ce ea comanda diverse mâncăruri, având grijă să nu fie același fel mereu.

Era ca în vara în care Conor și mama lui stătuseră într-o pensiune din Cornwall. Doar că aici era mai curat. Și regulile mai stricte.

— Așa, Conor, fii atent, zise ea, în timp ce îmbrăca sacoul de la costum.

Era duminică, dar nu avea nicio casă programată pentru vizionări, iar Conor nu înțelegea prea bine de ce bunica se ferchezuia atâta, doar pentru o vizită la spital. Bănuia că toată faza era legată de schema ei de a-l face pe tatăl lui să se simtă aiurea.

— S-ar putea ca taică-tău să nu observe cât de repede obosește acum mama ta, bine? zise ea. Așa că va trebui să lucrăm împreună pentru a ne asigura că venirea lui nu se va prelungi mai mult decât e cazul.

Mai aruncă o privire în oglindă, după care adăugă pe un ton mai scăzut:

— Nu că s-ar fi pus vreodată problema *așa*.

Se întoarse spre el, îi făcu rapid un semn de la revedere cu mâna, care-i aminti lui Conor de o stea-de-mare, și îi aruncă un *Să fii cuminte*.

Ușa se trânti în urma ei. Conor se trezi singur în toată casa.

Urcă în camera de oaspeți, unde dormea el. Bunica sa îi tot spunea că e camera *lui*, dar pentru el era – și așa fusese dintotdeauna – camera

de oaspeți, ceea ce o făcea pe bunica lui să clatine din cap și să bombăne.

Dar, până la urmă, la ce se aștepta oare? Chiar nu *arăta* ca o cameră pe care să o considere a fi a lui. De fapt, nu arăta ca o cameră a *cuiva*. Pereții erau albi și goi, cu excepția a trei postere cu corăbii – probabil că atât o dusese imaginația pe bunica sa la capitolul legat de ce ar putea să le placă băieților. Cuvertura și cearșafurile erau de un alb strălucitor, orbitor, iar singura piesă de mobilier era un dulap din lemn de fag, suficient de mare cât să îți iei prânzul în el, dacă aveai chef.

Ar fi putut fi orice cameră, din orice casă, de pe orice planetă din Univers. Nu-i plăcea nici măcar să se *afle* în ea, nici chiar pentru a se refugia de bunica sa. Intrase acum doar ca să își ia o carte, pentru că bunica interzisese în casa ei toate jocurile, pe orice platformă computerizată existentă pe piață. Pescui o carte din geamantan și aruncă în treacăt o privire pe fereastra dinspre grădina din spate.

În continuare, nu erau decât potecile pietruite și biroul bunicii.

Nimeni nu se uita la el.

Camera de zi era genul de cameră de zi unde nimeni nu își petrecea vreodată ziua. Conor nu avea niciodată voie acolo, pe motiv că ar fi putut murdări tapițeria, așa că, evident, acesta era locul în care se hotărâse să citească în așteptarea tatălui său.

Se aruncă pe canapeaua cu picioare din lemn, atât de subțiri, încât dădea senzația că e o canapea pe tocuri. În partea opusă, era un dulăpior cu vitrină, ticsit cu farfurii expuse pe suporturi special făcute pentru

așa ceva și ceșcuțe pentru ceai, atât de complicat ornamentate, încât era o minune că puteai să bei din ele fără să-ți tai buzele. Deasupra trona ceasul bunicii, pe care nimeni în afară de ea nu avea voie să-l atingă. Bunica îl primise moștenire de la mama ei și, ani de zile, amenințase că-l va duce la un anticariat ca să-l evalueze. Avea o pendulă funcțională care se legăna și cânta la fiecare cincisprezece minute, suficient de tare cât să-ți sară inima din loc dacă nu erai pregătit să o auzi.

Întreaga cameră arăta ca un muzeu al spațiilor populate de oamenii din vechime. Nu avea nici măcar televizor. De fapt, televizorul era în bucătărie și nu era aprins aproape niciodată.

Se apucă de citit. Ce altceva avea de făcut?

Sperase să discute cu tatăl său înainte ca acesta să ia avionul spre el, dar cu vizitele la spital combinate cu diferența de fus orar și migrenele atât de convenabile ale noii soții, nu apucase, așa că avea să-l vadă direct în momentul în care va sosi.

Indiferent când se va întâmpla asta. Conor aruncă o privire spre ceasul cu pendulă. Arăta 12:42. În trei minute, avea să cânte.

Trei minute goale, de tăcere.

Își dădu seama că avea, de fapt, o stare de neliniște. Trecuse ceva timp de când își văzuse tatăl, în afara întâlnirilor de pe Skype. Oare s-o fi schimbat? Oare el, *Conor*, arăta diferit?

Și apoi mai erau și celelalte întrebări. De ce venea *acum*? Mama lui nu arăta prea bine, de fapt, arăta și mai rău după cele cinci zile petrecute în spital, dar rămânea optimistă în privința noului tratament care i se administra. Mai erau câteva luni până la Crăciun, iar ziua lui Conor trecuse deja. Așa că, de ce acum?

Își fixă privirea în podeaua acoperită în centru cu un covor oval, foarte scump, care părea foarte vechi. Se aplecă și-l ridică de un capăt, uitându-se la lemnul lustruit de dedesubt. Într-una dintre scândurile podelei era un mic nod lemnos. Își plimbă degetele peste el, dar scândura era atât de veche și lucioasă, încât nu se simțea diferența dintre locul în care era nodul și restul suprafeței.

— Ești acolo? șopti Conor.

Sări în sus când auzi sunetul soneriei. Se repezi și-și strânse lucrurile de pe canapea zbughind-o repede din camera de zi, cuprins de o frenezie la care nu se așteptase nici el. Deschise repede ușa de la intarea din față.

Și iată-l pe tatăl său, arătând complet diferit și în același timp neschimbat.

— Hei, fiule! zise tatăl cu o voce modulată straniu de șederea în America.

Conor zâmbi, un zâmbet mai larg decât oricare altul schițat de el în ultimul an.

CAMPIONUL

— Cum rezişti, campionule? l-a întrebat tatăl său, în timp ce o aşteptau pe chelneriţă să le aducă pizzele comandate.

— *Campion?* întrebă Conor, ridicând sceptic o sprânceană.

— Scuze, zise tatăl, zâmbind încurcat. America are un limbaj aproape cu totul diferit.

— Vocea ta sună din ce în ce mai ciudat, de fiecare dată când vorbesc cu tine.

— Mda, mă rog... Tatăl său îşi agită paharul cu vin. Mă bucur să te văd.

Conor luă o gură de cola din paharul lui. Când ajunseră la spital, mama lui era într-o stare foarte rea. Fuseseră nevoiţi să aştepte ca bunica să o ajute să iasă de la toaletă şi apoi era atât de slăbită, încât tot ce putuse să articuleze înainte să adoarmă fusese „Bună, dragul meu", lui Conor şi „Salut, Liam". Câteva secunde mai târziu, bunica îi dăduse afară din cameră, cu o privire atât de feroce, încât nici tatăl lui Conor nu îndrăznise să comenteze ceva.

— Mama ta este, ăăăă..., zise tatăl său şi ochii i se micşorară de parcă ar fi încercat să descifereze ceva, deşi nu privea nimic anume. E o luptătoare, nu-i aşa?

Conor ridică din umeri.

— Deci, cum rezişti *tu*, Con?

— Cred că asta este a opt suta oară când îmi pui întrebarea asta de când ai ajuns, răspunse Conor.

— Scuze, zise tatăl.

— Sunt *bine*, îl asigură Conor. Mama face tratamentul ăsta nou. O să se simtă mai bine. Arată rău, dar au mai fost dăți când a arătat așa. De ce se poartă toată lumea de parcă...?

Se opri brusc și mai luă o înghițitură de cola.

— Ai dreptate, fiule, zise tatăl. Ai perfectă dreptate. Își roti iar paharul cu vin, încet, fără să-l ridice de pe masă. Și totuși, continuă el. Va trebui să fii tare, pentru ea, Con. Va trebui să fii foarte, foarte tare, pentru ea!

— Vorbești ca la televiziunea americană.

Tatăl său izbucni în râs, încetișor.

— Sora ta e bine, să știi. Aproape că a început să meargă.

— Sora vitregă, completă Conor.

— Abia aștept să vă întâlniți, continuă tatăl său. Va trebui să aranjăm o întâlnire, cât de curând. Poate chiar de Crăciunul ăsta. Ți-ar plăcea?

Privirea lui Conor o întâlni pe a tatălui său.

— Și cu mama cum rămâne?

— Am discutat cu bunica ta. Părea de acord că n-ar fi o idee rea, atâta timp cât vom avea grijă să fii înapoi înainte de începerea noului trimestru.

Conor își plimbă o mână de-a lungul marginii mesei.

— Adică ar fi doar o vizită?

— Ce vrei să zici? întrebă tatăl său surprins. O vizită și nu...

Lăsă cuvintele suspendate, iar Conor știu că și-a dat seama ce anume insinuase el.

— Conor...

Dar brusc, Conor nu-și mai dori ca tatăl lui să ducă până la capăt ce voia să-i spună.

— E un copac care mă tot vizitează, zise el, vorbind precipitat, și începu să răcăie cu unghia eticheta de pe sticla de cola. Vine noaptea la noi acasă și îmi spune povești.

Tatăl său clipi, perplex.

— *Ce?*

— La început, am crezut că-i doar un vis, zise Conor, răcâind cu unghia în continuare, dar mai apoi am început să găsesc frunze la mine în cameră și copăcei care creșteau din podea. Le-am ascuns pe toate, ca să nu le găsească nimeni.

— Conor...

— Nu a venit încă la casa bunicii. Mă gândeam că poate locuiește prea departe...

— Despre ce...

— Dar de ce ar conta distanța, dacă până la urmă nu-i decât un vis? De ce n-ar putea un vis să traverseze orașul? Nu ar conta, mai ales dacă ar fi unul vechi cât pământul și mare cât lumea asta...

— Conor, *încetează* cu chestia asta...

— *Nu vreau să stau cu bunica*, zise Conor cu o voce tare și groasă, ce părea să-l sufoce. Își fixă privirea pe sticla de cola, dând la o parte resturile etichetei umede. De ce nu pot veni să locuiesc cu tine? De ce nu pot veni în America?

Tatăl său își umezi buzele.

— Vrei să spui când...

— Casa bunicii este o casă de babă, zise Conor.

Taică-său râse încetișor.

— O să mă asigur că va afla cum ai numit-o.

— Nu poți să atingi nimic, nu te poți așeza nicăieri, adăugă Conor. Nu poți să lași dezordine nici măcar două secunde în urma ta. Și nu e conectată la internet decât în biroul ei, iar eu nu am voie acolo.

— Sunt sigur că putem discuta cu ea lucrurile astea. Sunt sigur că există suficient spațiu de negociere, astfel încât să ușurăm situația, să te simți confortabil acolo.

— Dar nu *vreau* să mă simt confortabil acolo! zise Conor, ridicând vocea. Vreau camera mea, în propria mea casă.

— Dar n-ai avea așa ceva în America, zise tatăl său. Con, abia avem spațiu pentru noi trei. Bunica ta are mult mai mulți bani și spațiu decât avem noi. În plus, ești înscris la școală aici, întreaga ta *viață* este aici. Nu ar fi drept să te smulg de-aici.

— Pentru cine nu ar fi drept? întrebă Conor.

Tatăl său oftă.

— La asta mă refeream, zise el. La asta mă refeream când ți-am zis că va trebui să fii curajos.

— Asta spune toată lumea, zise Conor. De parcă ar însemna ceva.

— Îmi pare rău, zise tatăl său. Știu că pare îngrozitor de nedrept și mi-aș fi dorit să fi fost altfel...

— Serios?

— *Bineînțeles* că da.

Tatăl său se aplecă spre el, peste masă.

— Dar așa este cel mai bine. O să vezi.

Conor înghiți în sec, evitându-i în continuare privirea. Apoi înghiți din nou.

— Putem să reluăm discuția după ce-și mai revine mama?

Tatăl său își reluă poziția pe scaun.

— Bineînțeles că putem, amice. Exact așa o să facem.

Conor îl privi din nou.

— *Amice?*

Tatăl zâmbi.

— Scuze.

Își ridică paharul și luă o înghițitură mare de vin, golindu-l. Îl puse apoi pe masă, răsuflând de parcă s-ar fi sufocat. Apoi îi aruncă o privire complice lui Conor.

— Care e faza cu povestea aia pe care mi-ai spus-o adineauri, despre nu știu ce copac?

Dar chiar atunci apăru chelnerița și se lăsă tăcerea în timp ce ea așeza farfuriile cu pizza pe masă.

— Pizza Americano, se încruntă Conor privindu-și porția. Oare, dacă ar putea vorbi, ar avea accentul tău?

AMERICANII NU PREA AU PARTE DE VACANȚE

— Cred că bunica n-a ajuns încă acasă, zise tatăl lui în timp ce parca mașina închiriată în fața casei bunicii.

— Uneori se întoarce la spital după ce mă culc eu, zise Conor. Asistentele îi dau voie să doarmă pe un scaun.

Tatăl său dădu din cap.

— E adevărat că nu mă place, zise el, dar asta nu înseamnă că e o femeie rea.

Conor se uită lung pe fereastră, la casa ei.

— Cât o să stai aici? întrebă el.

Se temuse să-l întrebe asta mai devreme.

— Din păcate, doar câteva zile.

Conor se întoarse spre el.

— Doar *atât*?

— Americanii nu preau au parte de vacanțe.

— Tu nu ești american.

— Dar trăiesc acolo, acum. Schiță un zâmbet: Parcă tu m-ai luat peste picior din cauza accentului.

— Păi, atunci de ce ai mai venit? întrebă Conor, refuzând să dea

curs încercării tatălui său de a transforma discuția într-o glumiță.

Tatăl făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

— Am venit pentru că mama ta mi-a cerut să vin.

Arăta de parcă ar fi fost gata să mai adauge ceva, dar nu mai spuse nimic.

Conor rămase și el tăcut.

— Da, dar o să mă întorc, zise tatăl. Știi, când va fi nevoie. Vocea lui căpătă fermitate: Și o să ne vizitezi de Crăciun! O să fie megadistracție.

— Da, în casa ta aglomerată, unde nu e loc și pentru mine, completă Conor.

— Conor...

— Și apoi o să mă întorc aici, la școală.

— Con...

— De ce ai venit? întrebă Conor din nou, cu voce gravă.

Tatăl său nu-i răspunse. În mașină se instală o tăcere copleșitoare, de parcă s-ar fi aflat fiecare pe marginile opuse ale unui canion. Apoi tatăl întinse o mână spre umărul lui Conor, dar băiatul se feri și deschise portiera ca să coboare.

— Conor, *așteaptă*.

Conor așteptă, dar nu se întoarse.

— Vrei să intru cu tine, până ajunge bunica acasă? îl întrebă tatăl său. Să-ți țin companie?

— Mă descurc și singur, zise Conor și coborî din mașină.

Când intră, casa era cufundată în tăcere. Și de ce n-ar fi fost?

Era singur.

Se lăsă iar să cadă pe canapeaua scumpă, ascultând-o cum scârțâie în timp ce se cufunda în scobitura ei. Era un sunet atât de plăcut, încât se ridică și se aruncă iar. Apoi se ridică și începu să sară cu picioarele pe ea, în timp ce picioarele de lemn ale canapelei se tânguiau, deplasându-se câțiva centimetri pe podea și lăsând în urma lor patru zgârieturi identice, pe lemnul lustruit.

Zâmbi pentru sine. Se simțea *bine*.

Sări jos și trase un picior canapelei, ca să o împingă și mai mult din locul ei. Nici nu-și dădea seama că începuse să gâfâie. Își simțea capul înfierbântat, aproape ca și când ar fi avut febră. Ridică un picior, gata să lovească iar canapeaua.

Dar chiar atunci își ridică privirea și zări ceasul de perete.

Neprețuitul ceas al bunicii, atârnat deasupra mantalei, cu pendula în continuă mișcare, înainte și înapoi, de parcă și-ar fi văzut de viața ei personală, fără să-i pese deloc de Conor.

Se apropie de ceas încet, cu pumnii încleștați. Mai erau câteva secunde până avea să anunțe *bang-bang-bang* – sosirea orei 9:00. Conor rămase nemișcat până când limba ceasului care măsura trecerea secundelor descrise un cerc și atinse ora 12:00. Și, chiar în secunda în care *bang*-urile erau pe punctul de a se auzi, Conor înhăță pendula, ținând-o blocată în punctul cel mai de sus pe care îl putea atinge în balansul său.

Băiatul auzea mecanismul ceasului plângându-se în timp ce primul sunet al *bang*-ului întrerupt pluti pierdut prin aer. Cu mâna rămasă liberă, Conor se întinse și împinse minutarul și secundarul

înainte, dincolo de ora 12:00. Limbile opuseră rezistență, dar Conor împinse și mai tare și, în cele din urmă, se auzi un *clic* puternic, care nu sună deloc bine. Brusc, limbile care măsurau trecerea secundelor și a minutelor se eliberară din mecanismul ascuns care le ținea în loc, iar Conor începu să le învârtă, aliniindu-le cu limba care arăta orele și luându-le apoi pe toate la o plimbare în cerc. Din ceas se auzea acum o hărmălaie, cu jumătăți de *bang*-uri și *tic-tacuri* dureroase ce veneau din adâncul casetei de lemn.

Simțea broboanele de sudoare care i se adunau pe frunte, iar pieptul părea să radieze căldură.

(era aproape ca în coșmar, aceeași imagine încețoșată a lumii care părea să alunece în afara propriei axe, doar că de data asta *el* era cel care deținea controlul, de data asta *el* era coșmarul...)

Cea de-a doua limbă, cea mai subțire dintre toate cele trei, cedă brusc și se desprinse complet de pe suprafața ceasului, sărind pe covor și aterizând apoi în șemineu, dispărând în cenușă.

Conor se dădu repede înapoi, eliberând pendula. Aceasta reveni la punctul ei din centru, dar nu își reluă balansul. Ceasul nu mai scoase niciun sunet, tic-tacul obișnuit pe care îl făcea atunci când funcționa era acum mort, iar limbile încremeniră definitiv.

Oh-oh...

Lui Conor i se făcu ghem stomacul, în momentul în care realiză ce făcuse.

— Oh, nu, se gândi el. Oh, *nu*.

Îl stricase.

Un ceas care valora probabil
mai mult decât mașina amărâtă a maică-sii.

Bunica avea să-l omoare, poate chiar la propriu, să-l omoare...

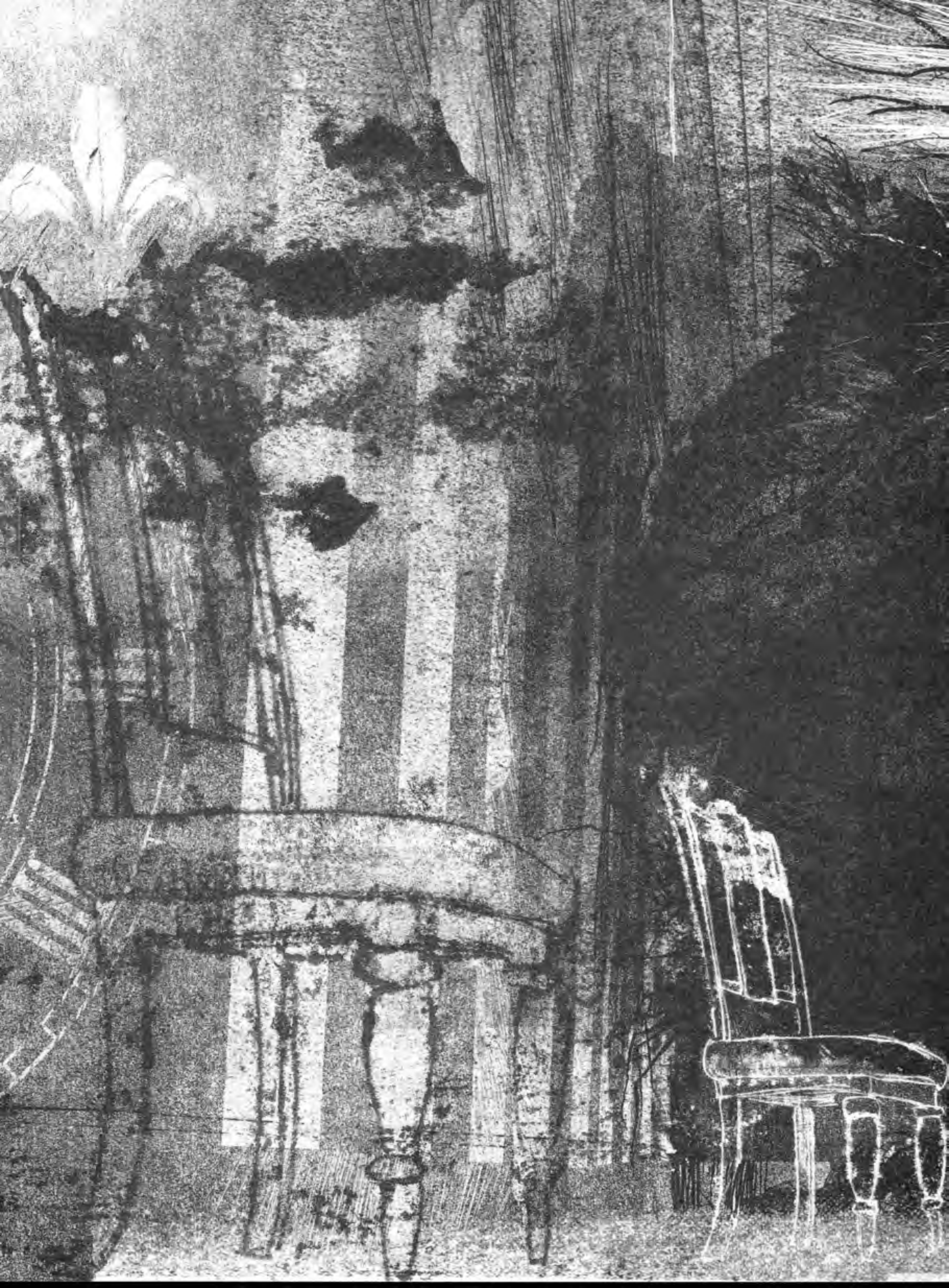
Apoi observă.

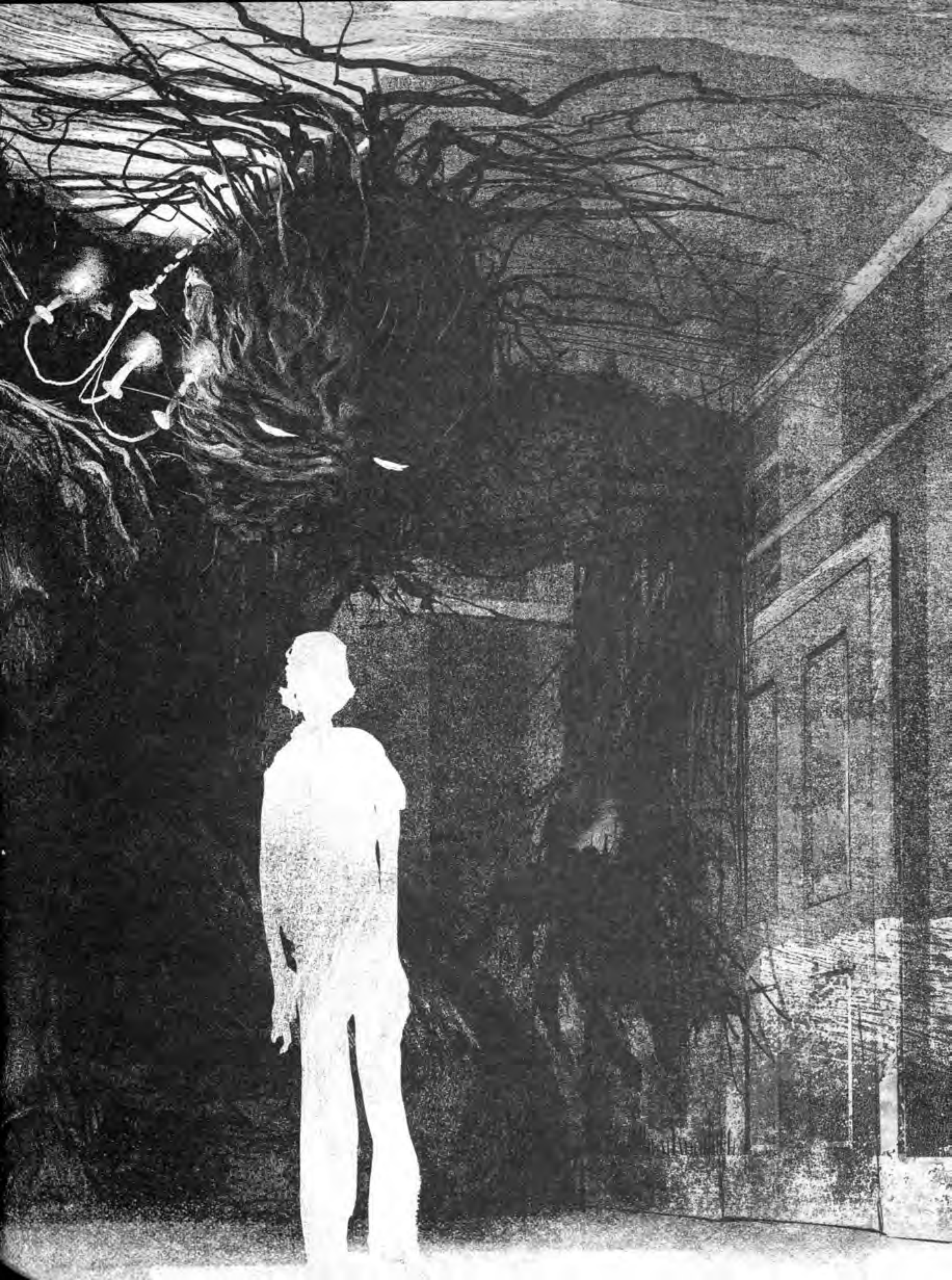
Limbile ceasornicului, cele care arătau orele și minutele, se opriseră indicând o anumită oră.

00:07.

— *În ceea ce privește distrugerea,* zise monstrul din spatele său, *aceasta este întotdeauna teribil de regretabilă.*

Conor se întoarse brusc. Cumva, nu se știe cum, monstrul ajunsese în camera de zi a bunicii. Bineînțeles, era mult prea mare pentru spațiul ăla, așa că era nevoit să stea aplecat, chircindu-se mult, foarte mult, ca să poată încăpea sub tavan, în timp ce crengile și frunzele i se încolăceau din ce în ce mai strâns, pentru a-l face mai mic, dar, chiar și așa, era aici, umplând fiecare colț al încăperii.

— *Este genul de distrugere la care m-aș aștepta de la un* ***băiat***, zise el, și răsuflarea monstrului îi spulberă părul lui Conor.

— Ce cauți aici? întrebă Conor.

Se simți brusc cuprins de un val de speranță.

— Nu cumva dorm? Este un vis? Ca atunci când mi-ai spart fereastra din dormitor, iar eu m-am trezit și…

— *Am venit să-ți spun cea de-a doua poveste*, zise monstrul.

Conor scoase un sunet de exasperare și privi înapoi spre ceasul stricat.

— O să fie la fel de varză precum cea pe care mi-ai spus-o data trecută? întrebă el, cu o voce distrată.

— *Se încheie cu distrugerea potrivită, dacă la asta te referi.*

Conor se întoarse spre monstru. Chipul lui, după cum observă Conor, luă iar o expresie răutăcioasă.

— E o poveste înșelătoare? întrebă Conor. Adica te lasă să crezi c-o să o ia într-o direcție când, de fapt, o ia în direcția opusă?

— *Nu*, răspunse monstrul. *Este despre un om care s-a gândit numai la el.* Monstrul zâmbi din nou, înfățișarea sa căpătând o notă în plus de răutate. *Și care este pedepsit la final foarte, foarte tare.*

Conor rămase în picioare, respirând puternic, gândindu-se la pendula distrusă, la zgârieturile de pe podeaua lustruită, la fructele otrăvitoare ale arborelui care se scuturau acum din crengile monstrului pe podeaua curată.

Se gândi la tatăl său.

— Te ascult, zise Conor.

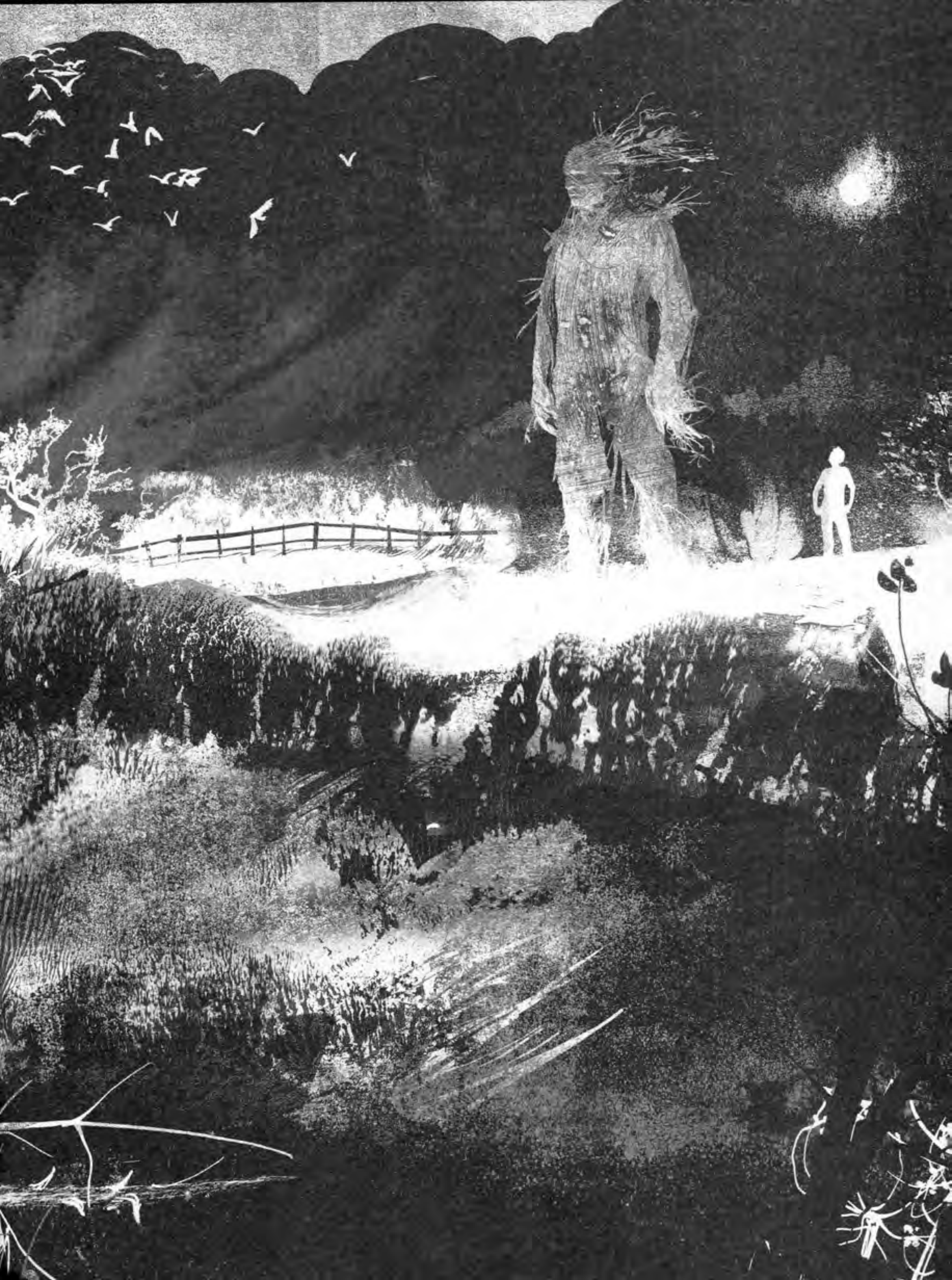
A DOUA POVESTE

În urmă cu o sută cincizeci de ani, începu monstrul, *țara asta a devenit un spațiu în care industria s-a dezvoltat foarte mult. Fabricile împânzeau pământul ăsta mai ceva ca buruienile. Copacii erau tăiați, câmpiile erau rase de pe fața pământului, apele râurilor se înnegriseră. Cerul era sufocat de fum și cenușă, la fel ca și oamenii, care își petreceau zilele tușind, cuprinși de dureri, cu ochii întorși pentru totdeauna spre pământ. Satele deveneau târguri, iar târgurile se transformau în orașe. Iar oamenii au început să trăiască* ***pe*** *pământ în loc să facă parte* ***din*** *el.*

Dar mai erau locuri verzi, dacă știai unde să privești.

(Monstrul își desfăcu iar mâinile, și o ceață stranie cuprinse camera de zi a bunicii. Când ceața se ridică, monstrul și Conor se aflau pe un câmp verde, sub cerul curat și albastru, iar în jos se întindea o vale de metal și cărămidă.)

— („Deci chiar *sunt* adormit", zise Conor.)

— (*Liniște*, zise monstrul. *Uite-l că vine*. Și Conor zări urcând dealul, spre ei, un om cu înfățișare acră, îmbrăcat în haine mari, negre, și cu o încruntătură adâncă între sprâncene.)

De-a lungul marginii acestei parcele verzi trăia un om. Numele lui nu era important, căci nimeni nu i-l pronunța. Sătenii îi spuneau Apotecarul.

— („Cum îi spuneau?" întrebă Conor.)

— (*Apotecarul*, repetă monstrul.)

— (Apote…ce?)

— Apotecar este un cuvânt mai vechi, chiar și pentru acele vremuri era vechi, pentru a denumi un farmacist.

— („Aha", zise Conor. „Păi, de ce n-ai zis așa?")

— Dar i se dăduse pe drept porecla asta, căci apotecarii veneau din vremuri străvechi și se ocupau cu tehnicile ancestrale ale medicinei. Lucrau cu ierburi și coji de copac, cu poțiuni în care fierbeau fructe și frunze.

— („Noua soție a tatălui meu face chestii de-astea", zise Conor privind împreună cu monstrul cum omul scotea din pământ o rădăcină. „Are un magazin unde vinde cristale.")

(Monstrul se încruntă. *Nu-i deloc asemănător.*)

Apotecarul mergea de mai multe ori pe zi pentru a culege ierburile și frunzele de pe parcelele verzi. Dar, pe măsură ce anii treceau, trebuia să meargă din ce în ce mai departe, căci fabricile și drumurile pietruite se întindeau mai ceva ca urticariile pe care el se pricepea atât de bine să le trateze. Unde nu demult putea să culeagă frunzele tăcerii și petale de trandafiri înainte de ivirea zorilor, acum îi lua chiar și o zi întreagă de căutări ca să le găsească.

Lumea se schimba, iar Apotecarul a devenit un om ursuz. Sau, mai bine zis, ***mai*** *ursuz decât era deja, pentru că el fusese dintotdeauna un bărbat neplăcut. Era lacom și cerea mulți bani pentru leacurile făcute de el, de multe ori luând mai mult chiar decât își putea permite pacientul să plătească. Cu toate astea, era surprins de cât de mult îl displăceau sătenii, gândindu-se că ar trebui să îl trateze cu mult mai mult respect. Și, pentru că atitudinea lui era atât de deplasată, ca răspuns, și atitudinea oamenilor față de el era la fel de deplasată, până când, cu timpul, pacienții lui au început să caute alte remedii, mai moderne, de la alți vindecători, mai moderni și ei. Și, desigur, Apotecarul a devenit și mai nesuferit din cauza asta.*

(Ceața îi acoperi din nou și iar se ridică, lăsând să se vadă o altă scenă. Se aflau acum pe o pajiște de pe vârful unui dâmb. Într-o parte se afla o casă parohială, iar în mijlocul unor cruci nou-ridicate se înălța un arbore de tisă.)

— *În satul în care locuia Apotecarul trăia un preot...*

— („Asta e delușorul din spatele casei mele", îl întrerupse Conor. Privi în jur, dar calea ferată nu apăruse încă și nici rândurile de case – erau doar câteva cărări noroioase și un izvor cu maluri pietroase.)

— *Preotul avea două fete*, continuă monstrul, *care erau lumina ochilor lui.*

(Din casa parohială, năvăliră deodată două fete, țipând, chicotind și râzând, aruncând una într-alta cu mănunchiuri de iarbă. Alergară în jurul arborelui de tisă, ascunzându-se una de cealaltă.)

— („Ăsta ești tu", zise Conor, arătând spre copac, care deocamdată era doar un copac.)

— *Da, bine, pe terenul casei parohiale creștea un arbore de tisă.*

(*Și ce arbore mândru mai era*, zise monstrul.)

— („Na, dacă tu așa zici", mormăi Conor.)

— *Ei, și Apotecarul își dorea foarte mult să ajungă la arborele de tisă.*

— („Serios?" întrebă Conor. „De ce?")

(Monstrul păru surprins de întrebarea lui. *Arborele de tisă este cel mai important arbore dintre toți coapcii tămăduitori*, spuse el. *Trăiește mii de ani. Fructele sale, coaja, seva, miezul lui, lemnul – toate mustesc de viața care pulsează în el. Poate vindeca aproape toate bolile de care suferă oamenii, dacă poțiunea este amestecată și administrată de Apotecarul potrivit.*)

(Fruntea lui Conor se încreți. „Inventezi toată chestia asta.")

(Chipul monstrului se schimonosi de furie. *Îndrăznești să pui la îndoială cuvintele* ***mele***, *băiete?*)

— („Nu", zise Conor, dându-se înapoi în fața mâniei monstrului. „Atâta doar că nu am mai auzit așa ceva până acum.")

(Monstrul rămase încruntat o vreme, apoi își continuă povestea.)

— *Pentru a culege ce avea nevoie din copac, Apotecarul ar fi trebuit să îl taie. Lucru pe care preotul nu i-l permitea. Fiindcă arborele ăsta de tisă fusese acolo cu mult înainte ca pământul acela să fie menit*

ridicării unei biserici. În plus, începuse deja să se contureze un cimitir și se plănuia ridicarea unei noi clădiri, adiacente bisericii. Arborele de tisă putea să protejeze biserica de ploile abundente și de vremea rea, iar preotul, indiferent cât de des era rugat de Apotecar, pentru că trebuie spus că îl ruga destul de des, nu îi permitea acestuia să se apropie de arbore.

Preotul era un om luminat și bun. Dorea tot binele celor din congregația lui și încerca să îi scoată pe oameni din tenebrele superstițiilor și ale vrăjitoriei. El predica împotriva metodelor învechite pe care le folosea Apotecarul, iar temperamentul și lăcomia Apotecarului nu făceau decât să completeze cele spuse de preot. Afacerea lui s-a micșorat și mai mult.

Dar iată că, într-o zi, fiicele preotului s-au îmbolnăvit. Pe rând, cele două fete au căzut la pat, din cauza unei infecții care făcea prăpăd în toată țara.

(Cerul se întunecă, iar Conor le auzi pe fete tușind în camera lor din casa parohială, rugăciunile aprinse ale preotului și vaietele disperate ale preotesei.)

Dar niciuna dintre strădaniile preotului nu a fost cu folos. Nicio rugăciune, niciun tratament adus de medicii moderni veniți de la două orașe depărtare, niciun remediu natural oferit cu sfiiciune și pe ascuns de către enoriașii săi – nimic nu avea vreun efect. Nimic. Fiicele sale se topeau văzând cu ochii și, în scurt timp, s-au aflat la un pas de moarte. Într-un final, nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să apeleze la Apotecar. Preotul și-a călcat pe mândrie și a mers la Apotecar, implorându-l să îl ierte.

— Te implor, salvează-mi fiicele! s-a rugat preotul, îngenuncheat, la ușa Apotecarului. Dacă nu pentru mine, atunci măcar pentru fetele mele inocente...

— De ce-aș face asta? l-a întrebat Apotecarul. Mi-ai distrus afacerea cu predicile tale. Mi-ai refuzat accesul la arborele de tisă, cea mai bună sursă de tămăduire pe care aș fi putut-o avea. Ai întors întregul sat împotriva mea.

— Poți să iei arborele de tisă, a zis preotul. Am să țin predici în favoarea ta. Am să-mi trimit enoriașii la tine pentru toate leacurile de care vor avea vreodată nevoie. Poți avea orice îți dorești, dacă îmi salvezi fiicele.

Apotecarul a rămas surprins.

— Ai renunța la toată credința ta?

— Dacă asta mi-ar salva fiicele, a zis preotul, atunci da, aș renunța la tot.

— În cazul ăsta, a zis Apotecarul, trântind ușa în nasul preotului, eu nu te pot ajuta cu nimic.

— („Cum?“ strigă Conor.)

— Cele două fete ale preotului au murit chiar în acea noapte.

— („Cum?“ strigă iar Conor, simțind cum suflul coșmarului punea din nou stăpânire pe el.)

— Și chiar în acea noapte, m-am ridicat și eu.

— („Bine ai făcut!“ strigă Conor. „Ticălosul ăla idiot merită să fie pedepsit cu vârf și îndesat.“)

— (*Așa m-am gândit și eu*, zise monstrul.)

Trecuse de miezul nopții când am distrus din temelii casa preotului.

CONTINUAREA CELEI DE-A DOUA POVEȘTI

Conor se întoarse precipitat.

— A *preotului*?

— *Da*, spuse monstrul. *I-am aruncat acoperișul tocmai la poalele dealului și am distrus cu pumnii fiecare cărămidă din casa lui.*

Casa preotului se afla încă în fața lor, iar Conor privi cum arborele de tisă se transformă într-un monstru care se dezlănțuie cu ferocitate asupra casei parohiale. După prima lovitură, care spulberă acoperișul, preotul și soția sa năvăliră afară îngroziți. Monstrul din scena ce se derula în fața lor aruncă acoperișul după ei, cât pe ce să-i lovească, în timp ce aceștia alergau terorizați.

— Ce *faci?* strigă Conor. Apoto..., cum îi zice, e personajul negativ!

— *Chiar este?* întrebă monstrul cel real, din spatele lui.

Se auzi un trosnet asurzitor, când monstrul celălalt spulberă zidul din față al parohiei.

— Evident că este! strigă Conor. A refuzat să le vindece pe fiicele preotului! Iar ele au *murit*!

— *Preotul a fost cel care a refuzat să creadă că Apotecarul le-ar fi putut ajuta*, zise monstrul. *Pe vremea când nu avea necazuri, preotul aproape că l-a distrus pe Apotecar, dar, când au venit vremuri grele peste el, a fost gata să renunțe la toate credințele sale pentru a-și salva fiicele.*

— Ei, și? exclamă Conor. Așa ar fi procedat oricine altcineva! Absolut *oricine*! Ce te *așteptai* să facă?

— *Mă așteptam să-i dea Apotecarului arborele de tisă de prima dată când acesta îl rugase să i-l dea.*

Ultima remarcă îl blocă pe Conor. Dinspre casa parohială se auzi un alt trosnet, și un nou zid se prăbuși.

— Te-ai fi lăsat ucis?

— *Sunt mult mai mult decât un copac,* zise monstrul, *și da, aș fi permis ca arborele de tisă să fie tăiat. Le-ar fi salvat pe fiicele preotului. Și pe mulți, mulți alții pe lângă ele.*

— Dar ar fi ucis copacul și s-ar fi îmbogățit! strigă Conor. Era un om rău!

— *Era lacom și necioplit și nesuferit, dar, dincolo de toate astea, era un vraci. În schimb, preotul ce era? Nu era* ***nimic***. *Credința reprezintă jumătate din puterea de vindecare a unui om. Credința în leac, credința în viitorul care te așteaptă. Și iată un om care* ***trăia*** *de pe urma credinței, dar care a sacrificat-o la prima provocare, fix în momentul în care avea mai multă nevoie de ea. Credea cu egoism și frică. Iar prețul pe care l-a plătit au fost viețile fiicelor sale.*

Conor simți cum îl cuprinde furia din ce în ce mai tare.

— Ai zis că povestea asta nu-i la fel de varză ca prima.

— *Am spus că e povestea unui om pedepsit pentru egoismul său. Și chiar asta e.*

Agitat, Conor își îndreptă iar privirea spre celălalt monstru, care distrugea casa parohială. Un picior imens, monstruos spulberă dintr-o lovitură casa scărilor. Un braț imens, monstruos se ridică și demolă pereții dormitoarelor preotului.

— *Spune-mi, Conor O'Malley*, întrebă monstrul din spatele lui. *Ți-ar plăcea să mi te alături?*

— Să mă alătur? întrebă Conor, surprins.

— *Este una dintre cele mai satisfăcătoare senzații, te asigur.*

Monstrul înaintă alăturându-se celuilalt eu al său și își înfipse un picior într-o canapea asemănătoare cu cea a bunicii lui Conor. Monstrul privi înapoi spre Conor, așteptând.

— *Ce vrei să distrug acum?* îl întrebă el, pășind în fața celuilalt monstru și contopindu-se cu el, transformându-se într-un singur monstru, și mai mare.

— *Aștept comanda ta, băiete*, zise monstrul.

Conor își simțea din nou răsuflarea din ce în ce mai greoaie. Inima i-o luase la galop și fu cuprins iarăși de frenezia pe care o simțise și în alte dăți. Mai așteptă o clipă. Apoi spuse:

— Distruge șemineul.

Imediat, pumnul monstrului se dezlănțui și lovi șemineul spulberându-l din temelii. Coșul se rostogoli deasupra ruinelor, cu un zgomot puternic.

Respirația lui Conor deveni și mai greoaie, de parcă el ar fi fost cel care demola clădirea.

— Aruncă-le paturile, continuă el.

Monstrul apucă paturile din cele două dormitoare, rămase acum fără acoperiș deasupra, și le aruncă în aer, atât de tare încât păreau că or să atingă orizontul înainte de a se prăbuși.

— Distruge-le mobila! strigă Conor. Sparge tot!

Monstrul începu să calce în picioare întregul loc, distrugând fiecare piesă de mobilier care-i ieșea în cale, scoțând trosnete și zgomote pline de satisfacție.

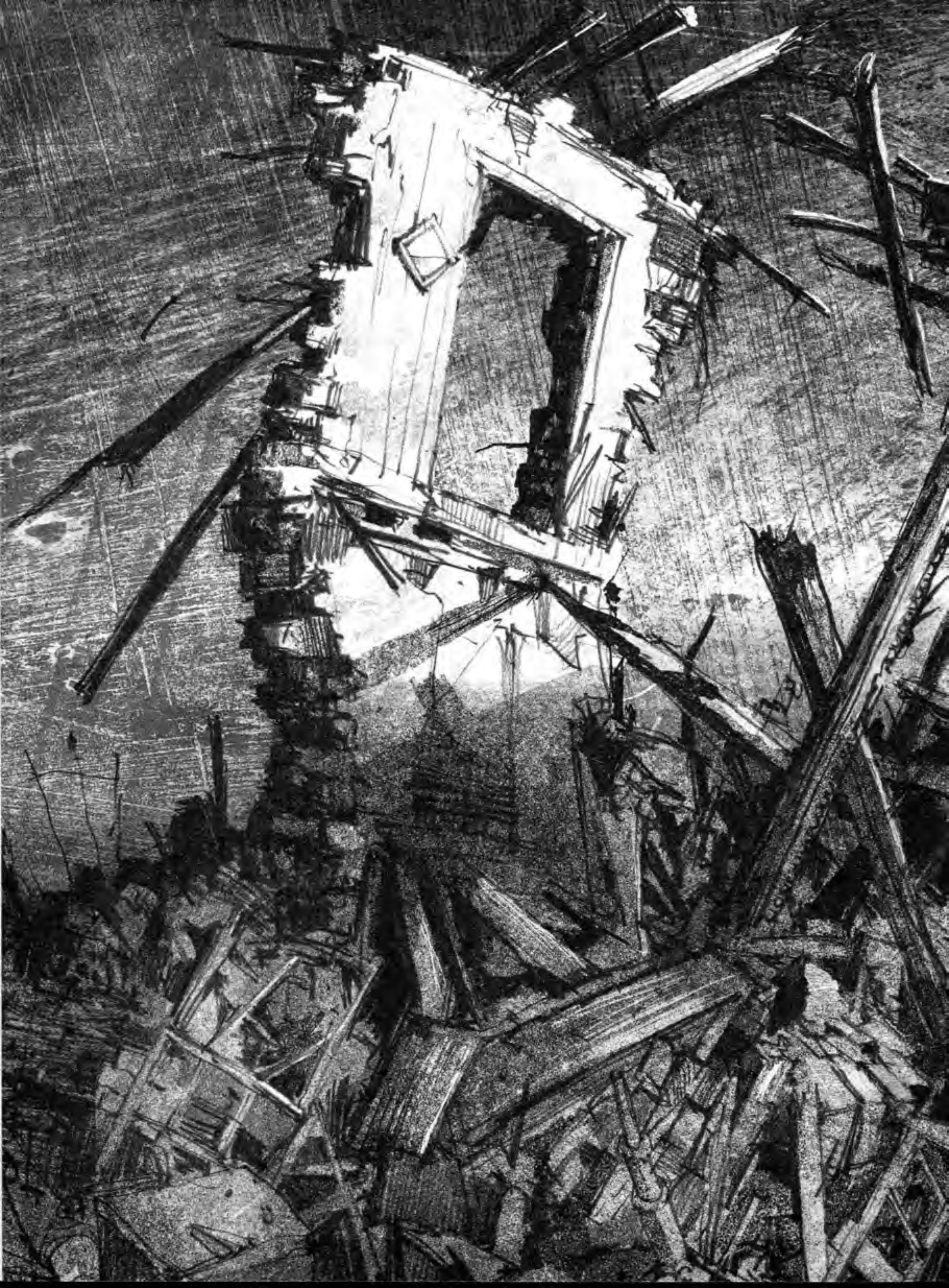
— DISTRUGE TOT LOCUL, FĂ-L PRAF ȘI PULBERE! urlă Conor, iar monstrul urlă și el și călcă în picioare restul ruinelor, făcându-le una cu pământul.

Conor se repezi să-l ajute. Apucă o ramură și începu să spargă ferestrele care mai erau încă întregi.

Urla în timp ce izbea cu ramura, strigând atât de tare, încât nu-și putea auzi gândurile, contopindu-se cu frenezia dezastrului, spărgând fără să gândească nimic, spărgând și spărgând, și spărgând.

Monstrul avea dreptate. Era o senzație *foarte* plăcută.

Conor urlă până când răguși, lovi până când brațele începură să-l doară, zbieră până când fu pe punctul de a se prăbuși de oboseală. Când, în cele din urmă, se opri, îl descoperi pe monstru privindu-l în tăcere dintr-un colț retras, de lângă ruine. Conor gâfâi și se propti în creangă, ca să-și păstreze echilibrul.

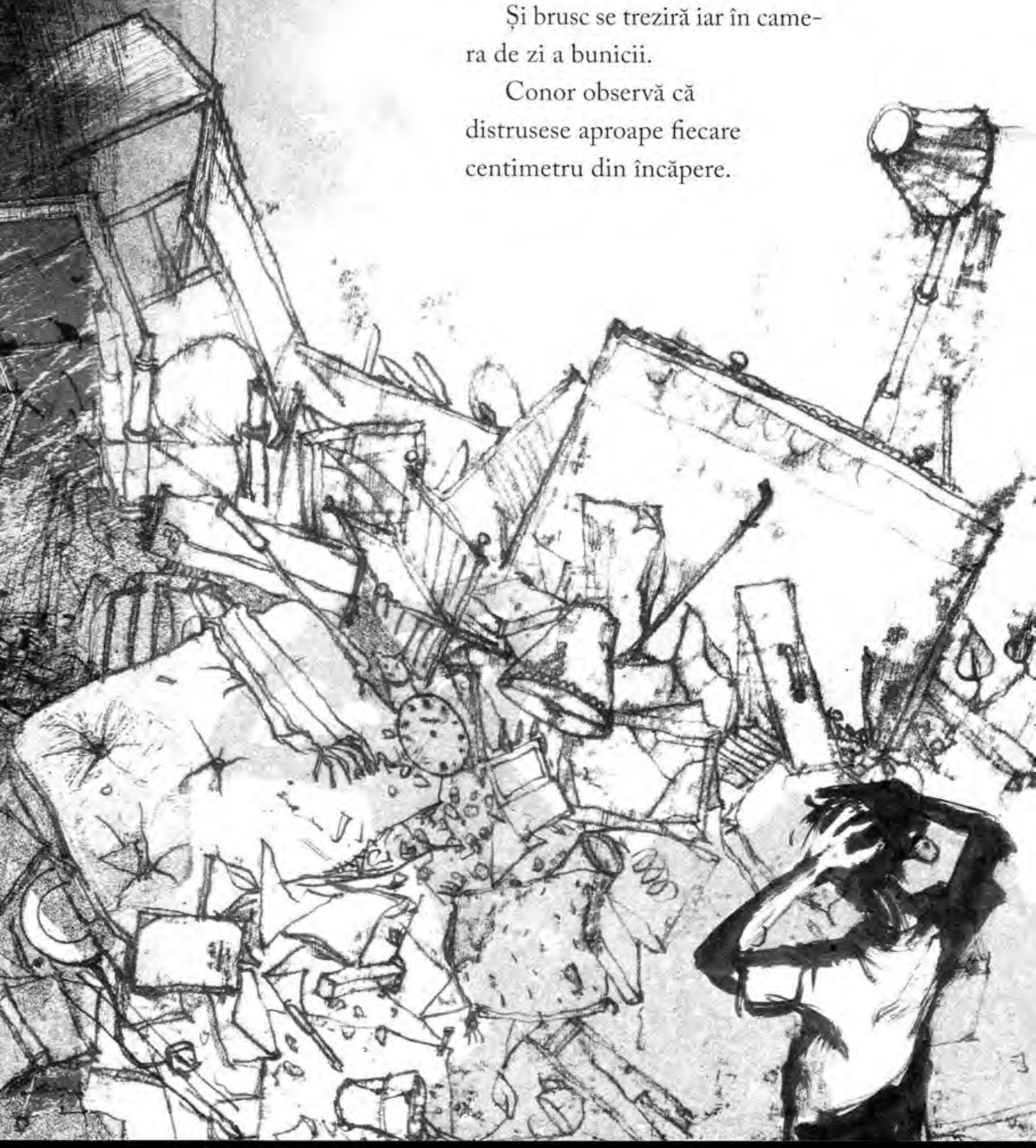

— *Ei bine*, zise monstrul, ***asta*** *numesc eu un dezastru bine orchestrat.*

Și brusc se treziră iar în camera de zi a bunicii.

Conor observă că distrusese aproape fiecare centimetru din încăpere.

DEZASTRUL

Canapeaua era făcută bucăți-bucățele. Fiecare picior de lemn fusese rupt, tapițeria era sfâșiată, ghemotoace din umplutură zăceau împrăștiate pe toată podeaua, alături de rămășițele orologiului, care fusese smuls de pe perete și distrus în așa hal încât devenise de nerecunoscut. În aceeași stare se aflau lămpile și măsuțele de la capetele canapelei, la fel și biblioteca de sub fereastra din față, din care toate cărțile fuseseră smulse și rupte de la prima la ultima pagină. Singurul lucru rămas întreg era vitrina, deși ușile din sticlă fuseseră sparte și toate obiectele expuse în ea fuseseră aruncate pe jos.

Șocat, Conor rămase în picioare, în mijlocul dezastrului. Își privi mâinile, pline de zgârieturi și sânge, cu unghiile rupte și murdare, cu mușchii pulsându-i de durere din pricina efortului depus.

— Oh, Doamne, șopti el.

Se întoarse, căutându-l din priviri pe monstru.

Care nu era nicăieri.

— Ce ai *făcut*? strigă el în vidul care se instalase brusc.

Abia își putea mișca picioarele prin mormanul de pe podea.

Era *imposibil* ca el singur să fi făcut una ca asta.

Imposibil.

(...sau era posibil?)

— Oh, Doamne, repetă el. Oh, Doamne!

— *Dezastrul îți dă una dintre cele mai satisfăcătoare senzații*, auzi el, ca o voce adusă de briză, aproape imposibil de identificat.

Și apoi auzi mașina bunicii care tocmai intra pe aleea din fața casei.

Nu avea unde să fugă. Nu era timp nici măcar să iasă pe ușa din spate și să se ascundă undeva, unde nimeni nu l-ar fi putut găsi vreodată.

Dar, se gândi el, nici măcar tatăl său nu l-ar mai lua acum, când va afla ce a făcut. Nici el, nici soția lui nu ar permite unui băiat în stare să producă un asemenea dezastru să trăiască în aceeași casă cu un bebeluș...

— Oh, Doamne, murmură Conor din nou, cu inima gata să-i spargă pieptul.

Auzi zgomotul cheii, apoi bunica deschise ușa de la intrare.

În fracțiunea de secundă care urmă momentului în care apăru în cadrul ușii din camera de zi, cu sacoșele încă în mâini, înainte ca ea să își dea seama unde e Conor și ce s-a întâmplat, băiatul îi zări chipul crispat de oboseală, lipsit de vești – de orice fel de vești, bune sau rele, pe care se citea doar aceeași noapte petrecută în spital, lângă mama lui, aceeași noapte care îi extenua pe amândoi.

După care bunica își ridică privirea.

— Ce dra...? începu ea, dar se abținu să pronunțe „dracu" de față cu Conor.

Rămase încremenită, cu sacoșele în mâini, suspendate în aer. Doar ochii i se mișcară, parcurgând fără a-i veni să creadă dezastrul din camera de zi, aproape refuzând să vadă ceea ce era, de fapt, acolo. Conor nu-i putea auzi nici măcar respirația.

Și apoi se îndreptă spre el, cu gura deschisă și ochii măriți. Îl văzu stând în mijlocul încăperii distruse, cu mâinile sângerânde.

Gura i se închise la loc, dar fără să urmeze linia dură și crispată pe care buzele ei o aveau de obicei. Dimpotrivă, părea că-i tremură și se mișcă spasmodic, de parcă s-ar fi luptat să-și țină în frâu lacrimile, de parcă abia reușea să nu i se descompună chipul.

Și apoi scoase un geamăt, din adâncul pieptului, ținându-și în continuare gura închisă.

Era un sunet atât de sfâșietor, încât Conor abia se abținu să nu-și acopere urechile cu palmele.

Apoi scoase încă un geamăt, la fel de dureros. Și încă unul. După care geamătul se transformă într-un singur vaiet, un singur geamăt oribil, fără sfârșit. Geanta îi căzu pe podea. Își duse palmele la gură, de parcă ar fi încercat să își sugrume geamătul ăla oribil, vaietul, sunetul *ascuțit* care se revărsa din ea, inundând întregul spațiu din jur.

— Bunico? zise Conor, iar vocea lui trăda panică și teroare.

Și atunci ea țipă.

Își ridică mâinile, cu pumnii strânși, deschise larg gura și urlă.

Urlă atât de tare, încât Conor *chiar* își acoperi urechile cu palmele. Bunica nu-l privea, nu se uita la *nimic*, pur și simplu urla.

Conor nu mai fusese în viața lui atât de îngrozit. Era ca și când s-ar fi aflat la marginea lumii, ca și când s-ar fi aflat treaz în propriul lui coșmar, același țipăt, același *vid*...

Și atunci ea păși în încăpere.

Își croi drum prin mormanul de mizerii, lovind rămășițele de mobilă cu picioarele, de parcă nici nu le-ar fi văzut. Conor se dădu înapoi din calea ei cu repeziciune, împiedicându-se de resturile canapelei. Își ridică brațul să se apere, așteptând dintr-o clipă în alta loviturile...

Dar ea nu venea spre el.

Trecu pe lângă el, cu fața schimonosită de lacrimi, scoțând iarăși geamătul ăla oribil. Se duse până la vitrină, singurul lucru rămas în picioare din camera de zi.

Îl apucă dintr-o parte...

Trase o dată cu putere...

De două ori...

Și a treia oară.

Aruncă obiectul pe podea, iar acesta scoase un sunet de final – *zdrang*!

Bunica mai gemu o dată și se aplecă spijinindu-și mâinile pe genunchi, respirând sacadat.

Nu privi deloc spre Conor, nu se uită la el nici măcar o dată, nici când se îndreptă și părăsi încăperea, lăsându-și geanta în locul în care căzuse. Se duse direct la ea în dormitor, închizând încet ușa în urma ei.

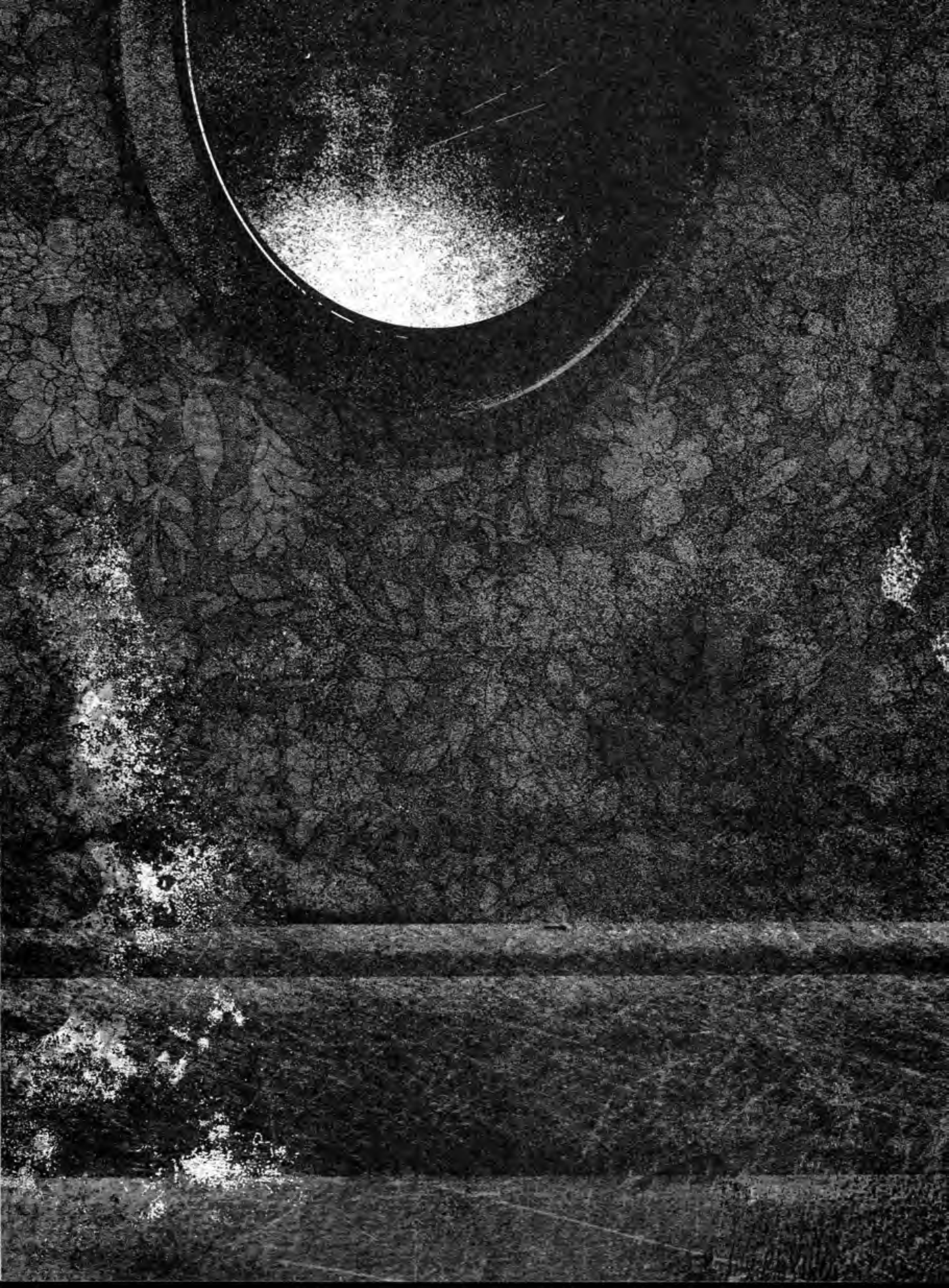

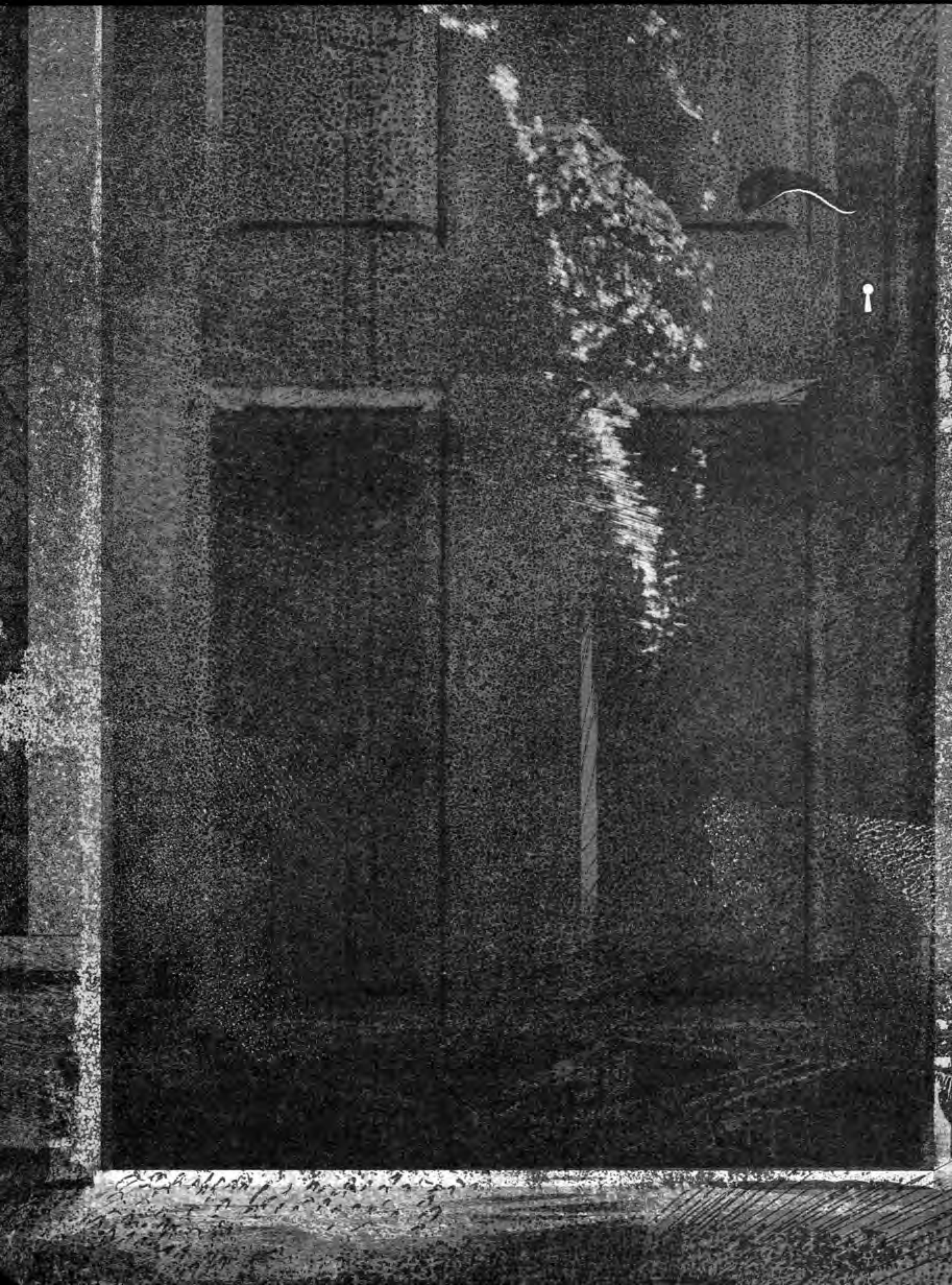
Conor rămase în picioare în mijlocul camerei, neștiind dacă ar trebui să se miște sau nu.

După un timp care păru o veșnicie, se duse în bucătăre, de unde luă niște pungi de gunoi goale. Se apucă să strângă dezastrul din camera de zi, munci până târziu în noapte, dar era mult prea mult de strâns. Când în cele din urmă renunță, se iveau zorile.

Urcă treptele, fără să-și mai bată capul să se curețe de praful de pe haine și de sângele uscat pe mâini. Când trecu pe lângă camera bunicii, își dădu seama că era încă trează – pe sub ușă, ieșea o dâră de lumină.

Îi auzi hohotele de plâns.

INVIZIBIL

Conor rămase așteptând în curtea școlii.

Ceva mai devreme o văzuse pe Lily. Era într-un grup de fete care, din câte știa el, nu o plăceau cine știe ce și pe care nici ea, la rândul ei, nu le plăcea, dar uite că acum era cu ele, ascultându-le pălăvrăgeala, fără să scoată niciun cuvânt. Conor se surprinse încercând să-i prindă privirea, dar ea nu se uită deloc spre el.

De parcă nici măcar nu-l mai putea vedea.

Și, uite-așa, rămase acolo, în curte, așteptând de unul singur, rezemat de zidul din spate al școlii, departe de restul copiilor care râdeau și strigau, și se holbau în ecranele telefoanelor mobile, de parcă nimic rău nu li s-ar fi putut întâmpla.

Apoi îi zări. Harry și Sully, și Anton se întreptau spre el, traversând în diagonală curtea școlii. Ochii lui Harry erau fixați pe el. Nu zâmbea, ci părea gata de acțiune. Găscarii lui îl urmau de-aproape, cu fețele cuprinse de entuziasmul a ceea ce avea să urmeze.

Iată-i.

Conor se simți eliberat.

— • —

De parcă lucrurile nu ar fi mers deja prost, în dimineața acelei zile, dormise doar cât să treacă din nou prin tot coșmarul. Locul plin de teroare, căderea și lucrul ăla îngrozitor, absolut îngrozitor, care se întâmpla la final. Se trezise urlând. Într-o zi care nu se anunța a fi cu nimic mai bună decât coșmarul lui.

Când în cele din urmă reuși să-și inima în dinți și să coboare din dormitor, îl găsi pe tatăl său în bucătărie, pregătind micul dejun.

Bunica lui nu se vedea nicăieri.

— Ouă prăjite? îl întrebă tatăl său, ridicând tigaia în care prăjea deja ouă.

Conor dădu din cap, deși nu-i era aproape deloc foame, și se așeză pe un scaun, la masă. Tatăl lui termină de pregătit ouăle, puse totul pe niște felii de pâine prăjită unse cu unt și așeză două farfurii pe masă – una pentru el, una pentru Conor. Se așezară și începură să mănânce.

Tăcerea deveni atât de grea, încât Conor simțea că se sufocă.

— Ai făcut o harababură groaznică, zise într-un târziu tatăl său.

Conor continuă să mănânce, luând cele mai mici înghițituri posibile.

— M-a sunat dimineață. Foarte, foarte devreme.

Conor mai luă o gură minusculă din ouăle prăjite.

— Uite ce e, Con, mama ta trece printr-un moment foarte delicat, zise tatăl său.

Conor își ridică imediat privirea spre el.

— Bunica ta s-a dus acum la spital, să discute cu doctorii, continuă tatăl său. O să te las la școală...

— *La școală?* întrebă Conor. Vreau să o văd pe mama!

Dar tatăl său dădea deja din cap, în semn că nu se poate.

— Nu e momentul ca un copil să meargă acolo. Te las la școală și apoi merg eu la spital. Dar o să te duc la ea după ce termini orele.

Tatăl său își plecă privirile în farfurie.

— Te voi lua mai devreme dacă... dacă va trebui.

Conor își așeză cuțitul și furculița lângă farfurie. Nu mai avea chef să mănânce acum. Sau vreodată.

— Hei, zise tatăl lui. Îți amintești ce ți-am spus, că va trebui să fii curajos? Ei bine, acum va trebui să fii curajos, fiule. Făcu un semn din cap spre camera de zi: Văd și eu cât de mult te tulbură lucrul ăsta. Îi aruncă un zâmbet slab, care se stinse repede: Și bunica vede.

— N-am vrut, zise Conor, cu inima bubuindu-i în piept. Nu știu ce s-a întâmplat.

— E-n regulă, îl liniști tatăl său.

Conor se încruntă.

— E-n *regulă*?

— Da, nu-ți face griji, zise tatăl său, reluându-și masa. În lume, se întâmplă lucruri și mai rele de-atât.

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că ne vom preface că nu s-a întâmplat niciodată, zise tatăl său pe un ton ferm, pentru că se întâmplă alte lucruri acum.

— Alte lucruri, cum ar fi mama.

Tatăl său oftă.

— Termină de mâncat.

— Nici măcar n-ai să mă pedepsești?

— Con, ce rost ar avea? întrebă tatăl său, clătinând din cap. Care ar putea fi rostul unei pedepse?

— • —

Conor n-a auzit nici măcar un cuvânt din ce li s-a predat la școală, dar profii nu au țipat la el că-i neatent, sărind peste el ori de câte ori adresau o întrebare clasei. Domnișoara Marl nici măcar nu i-a cerut eseul cu Scrierea despre Viață, deși trebuia să-l predea în ziua aceea. Conor nu scrisese nici măcar o propoziție.

Oricum, nu părea să conteze.

Ceilalți elevi păstrau distanța față de el, de parcă ar fi emanat un miros urât. Încercă să-și amintească dacă vorbise cu vreunul dintre ei de dimineață, de când ajunsese la școală. Nu credea să fi vorbit cu cineva. Ceea ce însemna că nu mai discutase cu *nimeni*, în afară de tatăl său, cu care avusese conversația de dimineață. Conor nu a scris nici măcar o propoziție de pe tablă. Oricum, nu părea să aibă nicio importanță.

Cum era posibil așa ceva?

Dar, în sfârșit, iată-l pe Harry. Și situația păru să-și recapete din firescul cu care era obișnuit.

— Conor O'Malley, zise Harry, oprindu-se la un pas de el.

Sully și Anton stăteau în spatele lui Harry, rânjind cu subînțeles.

Conor se îndreptă, lăsându-și brațele să cadă de o parte și de alta a corpului, pregătindu-se pentru un pumn – indiferent din ce direcție avea să-l izbească.

Atâta doar că pumnul așteptat întârzia să îl lovească.

— Ce mai aștepți? întrebă Conor.

— Da, chiar așa, zise Sully către Harry, ce mai aștepți?

— Lovește-l! îl îndemnă Anton.

Harry rămase nemișcat, cu privirile fixate în continuare pe Conor. Băiatul privi la rândul său, până când avu senzația că nu a

mai rămas nimeni pe lume, în afară de el și Harry. Palmele îi erau umede de transpirație. Inima îi bubuia, gata să-i spargă pieptul.

Fă-o, se gândi el și apoi își dădu seama că se gândise cu glas tare.

— Fă-o!

— Să fac ce? îl întrebă Harry, pe un ton calm. Ce Dumnezeu ai putea dori să-ți fac, O'Malley?

— Vrea să-l bați măr, zise Sully.

— Vrea să-i tragi o cafteală bună, zise Anton.

Conor nu spuse nimic, rămase acolo, nemișcat, cu pumnii strânși. Așteptând.

Apoi sună clopoțelul, făcând un zgomot infernal, iar doamna Kwan porni să traverseze curtea chiar în momentul acela, discutând cu o altă profă, dar supraveghindu-i pe elevii din jur, mai ales pe Conor și Harry.

— Presupun că nu vom afla niciodată, zise Harry. Ce vrea O'Malley.

Anton și Sully izbucniră în râs, deși era clar că nu se prinseseră de poantă. Cei trei porniră spre intrarea în școală.

În timp ce se îndepărtau, Harry îl fixă din priviri pe Conor și nu-și mai dezlipi ochii de pe el.

Când dispăru din câmpul lui vizual, Conor rămase singur.

De parcă ar fi fost complet invizibil pentru tot restul omenirii.

ARBORI DE TISĂ

— Bună, iubitule, zise mama, ridicându-se puțin în pat când Conor intră pe ușă.

Se vedea cât de mult se chinuia să facă fiecare mișcare.

— Eu o să fiu aici, zise bunica, ridicându-se de pe scaun și trecând pe lângă Conor fără să se uite la el.

— Eu merg să-mi iau ceva de la aparatul din hol, puștiule, îi zise tatăl său, aflat în cadrul ușii. Tu vrei ceva?

— Da, vreau să nu-mi mai zici *puștiule*, spuse Conor, fără să-și dezlipească privirea de la mama sa.

Care izbucni în râs.

— Mă întorc imediat, zise tatăl lui și îi lăsă singuri.

— Vino aici, rosti ea, bătând ușor cu palma pe saltea.

Se duse și se așeză lângă ea, având grijă să nu deranjeze tubul de plastic pe care i-l inseraseră în braț sau tubul de oxigen pe care îl avea în nări, sau tubul pe care i-l conectau uneori la piept, când chimicalele portocalii erau pompate în ea, pe post de tratament.

— Deci, ce face Conor al meu? întrebă ea, întinzând spre el o mână subțire și dându-i părul la o parte.

Conor văzu atunci o pată gălbuie pe brațul ei, în jurul unui alt tub inserat sub piele, înconjurat de mici vânătăi, care se întindeau până aproape de cot.

Dar ea zâmbea. Era un zâmbet obosit, epuizat, dar era un zâmbet.

— Știu că arăt groaznic, zise ea.

— Nu, nu-i adevărat, zise Conor.

Își trecu iar degetele prin părul lui.

— Cred că pot ierta o minciună bine intenționată.

— Ești bine? întrebă Conor și, deși întrebarea era într-un fel profund ridicolă, mama știa la ce se referea el.

— Păi, dragul meu, zise ea, au fost câteva lucruri pe care le-au încercat și nu au dat rezultatele așteptate. Și s-a dovedit că *nu* funcționează, mult mai rapid decât se credea. Dacă are vreo logică ce zic.

Conor clătină din cap.

— Nu, nici eu nu înțeleg, de fapt, zise ea.

El observă că zâmbetul ei se crispează, că îi era din ce în ce mai greu să rămână zâmbitoare. Mama oftă adânc, cu un sunet sacadat, de parcă s-ar fi chinuit să nu izbucnească în plâns.

— Lucrurile merg într-un ritm mai rapid decât am crezut eu, dragul meu, zise ea, cu glasul îngroșat, îngroșat într-un fel care-l făcu pe Conor să-și simtă stomacul strângându-se și mai tare.

Se bucură că nu mâncase nimic la micul dejun.

— *Dar*, continuă mama, cu vocea încă îngroșată, zâmbind din nou. Mai e ceva ce vor să încerce, un tratament care a dat rezultate bune.

— De ce nu l-au încercat până acum?

— Îți amintești de toate tratamentele pe care le-am făcut? întrebă ea. Mai știi cum mi-am pierdut părul și cum vomitam?

— Bineînțeles.

— Ei bine, tratamentul ăsta îl faci numai după ce ai trecut prin toate celelalte și nu ai obținut rezultatele dorite, zise ea. A fost întotdeauna o variantă, dar ei sperau să nu fie nevoiți să-l folosească. Ea își lăsă privirea în jos: Și sperau să nu fie nevoiți să mi-l aplice atât de devreme.

— Asta înseamnă că e prea târziu? întrebă Conor, lăsând cuvintele să-i scape înainte să-și dea seama de ce zice.

— Nu, Conor, răspunse ea pripit. Nu gândi așa. Nu e prea târziu. Nu e niciodată prea târziu.

— Ești sigură?

Ea îi zâmbi din nou.

— Cred fiecare cuvânt pe care îl rostesc, spuse ea, pe un ton ceva mai ferm.

Conor își aminti ce-i spusese monstrul. *Dacă ești încrezător, ești pe jumătate vindecat.*

Încă avea senzația că nu poate să respire, dar tensiunea începea să cedeze puțin, eliberându-i stomacul din strânsoare. Mama observă că băiatul se mai relaxează puțin și începu să-i mângâie brațul.

— Și mai e ceva interesant, de fapt, continuă ea, cu o voce mai veselă. Mai ții minte arborele de pe dealul din spatele casei noastre?

Ochii lui Conor se măriră.

— Ei bine, n-o să crezi, continuă mama lui, fără să-i observe reacția, dar medicamentul ăsta este, de fapt, *făcut* din arbori de tisă.

— Arbori de tisă? întrebă Conor, cu vocea moale.

— Mda, zise mama. Am citit despre asta mai demult, când a început toată povestea asta.

Tuși în pumn, apoi tuși din nou.

— Adică vreau să spun că am sperat să nu ajung niciodată atât de departe, dar mi se pare incredibil că, în tot acest timp, priveam la un arbore de tisă chiar din casa noastră. Și chiar copacul ăla ar putea fi medicamentul care să mă vindece.

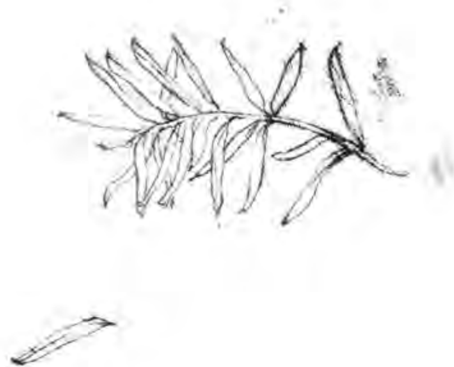
Gândurile lui Conor începură să se amestece, într-o frenezie, atât de repede, încât îl ametiră.

— Toate darurile verzi din lumea asta sunt absolute minunate, nu-i așa? continuă mama lui. Ne chinuim atât de mult să scăpăm de ele și, când colo, de multe ori se întâmplă ca tocmai ele să fie salvarea noastră.

— Dar *pe tine* o să te salveze? întrebă Conor, abia reușind să articuleze cuvintele.

Mama lui zâmbi din nou.

— Sper că da, zise ea. Cred că da.

AR PUTEA FI?

Conor ieși pe holul spitalului, cu gândurile împrăștiate. Un medicament făcut din arbori de tisă. Un medicament care să vindece. Un medicament precum cel pe care Apote... tipul ăla refuzase să i-l dea preotului. Deși, la drept vorbind, Conor nu se lămurise prea bine de ce casa preotului fusese făcută una cu pământul.

Asta doar dacă nu...

Doar dacă nu cumva monstrul *a venit* aici cu un motiv. Dacă nu cumva s-a ridicat din străfundurile pământului pentru a o vindeca pe mama lui Conor.

Abia dacă îndrăznea să spere una ca asta. Abia dacă îndrăznea să *gândească* așa ceva.

Nu.

Nu, evident că nu. Nu putea fi adevărat... nu fi prost! Monstrul era doar un vis. Asta era tot – doar un *vis*.

Dar frunzele. Și fructele. Și pomișorul crescut din lemnul podelei. Și dezastrul din camera bunicii.

Conor se simți brusc ușurat, de parcă ar fi început cumva să *plutească* în aer.

Ar putea fi? Chiar ar putea fi?

Auzi voci și se uită pe coridor. Tatăl și bunica lui se certau.

— • —

Nu auzea ce spuneau, dar bunica își înfigea degetul în pieptul tatălui său cu o ferocitate ieșită din comun.

— Bine, și ce-ai vrea să *fac*? zise tatăl său, suficient de tare cât să atragă atenția oamenilor care treceau pe coridor.

Conor nu reuși să prindă răspunsul bunicii, dar aceasta reveni furtunoasă, trecând furibundă pe lângă Conor, și intră înapoi în camera mamei lui, evitând în continuare să-l privească.

Tatăl lui, cu umerii lăsați în jos, o urmă la scurt timp după aceea.

— Ce se întâmplă? întrebă Conor.

— Ei, bunica ta e supărată pe mine, zise el, schițând scurt un zâmbet. Nimic nou sub soare.

— De ce?

Bărbatul se strâmbă.

— Am vești proaste, Conor, zise el. Trebuie să zbor înapoi acasă în seara asta.

— În seara asta? întrebă Conor. *De ce?*

— Copilul e bolnav.

— Oh! exclamă Conor. Ce a pățit?

— Probabil că nu-i nimic grav, dar Stephanie a luat-o puțin razna și a internat-o în spital pe micuță și vrea să mă întorc imediat acasă.

— Și te duci?

— Da, mă duc, dar mă întorc, zise tatăl. Duminica următoare, așa că nu vor trece nici măcar două săptămâni. Mi-au dat mai mult timp liber de la slujbă, ca să pot veni să te văd.

— Două săptămâni, zise Conor încet, ca și când ar fi vorbit pentru el însuși. Dar nu-i nicio problemă, până la urmă. Mama urmează

acum tratamentul ăsta nou, care o va vindeca. Așa că până te întorci tu...

Se opri când văzu figura tatălui.

— Fiule, n-ai vrea să mergem mai bine la o plimbare? îl întrebă el.

Vizavi de spital era un părculeț cu alei tăiate printre copaci. Conor și tatăl său porniră pe una dintre ele, îndreptându-se spre o bancă goală; trecură pe lângă pacienți îmbrăcați în halate de spital, ieșiți la plimbare cu familiile lor sau furișați singuri la o țigară. Parcul părea o cameră de spital, construită în aer liber. Sau un loc unde stafiile veneau la plimbare.

— Vrei să stăm de vorbă, nu-i așa? întrebă Conor, în timp ce se așezau. În ultima vreme, toată lumea vrea să *poarte o mică discuție cu mine.*

— Conor, începu tatăl său. Tratamentul ăsta nou pe care îl urmează mama ta...

— O va face bine, spuse Conor, cu hotărâre.

Tatăl lui făcu o scurtă pauză înainte să continue.

— Nu, Conor, zise el. Probabil că nu se va întâmpla asta.

— Ba da, insistă Conor.

— Este un ultim efort, fiule. Îmi pare rău, dar boala a evoluat prea rapid.

— O va vindeca. Știu sigur că o va vindeca.

— Conor, zise tatăl lui. Un alt motiv pentru care bunica ta este supărată pe mine este pentru că ea consideră că nici eu, nici mama ta nu am fost suficient de onești cu tine. Referitor la ce se întâmplă cu adevărat.

— Dar ce știe bunica?

Tatăl său își puse o mână pe umărul lui.

— Conor, mama ta...

— O să fie bine, zise Conor, clătinând din cap și ridicându-se în picioare. Tratamentul ăsta nou este secretul. Este adevăratul motiv pentru care se întâmplă tot. Îți spun sigur, știu precis.

Tatăl lui părea derutat.

— Motiv pentru care se întâmplă ce?

— Așa că tu pleacă în America, continuă Conor, și du-te la cealaltă familie a ta, iar noi ne vom descurca aici și fără tine. Pentru că tratamentul ăsta chiar va funcționa.

— Conor, nu...

— Ba da, așa *e*. O să funcționeze.

— Fiule, zise tatăl, aplecându-se spre el. Poveștile nu au întotdeauna un final fericit.

Remarca asta îl blocă. Pentru că nu aveau întotdeauna un final fericit, nu-i așa? Era unul dintre lucrurile pe care monstrul îl învățase. Poveștile erau sălbatice, niște fiare care se dezlănțuiau în direcții spre care nici nu te așteptai să țâșnească.

Tatăl său clătină din cap.

— E prea mult să cer asta de la tine. Este prea mult, știu asta. Este nedrept și crud și nu așa ar trebui să fie.

Conor nu răspunse.

— O să mă întorc de sâmbătă într-o săptămână, adăugă bărbatul. Ține minte asta, bine?

Conor clipi de câteva ori în lumina soarelui. Era un octombrie incredibil de cald, ca și când vara s-ar fi luptat să mai rămână o vreme.

— Și cât o să stai aici? întrebă într-un final Conor.

— Cât o să pot.

— Și apoi te duci înapoi.

— Trebuie. Am…

— O altă familie acolo, termină Conor propoziția.

Tatăl său încercă iar să întindă o mână spre el, dar Conor pornise deja înapoi spre spital.

Pentru că nu, avea să *funcționeze*, *trebuia*, ăsta era singurul motiv pentru care monstrul se ridicase din adâncuri și venise la el. Asta *trebuia* să fie. Dacă monstrul chiar era adevărat, atunci ăsta *trebuia* să fie motivul.

Înainte să intre, Conor aruncă o privire spre ceasul de pe fațada spitalului.

Mai erau opt ore până la 00:07.

NICIO POVESTE

— Poți s-o vindeci? întrebă Conor.

— *Tisa este un arbore vindecător*, zise monstrul. *Este forma sub care aleg să umblu, de cele mai multe ori.*

Conor se încruntă.

— Asta nu-i un răspuns clar.

Monstrul schiță rânjetul lui sinistru.

Bunica lui Conor îl conduse înapoi acasă la ea, după ce mama lui adormise fără să-și poată mânca cina. Încă nu discutaseră despre dezastrul din camera ei de zi. De fapt, *abia* dacă schimbaseră două vorbe.

— Mă duc înapoi, îl anunță ea în timp ce el cobora din mașină. Pregătește-ți ceva să mănânci. Știu că măcar atâta lucru poți face.

— Crezi că tata a ajuns deja la aeroport? întrebă Conor.

Bunica scoase un oftat de exasperare în loc de răspuns. Băiatul trânti ușa în urma lui, iar ea porni motorul și demară în grabă. După ce se închise în casă, orele se scurseră greoaie până la miezul nopții, pe singurul ceas rămas în casă – unul vechi, cu baterii, pe care îl țineau în bucătărie. În tot acest timp, bunica nu s-a întors și nici nu a sunat. La un moment dat s-a gândit să o sune el, dar mai țipase o dată la el când zgomotul telefonului o trezise pe mama lui.

Nu conta. Ba chiar simplifica lucrurile. Nu trebuia să pretindă că merge la culcare. Așteptă până când ceasul arătă ora 00:07. După care merse afară și zise:

— Unde ești?

Iar monstrul spuse:

— *Sunt aici!* Și sări dintr-o singură mișcare peste anexa din grădină, în care se afla biroul bunicii.

— Poți s-o *vindeci*? întrebă din nou Conor, de data asta pe un ton mai ferm.

Monstrul se uită în jos, spre băiat.

— *Nu depinde de mine.*

— De ce nu? vru Conor să știe. Tu dărâmi case și salvezi vrăjitoare. Îmi spui că fiecare părticică din tine ar putea vindeca dacă oamenii s-ar folosi de tine.

— *Dacă mama ta poate fi vindecată,* zise monstrul, *atunci arborele de tisă o va vindeca.*

Conor își încrucișă brațele.

— Să înțeleg că zici „da“?

Apoi monstrul făcu ceva ce nu mai făcuse până atunci.

Se așeză jos.

Își lăsă întreaga greutate pe biroul bunicii. Conor auzi lemnul gemând și văzu cum acoperișul se îndoaie, până aproape de punctul de a ceda. Inima îi sări din piept. Dacă îi distrugea și biroul, nu-și putea imagina ce i-ar fi putut face. Probabil că l-ar fi făcut pachet și l-ar fi expediat direct la închisoare. Sau, mai rău, l-ar fi trimis la școala de corecție.

— *Tu încă nu știi de ce m-ai chemat, nu-i așa?* îl întrebă monstrul. *Tu încă nu-ți dai seama de ce m-am ridicat la chemarea ta. Conor O'Malley, să nu crezi că lucrul ăsta se întâmplă în fiecare zi.*

— Nu te-am chemat eu, protestă Conor. Doar dacă s-o fi întâmplat în vis sau ceva de genul ăsta. Și, chiar dacă, să zicem, aș fi făcut-o, motivul ar fi fost, evident, legat de mama mea.

— *Așa să fie?*

— Păi, da, de ce altceva? zise Conor, ridicând tonul. Cu siguranță, nu te-am chemat ca să ascult povești groaznice cu finaluri fără niciun sens.

— *Ai uitat cumva de camera de zi a bunicii tale?*

Conor nu-și putu reține un zâmbet.

— *Așa credeam și eu,* zise monstrul.

— Eu vorbesc serios, zise Conor.

— *Și eu, la fel. Dar nu suntem încă pregătiți pentru cea de-a treia poveste, care este și ultima, de altfel. Dar va veni și momentul ăla în curând. Iar după asta va fi rândul tău să-mi spui povestea* ***ta****, Conor O'Malley. Îmi vei spune adevărul tău.* Monstrul se aplecă spre el. *Și știi la ce mă refer.*

Deodată, se lăsă iar ceața în jurul lor și grădina bunicii dispăru ca prin farmec. Lumea se schimbă, deveni gri și goală, iar Conor știu exact unde se află. Recunoscu imediat decorul în care se transformase totul în jur.

Se afla înăuntrul coșmarului.

— • —

Așa se simțea, așa *arăta*, cu marginile lumii prăbușindu-se și Conor ținând mâinile ei într-ale sale, simțindu-le cum îi alunecă din strânsoare, simțind-o *căzând*...

— Nu! strigă el, tare. Nu! Nu asta!

Ceața se retrase la fel de repede cum apăruse, iar el se afla din nou în grădina bunicii, cu monstrul așezat lângă el pe acoperișul biroului ei.

— Ăsta nu-i adevărul meu, zise Conor, cu vocea tremurând. Ăsta nu-i decât un coșmar.

— *Chiar și așa,* zise monstrul, ridicându-se în picioare și lăsând să respire ușurat acoperișul de lemn, *asta se va întâmpla după cea de-a treia poveste.*

— Minunat, zise Conor, încă o poveste, când sunt atâtea lucruri mai importante de făcut.

— *Poveștile sunt importante*, zise monstrul. *Pot fi mai importante decât orice altceva. Mai ales dacă poartă în ele adevărul.*

— Screierea Vieții, șopti Conor în barbă, amărât.

Monstrul păru surprins.

— *Într-adevăr*, zise el. După care se întoarse, dând să plece. Dar mai aruncă o privire spre Conor. *Caută-mă degrabă.*

— Vreau să știu ce i se va întâmpla mamei, zise Conor.

Monstrul se opri.

— *Dar nu știi deja?*

— Ai zis că ești un copac tămăduitor! strigă Conor. Ei bine, am nevoie de tine să *vindeci*!

— *Și chiar asta am să fac*, zise monstrul.

După care dispăru într-un vârtej de vânt.

NU O SĂ TE MAI VĂD

— Vreau să vin și eu la spital, declară Conor dimineața următoare, în timp ce bunica îl conducea cu mașina. Nu vreau să merg la școală azi.

Bunica nu spuse nimic și continuă să conducă. Era foarte posibil să nu mai vorbească niciodată cu el.

— Cum s-a simțit aseară? o întrebă el.

După plecarea monstrului, așteptase destul de mult ca ea să se întoarcă, iar în cele din urmă adormise înainte de sosirea ei acasă.

— În mare, cam la fel, răspunse ea, concis, rămânând cu privirea fixată înainte.

— Dar noul tratament cum e, o ajută?

O vreme, bunica nu răspunse, iar tăcerea ei se prelungi atât de mult, încât băiatul se gândi că nu avea să-i răspundă deloc, însă, când era pe punctul să repete întrebarea, ea spuse:

— E prea devreme ca să tragem vreo concluzie.

Conor așteptă ca mașina să mai treacă de câteva străzi, după care zise:

— Când o să se întoarcă acasă?

La întrebarea asta, bunica nu-i mai răspunse, deși petrecură încă jumătate de oră în mașină, până ajunseră la școală.

— • —

Nu avea nicio șansă să fie atent la ore. Chestie care, iarăși, nu conta, pentru că oricum niciun profesor nu-i punea niciodată vreo întrebare. Nici colegii nu-l mai întrebau nimic. În jurul prânzului, se trezi că mai petrecuse o dimineață fără să scoată niciun cuvânt cu nimeni.

Se așeză singur la o masă din capătul cantinei, cu farfuria de mâncare în fața lui, fără să se atingă de ea. Cantina era îngrozitor de zgomotoasă, răsunând de glasurile colegilor săi, de țipetele și urletele, și certurile, și râsetele lor. Conor se străduia din răsputeri să le ignore.

Monstrul avea să o vindece. Bineînțeles că o va face. *Altfel,* de ce ar mai fi venit? Nu exista altă explicație. A ales să vină sub forma unui arbore tămăduitor, același arbore din care era făcut tratamentul urmat acum de mama lui, deci ce alt motiv ar fi avut?

Te rog, zise Conor în gând, privindu-și fix farfuria cu mâncare. *Te rog.*

De cealaltă parte a mesei, aterizară două mâini pe capătul tăvii așezate în fața lui, vărsând paharul cu suc de portocale în poala lui Conor.

Conor sări de la masă, dar nu suficient de repede. Era ud pe pantaloni, iar picăturile de suc i se prelingeau pe picioare.

— O'Malley a făcut pe el! striga deja Sully în gura mare, în timp ce Anton murea de râs lângă el.

— Uite-aici! strigă Anton, stropindu-l cu resturile de suc de pe masă. Ai ratat câțiva stropi!

Harry stătea, ca de obicei, între Anton și Sully, cu brațele încrucișate, uitându-se fix la el.

Conor își fixă și el privirea în ochii lui Harry.

Rămaseră amândoi nemișcați, un moment care se prelungi atât de mult, încât până și Sully, și Anton se potoliră. Păreau incomodați de duelul ăsta ciudat, al privirilor, și se întrebau ce avea de gând să facă Harry mai departe.

Același lucru se întreba și Conor.

— O'Malley, eu cred că în sfârșit te-am descifrat, zise în cele din urmă Harry. Cred că știu ce cauți, de fapt.

— Și o să primești imediat, strigă Sully.

Izbucni în râs, acompaniat de Anton, lovindu-și pumnii între ei.

Conor nu zărea niciun profesor prin apropiere și își dădu seama că Harry alesese fix momentul în care puteau să se ia de el fără să-i vadă nimeni.

Conor era pe cont propriu.

Harry păși spre el, calm.

— Și acum, iată cea mai mare lovitură dintre toate câte poți primi, O'Malley, zise Harry. Iată cel mai rău lucru pe care ți-l pot face.

Își întinse mâna, de parcă ar fi cerut să dea noroc cu el.

Chiar cerea să dea noroc cu el.

Conor răspunse aproape instinctiv, întinzând mâna automat și dând noroc cu Harry înainte să se gândească la ce face. Își strânseră mâna, ca doi oameni de afaceri la finalul unei întâlniri.

— Adio, O'Malley, zise Harry, privindu-l în ochi pe Conor. Eu, unul, n-am să te mai văd.

Apoi îi eliberă mâna, îi întoarse spatele și se îndepărtă. Anton și Sully aveau niște mutre și mai nedumerite, dar, după o clipă, se puseră și ei în mișcare, urmându-l pe Harry.

Niciunul nu privi în urmă, spre Conor.

Pe peretele din sala de mese era un ceas imens, digital, cumpărat prin anii '70 – pe vremea aceea era tehnologie ultimul răcnet. De atunci nu mai fusese schimbat, chiar dacă se învechise, fiind mai bătrân chiar decât mama lui Conor. În timp ce Conor îl urmărea cu privirea pe Harry care se îndepărta fără să privească măcar o dată înapoi, se îndepărta fără să facă *nimic*, ochii lui Conor se opriră pe ceasul digital.

Prânzul începea la 11:55 și se termina la 12:25.

Ceasul arăta acum 12:06.

Cuvintele lui Harry răsunară din nou în mintea lui Conor.

Eu, unul, n-am să te mai văd.

Harry continua să meargă, ținându-se de promisiune.

Eu, unul, n-am să te mai văd.

Ceasul măsura trecerea la următorul minut: 12:07.

— *A venit vremea să auzi cea de-a treia poveste,* zise monstrul, din spatele lui.

A TREIA POVESTE

— *A fost odată ca niciodată, un om invizibil,* continuă monstrul, deși ochii lui Conor rămăseseră fixați pe Harry, *care se săturase să nu fie văzut de nimeni.*

Conor începu să meargă fără grabă, ca la plimbare.

O plimbare în urma lui Harry.

— *Problema nu era că el* **era** *invizibil,* zise monstrul, urmându-l îndeaproape pe Conor. Pe unde treceau, zgomotul din sala de mese se potolea. *Problema era, de fapt, că oamenii se obișnuiseră să nu-l vadă.*

— Hei! strigă Conor.

Dar Harry nu se întoarse spre el. Nici Sully și nici Anton nu se întoarseră, deși încă se hlizeau când Conor începu să grăbească pașii.

— *Și dacă nimeni nu te vede,* zise monstrul, grăbind și el pașii, *cine poate să-ți garanteze că tu chiar exiști?*

— HEI! strigă Conor cât putu de tare.

În timp ce Conor și monstrul se apropiau din ce în ce mai mult de Harry, în cantină se lăsă tăcerea. Harry încă refuza să se întoarcă spre Conor.

Conor îl ajunse din urmă și îl prinse de umăr, întorcându-l cu fața spre el.

— Nu te mai da în spectacol, zise Harry, și își văzu de drumul lui.

Îi întoarse spatele lui Conor.

— *Și atunci, într-o zi, omul invizibil se hotărî* – zise mai departe monstrul și vocea lui răsună în urechile lui Conor... *Îi voi **face** să mă vadă!*

— Cum? întrebă Conor, respirând greu iarăși, fără să se întoarcă spre monstrul care stătea în spatele lui, fără să observe reacția celor din sala de mese la vederea monstrului imens aflat acum în mijlocul lor.

Tot ce percepea erau murmurele pline de nervozitate și o nerăbdare ciudată care intoxica aerul.

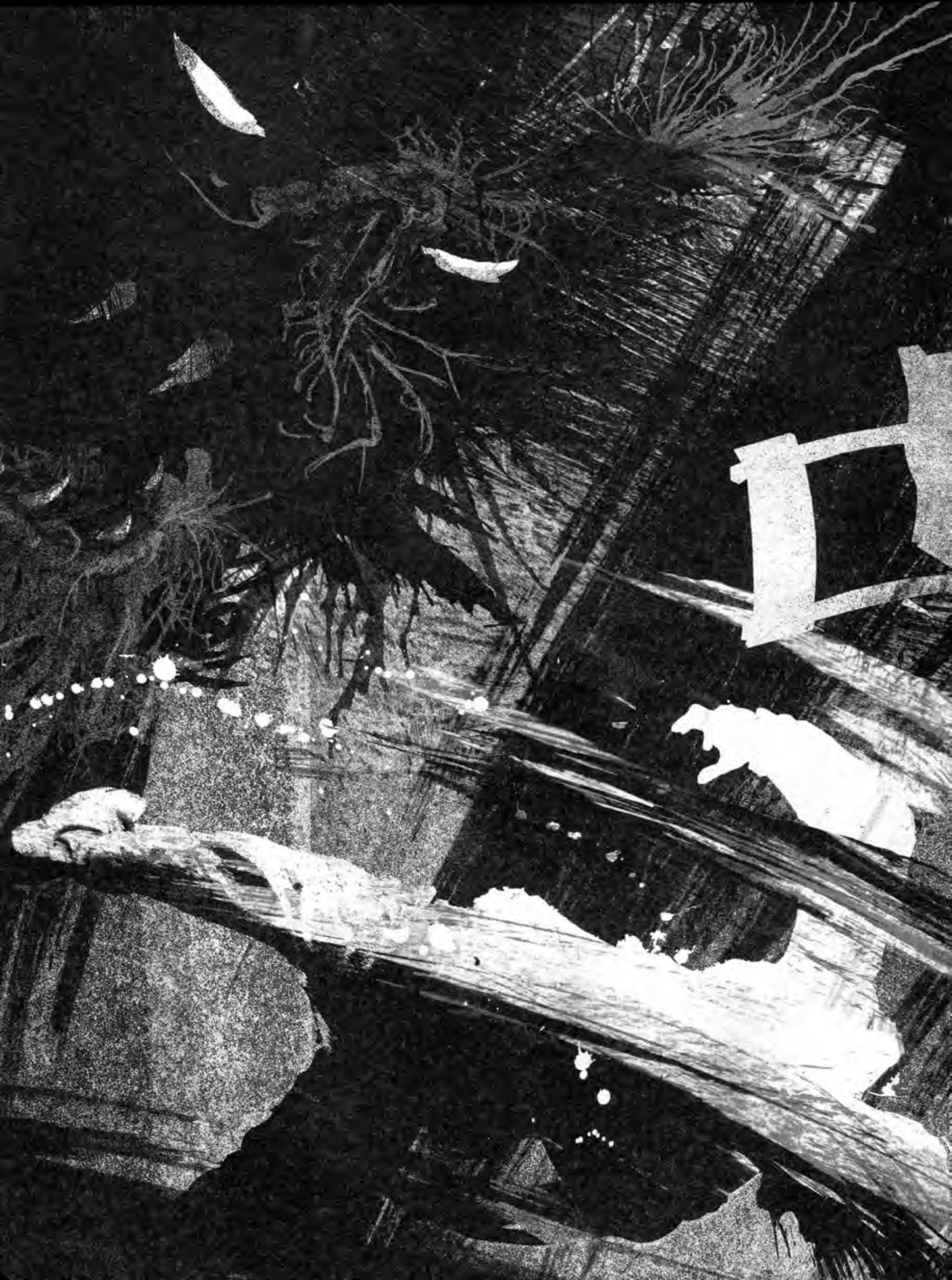
— Cum a procedat omul cel invizibil?

Conor îl simți pe monstru aproape, în spatele lui, și, fără să se întoarcă, știu că îngenunchează, știu că își apropie fața de urechea lui pentru a-i șopti restul poveștii.

— *A chemat,* spuse el, *un **monstru**.*

Și, brusc, mâna lui imensă, monstruoasă țâșni pe lângă Conor și îl izbi pe Harry care zbură, măturând podeaua cantinei.

Se auziră tăvi zăngănind și oameni țipând, în timp ce Harry se rostogolea pe lângă ei. Anton și Sully se uitau, nevenindu-le să creadă, mai întâi la Harry, și apoi iar la Conor.

Fețele li se schimbară în momentul în care-i văzură chipul. Conor mai făcu un pas spre ei, simțindu-l pe monstru cum se desfășoară în spatele lui.

Anton și Sully se întoarseră și o luară la fugă.

— Ce joc crezi că faci, O'Malley? strigă Harry în timp ce se târa înapoi și se ținea cu mâna de frunte, în locul în care primise lovitura.

Când își luă mâna de la frunte, câțiva copii începură să țipe la vederea sângelui.

Conor continuă să se apropie, în timp ce elevii se dădură înapoi din fața lui. Toată cantina îi privea acum, cu respirația tăiată, așteptând să vadă ce se întâmplă.

Cu excepția momentelor în care privirea lui Conor se întoarse spre ei. Atunci își feriră ochii, de parcă ar fi fost prea jenant sau dureros ca să se uite direct la el. Numai Lily îi susținu privirea pentru o fracțiune de secundă în plus față de ceilalți, cu fața plină de neliniște și durere.

— Crezi că asta mă sperie, O'Malley? zise Harry, atingându-și fruntea însângerată. Crezi că o să-mi fie vreodată frică de tine?

Conor nu zise nimic, doar păși iar spre el.

Harry se dădu un pas înapoi.

— Conor O'Malley, zise el, cu vocea otrăvită de data asta. De care tuturor îi este milă din cauza maică-sii. Care pretinde că-i atât de diferit, de parcă nimeni nu ar ști că el *suferă*.

Conor se apropia din ce în ce mai mult. Mai avea un pas până la el.

— Conor O'Malley care vrea să fie pedepsit, zise Harry, dându-se în spate în continuare. Conor O'Malley care *are nevoie* să fie pedepsit. Și pentru ce oare, Conor O'Malley? Ce secrete ascunzi, atât de teribile încât nu le poți spune nimănui?

— Tu *să taci*, zise Conor.

Și, în momentul în care rosti cuvintele, auzi vocea monstrului, pronunțând cuvintele odată cu el.

Harry mai făcu un pas înapoi, până când se lipi cu spatele de fereastră. Aveai senzația că întreaga școală își ține respirația, în așteptarea unui gest din partea lui Conor. De undeva din curtea școlii, pe fundal, se auzeau vocile câtorva profesoare, care în sfârșit observaseră ce se întâmplă.

— Dar tu știi ce *văd* eu când mă uit la tine, O'Malley? întrebă Harry.

Conor își strânse pumnii.

Harry se aplecă spre el, cu ochii scăpărându-i.

— Nu văd *nimic*, zise el.

Fără să se întoarcă spre monstru, Conor îi puse acestuia o întrebare.

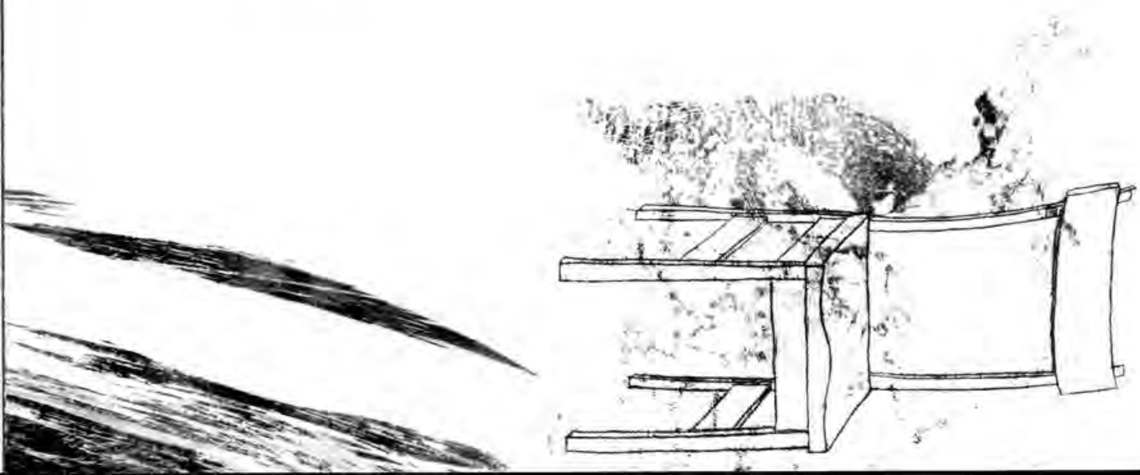
— Ce ai făcut ca să-l ajuți pe omul invizibil?

Și simți iar vocea monstrului, de parcă ar fi sălășluit în mintea lui.

— *I-am făcut pe ceilalți să-l* ***vadă***, răspunse monstrul.

Conor își strânse și mai tare pumnii.

Apoi monstrul făcu un salt în față, pentru a-l determina pe Harry să vadă.

PEDEAPSA

— Nici nu știu ce să zic. Directoarea scoase un strigăt de exasperare și clătină din cap. Ce-aș putea să mai zic, Conor?

Conor rămase nemișcat, cu privirea ațintită pe mocheta de culoarea vinului. Doamna Kwan era și ea acolo, stătea în spatele lui, de parcă s-ar fi așteptat ca băiatul să încerce să evadeze. Mai degrabă o simți decât o văzu pe directoare aplecându-se spre el. Era mai în vârstă decât doamna Kwan. Și, uneori, era de două ori mai înfricoșătoare ca aceasta.

— L-ai băgat în *spital*, Conor, continuă ea. I-ai rupt brațul, nasul și pot să bag mâna-n foc că dinții lui nu or să mai arate niciodată ca înainte. Părinții lui amenință că vor da în judecată școala *și* vor depune plângere împotriva ta.

La auzul ultimelor cuvinte, Conor își ridică privirea.

— Erau ușor isterici, Conor, zise doamna Kwan, din spatele lui, și, sinceră să fiu, îi înțeleg. Deși le-am explicat totuși ce se întâmplă de la o vreme. Faptul că te-a agresat în mod repetat și că tu ești într-o situație... specială.

Conor se strâmbă involuntar auzindu-i cuvintele.

— De fapt, partea cu agresarea i-a mai potolit, adăugă doamna Kwan, cu o voce disprețuitoare. Se pare că, în ultima vreme,

elevii acuzați de agresivitate nu sunt priviți cu ochi buni la admiterea în facultate.

— *Dar nu despre asta vorbim!* zise directoarea, atât de tare, încât Conor și doamna Kwan tresăriră în același timp. Nici măcar nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat de fapt.

Răsfoi câteva hârtii de pe biroul ei. Conor se gândi că erau probabil rapoarte scrise de profesori și elevi.

— Nici măcar nu sunt sigură că un băiat poate să provoace un asemenea dezastru de unul singur.

Conor *simțise* ce-i făcea monstrul lui Harry, simțise totul în propriile mâini. Când monstrul îl prinsese pe Harry de tricou, Conor simțise textura materialului în palmele sale. Când monstrul dăduse prima lovitură, Conor simțise durerea produsă de impact în propriii pumni. Când monstrul îi sucise mâna la spate lui Harry, Conor simțise în mâinile sale cum mușchii lui Harry opuneau rezistență.

Opuneau rezistență, dar nu suficientă cât să nu cedeze în cele din urmă.

Pentru că... ce șanse avea un băiat să învingă un monstru?

Își aminti de elevii care țipau și fugeau în toate părțile. Își aminti de colegii lui care se repeziseră să-i cheme pe profesori. Își aminti cercul de oameni care se lărgea din ce în ce mai mult în jurul lui, în timp ce monstrul le povestea tuturor ce făcuse el pentru omul invizibil.

— *N-o să mai fie niciodată invizibil*, repeta monstrul, în timp ce-l acoperea pe Harry cu o ploaie de pumni. *N-o să mai fie niciodată invizibil.*

De la un punct încolo, Harry încetase să mai încerce să se apere, când loviturile monstrului deveniseră prea puternice, prea multe, prea rapide, iar atunci începuse să-l implore pe monstru să se oprească.

— *N-o să mai fie niciodată invizibil*, repeta monstrul, renunțând a mai lovi cu pumnii lui de crengi strânși tare, ca niște pocnete de tunet.

Apoi monstrul se întorsese spre Conor.

— *Dar există lucruri mai cumplite decât să fii invizibil*, zisese el.

Și dispăruse, lăsându-l pe Conor singur, în picioare, lângă Harry care era plin de sânge și tremura din toate încheieturile.

Fiecare elev aflat în cantină se uita acum la Conor. Toți puteau să îl vadă, toți ochii erau îndreptați spre el. În încăpere se lăsase tăcerea, o tăcere nefirească având în vedere numărul mare de copii aflați în sală și, pentru o fracțiune de secundă, înainte ca profesorii să spargă liniștea – unde fuseseră oare până atunci? oare monstrul îi împiedicase să vadă ce se petrecea? sau totul se întâmplase într-un timp extrem de scurt? – , se auzi vântul bătând pe fereastra deschisă, un vânt care lăsase în urma lui câteva frunze, ca niște ace.

Apoi Conor simțise niște mâini de adult târându-l de-acolo.

— Ce ai de spus în apărarea ta? întrebă directoarea.

Conor ridică din umeri.

— O să am nevoie de mai mult de-atât, zise ea. L-ai rănit grav.

— N-am făcut-o eu, mormăi Conor.

— Ce-ai zis? întrebă ea pe un ton ascuțit.

— N-am fost eu, zise Conor, mai tare. Monstrul a făcut-o, nu eu.

— Monstrul, repetă directoarea.

— Eu nici măcar nu l-am atins pe Harry.

Directoarea descrise un arc în aer cu vârfurile degetelor și își așeză coatele pe birou. Îi aruncă o privire fugară doamnei Kwan.

— Conor, toată lumea din cantină te-a văzut lovindu-l pe Harry, zise doamna Kwan. Te-au văzut toți cum l-ai trântit la pământ. Te-au văzut împingându-l peste o masă. Te-au văzut cum l-ai dat cu capul de podea.

Doamna Kwan se aplecă spre el.

— Te-au auzit urlând ceva despre cum e să fii văzut. Despre cum să nu mai fii invizibil.

Conor își întinse degetele. Le simțea din nou amorțite. Exact ca atunci când se întâmplase prăpădul din camera de zi a bunicii.

— Îmi imaginez cât de furios trebuie să fii, zise doamna Kwan, vocea ei devenind un pic mai blândă. Adică... nu am reușit să dăm de niciun părinte sau rudă apropiată de-a ta.

— Tata a plecat înapoi în America, zise Conor. Iar bunica își închide telefonul, ca să nu o trezească pe mama.

Își frecă palma cu unghia.

— Dar probabil că bunica o să vă sune...

Directoarea se lăsă pe spate, cu o mișcare greoaie.

— Conform regulamentului școlii, se impune exmatricularea imediată, zise ea.

Conor își simți stomacul golindu-se și întregul corp i se înmuie brusc.

Dar imediat realiză că se înmuiase din cauza greutății de care tocmai *scăpase.*

Fu inundat de un val de înțelegere și *ușurare* atât de puternice, încât aproape îl podidi plânsul acolo, în biroul directoarei.

Urma să fie pedepsit. În sfârșit, urma să se întâmple. Totul urma să aibă un sens din nou. Directoarea avea să-l exmatriculeze.

Urma să fie pedepsit.

Slavă Domnului! Slavă *Domnului!*

— Dar cum aș putea să fac asta? continuă directoarea.

Conor încremeni.

— Cum aș putea să fac asta și să mă numesc în continuare profesoară? zise ea. Cu toate câte ai pe cap acum... Directoarea se încruntă: Cu tot ce știm despre Harry. Clătină ușor din cap. Conor O'Malley, va veni o zi în care vom discuta despre asta. Și, crede-mă, *chiar* vom discuta. Începu să strângă hârtiile de pe birou: Dar nu astăzi. Îi mai aruncă o ultimă privire: Ai lucruri mai dificile la care trebuie să te gândești.

Conor avu nevoie de încă un moment pentru a înțelege că întâlnirea se terminase. Asta era tot. Doar cu atât avea să se aleagă.

— Nu mă pedepsiți? întrebă el.

Directoarea îi aruncă un zâmbet reținut, aproape blând, după care îi spuse aproape același lucru pe care i-l spusese tatăl său:

— La ce-ar folosi?

—— • ——

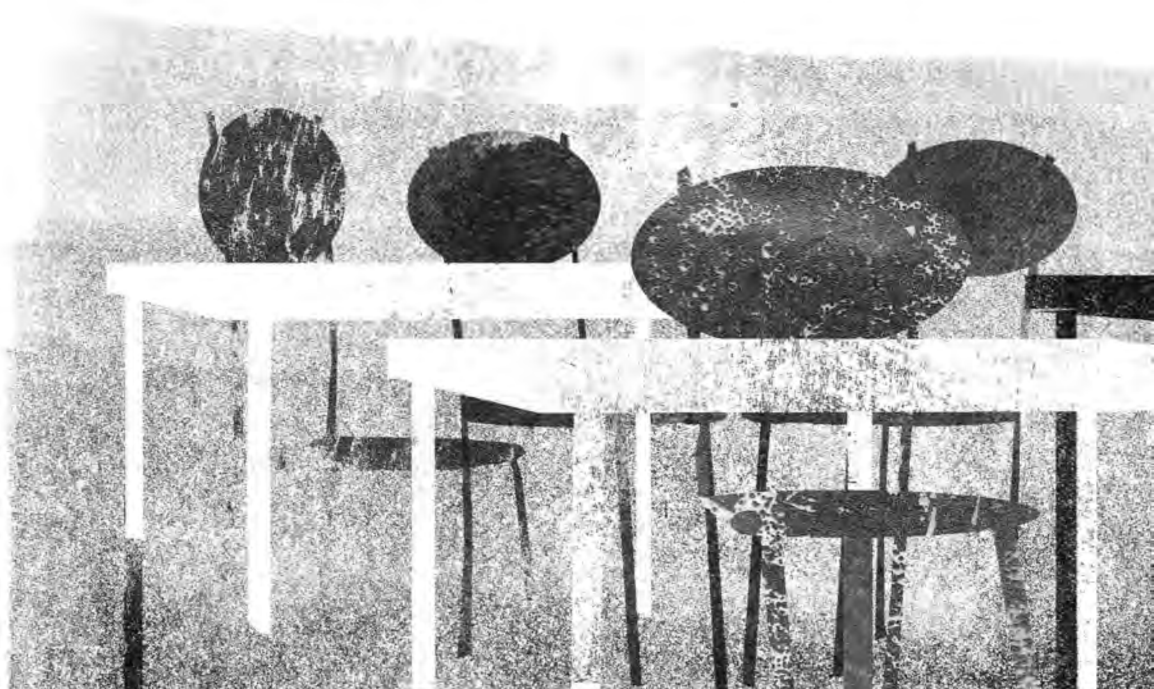
Doamna Kwan îl conduse înapoi în clasă. Doi elevi care le ieșiră în cale pe hol se lipiră de perete, făcându-i loc să treacă.

Când deschise ușa clasei, se așternu liniștea și nimeni, nici măcar profesoara, nu rosti niciun cuvânt, până când el ajunse la banca lui. Lily, aflată în banca din spate, părea că e pe punctul de a spune ceva. Dar până la urmă păstră tăcerea.

Există lucruri mai cumplite decât să fii invizibil, îi spusese monstrul și avusese dreptate.

Conor nu mai era invizibil. Toată lumea îl vedea acum.

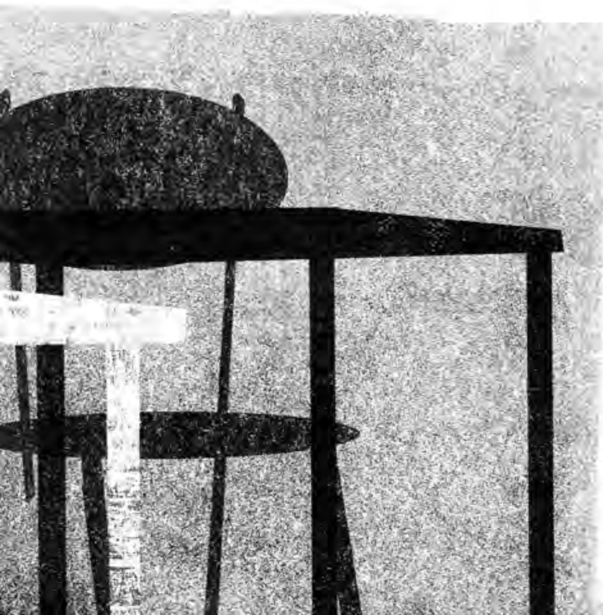
Dar era mai departe de toți ca oricând.

UN BILET

Trecură câteva zile. Apoi alte câteva. Era greu de spus câte zile se scurseră așa. Lui Conor i se păreau toate contopite într-o singură zi imensă, cenușie. Se trezea dimineața și bunica nu-i vorbea, nu-i pomenise nici măcar de telefonul primit de la directoare. Mergea la școală, dar nici acolo nu vorbea nimeni cu el. Își vizita mama la spital, dar ea era prea obosită ca să poată vorbi. Tatăl său îl suna, dar nu avea nimic să-i spună.

Nici monstrul nu mai dădea niciun semn, nu-l mai văzuse din ziua în care îl atacase pe Harry, deși se presupunea că era rândul lui Conor să spună o poveste, la schimb. Conor aștepta în fiecare noapte. Dar în fiecare noapte, monstrul refuza să apară. Poate pentru că știa că băiatul nu avea habar ce poveste să-i spună. Sau poate că *avea habar*, dar ar fi refuzat să o facă.

În cele din urmă, Conor adormea și coșmarul își făcea din nou loc în mintea lui. Acum avea coșmarul de fiecare dată când adormea și, oricât de greu ar fi fost,

de crezut, devenise mai înfricoșător ca înainte. Băiatul se trezea urlând, de câte trei sau patru ori pe noapte, ba, mai mult, odată se întâmplase să strige atât de tare, încât bunica bătuse la ușa lui, să vadă dacă pățise ceva.

Cu toate astea, nu deschisese ușa să intre la el.

Apoi venise sfârșitul de săptămână, pe care și-l petrecuse în spital, cu toate că noul tratament al mamei părea să nu-și facă încă efectul, ba chiar, între timp, făcuse și o infecție la plămâni. Durerea se întețise, așa că își petrecea majoritatea timpului fie dormind, fie incoerentă din cauza medicamentelor pe care le lua împotriva durerii. Bunica îl scotea pe Conor din cameră atunci când mama sa era în starea asta, iar el se obișnuise atât de mult să se plimbe pe holurile spitalului, încât la un moment dat știuse să conducă o bătrână rătăcită, ca să ajungă la secția de radiații.

La finalul săptămânii, veniseră în vizită Lily și mama ei, dar el se refugiase în magazinul de suvenire, unde citise reviste, pe tot parcursul vizitei lor acolo.

Apoi, fără să știe cum, se trezise iar la școală. Oricât de incredibil i s-ar fi părut acest lucru, timpul continua să treacă pentru tot restul lumii.

Restul lumii, care nu aștepta.

Domnișoara Marl le adusese înapoi tema pentru acasă, cea cu *Scrierea despre Viață*. Le dădu înapoi compunerile – mă rog, elevilor care *aveau* o viață. Conor se mulțumi să stea în banca sa, cu bărbia sprijinită în palmă și privirea fixată pe ceasul din perete. Mai

rămăseseră două ore și jumătate până la 12:07. Nu că ar fi contat. Începea să creadă că monstrul dispăruse pentru totdeauna.

Bun, deci încă cineva care nu mai vorbea cu el.

— Hei, auzi el o șoaptă, venită de undeva din apropiere.

Râdeau de el, fără îndoială. „Uită-te la O'Malley, cum zace pe el. Ce ciudat!"

— *Hei*, auzi el din nou, de data asta mai insistent.

Realiză că cineva îl striga în șoaptă pe *el*.

Lily stătea de cealaltă parte a băncii lui, locul în care stătuse mereu, de-a lungul anilor, de când mergeau împreună la școală. Avea privirea îndreptată în continuare spre Doamna Marl, dar încerca să îi strecoare pe furiș un bilețel.

Un bilețel pentru Conor.

— *Ia-l*, șopti ea din colțul gurii, agitând bilețelul în aer.

Conor se uită spre domnișoara Marl, nu cumva să îi vadă, dar aceasta era prea ocupată să își exprime o vagă dezamăgire legată de faptul că viața lui Sully părea extrem de asemănătoare cu cea a unui supererou insectă. Conor se întinse peste bancă și luă bilețelul.

Părea împăturit de o sută de ori și se chinui să-l desfacă, de parcă ar fi desfăcut un nod. Îi aruncă lui Lily o privire iritată, dar ea se prefăcea în continuare că e atentă la profesoară.

Conor netezi bilețelul și îl citi. Lily se chinuise atâta să împăturească hârtia... și nu scrisese decât patru rânduri.

Patru rânduri, și lumea deveni deodată tăcută.

— • —

Îmi pare rău că le-am spus tuturor despre mama ta, scria pe primul rând.

Îmi este dor să fiu prietena ta, scria pe al doilea.

Ești bine? scria pe al treilea.

Eu** te văd,* scria pe al patrulea, cu un ***EU subliniat de vreo sută de ori.

Conor citi din nou. Și din nou.

Se uită peste umăr la Lily, care era ocupată cu laudele pe care tocmai i le aducea domnișoara Marl, dar observă că roșise puternic și nu doar din cauza cuvintelor pe care i le adresa domnișoara Marl.

Profesoara trecu mai departe, ignorându-l cu delicatețe pe Conor.

Când aceasta trecu de banca lor, Lily se întoarse spre el. Și îl privi direct în ochi.

Și avea dreptate. Îl vedea, chiar îl *vedea.*

Trebui să facă un efort să înghită, înainte să poată articula ceva.

— Lily, începu el, dar în clipa aia ușa clasei se deschise și în prag apăru secretara școlii care-i făcu semn din cap profesoarei și apoi îi șopti ceva la ureche.

Se întoarseră amândouă spre Conor.

100 DE ANI

Bunica lui Conor se opri lângă rezerva de spital în care se afla mama lui.

— Nu ai de gând să intri? întrebă Conor.

Ea clătină din cap.

— O să fiu aici, în sala de așteptare, zise ea și îl lăsă să intre de unul singur.

Avea o senzație de greață în stomac când se gândea la ce ar putea vedea dincolo de ușă. Nu-l mai luaseră de la ore până acum, cel puțin nu așa, în mijlocul zilei, nici măcar anul trecut, de Paște, când mama lui fusese internată.

Întrebările îi roiau în minte.

Împinse ușa, temându-se de ce era mai rău.

Dar mama lui era trează, ridicată în capul oaselor și rezemată de perne. Ba, mai mult, zâmbea, și, pentru o clipă, lui Conor îi zvâcni inima. Tratamentul funcționase. Arborele de tisă o vindecase. Monstrul reușise…

Apoi observă că zâmbetul ei nu se potrivea deloc cu expresia ochilor. Era fericită să-l vadă, dar era și speriată. Și tristă. Și mai obosită decât o văzuse el vreodată, iar asta spunea multe.

Și probabil că nu l-ar fi scos ei de la ore ca să-i spună că mama se simte puțin mai bine.

— Bună, fiule! zise ea, iar când rosti cuvintele, ochii i se umplură de lacrimi, și Conor îi auzi vocea înecată de plâns.

Conor simți că începe să se înfurie foarte, foarte tare.

— Vino aici, îl rugă ea, bătând ușor cu palma pe așternuturile patului.

Dar el nu se așeză acolo, ci se lăsă să cadă într-un scaun de lângă patul ei.

— Ce faci, scumpule? întrebă ea, cu vocea moale, cu respirația mai slabă decât ieri.

Părea să aibă mai multe perfuzii azi, care pompau în ea medicamente și aer, și cine știe ce altceva? Nu purta nicio eșarfă, iar scalpul ei era gol și alb în luminile fluorescente din încăpere. Conor simți o nevoie acută să caute ceva cu care să îi acopere capul, să o protejeze, înainte ca să vadă cineva cât este de vulnerabilă.

— Ce se întâmplă? întrebă el. De ce m-a luat bunica de la ore?

— Am vrut să te *văd*, zise ea, și la efectul pe care îl are morfina asupra mea, că mă trezesc fără măcar să-mi dau seama în Lumea Norilor, nu știam dacă o să mai am șansa să te văd mai încolo.

Conor își încrucișă brațele strâns.

— În unele seri ești trează, zise el. M-ai fi putut vedea diseară.

Era conștient că pune o întrebare. Era conștient că și ea știa asta.

Așa că, în momentul în care ea începu iar a vorbi, Conor știu că i se dă un răspuns.

— Am vrut să te văd *acum*, Conor, zise ea și vocea i se înecă din nou în lacrimi, iar ochii i se umeziră.

— Asta-i discuția aceea, așa-i? întrebă Conor, cu o voce mult

mai ascuțită decât și-ar fi dorit. Aceasta este...

Nu-și termină propoziția.

— Uită-te la mine, fiule, zise ea, pentru că el avea privirea fixată în podea.

Încet, el își ridică ochii spre ea. Îi zâmbea, avea zâmbetul acela superobosit. Conor observă cât de adânc cufundat în perne era trupul ei, de parcă ea nici n-ar fi avut putere să-și ridice capul. Atunci realiză că îi poziționaseră patul așa, pentru că altfel nu ar fi fost în stare să se uite la el.

Inspiră adânc, pregătindu-se să spună ceva, dar asta îi declanșă o tuse îngrozitoare, zgomotoasă. Trecură câteva clipe lungi până reuși din nou să vorbească.

— Am discutat cu doctorul în dimineața asta, Conor, zise ea, cu o voce slabă. Noul tratament nu funcționează, Conor.

— Cel cu arborele de tisă?

— Da.

Conor se încruntă.

— Păi, cum să nu funcționeze?

Mama lui înghiți cu greu.

— Lucrurile au avansat prea repede. Era o speranță slabă. Și acum am și infecția asta...

— Dar cum e posibil *să nu funcționeze*? zise Conor din nou, de parcă s-ar fi adresat altcuiva.

— Știu, zise mama lui, zâmbetul ei trist plutindu-i încă pe buze. Uitându-mă în fiecare zi la arborele ăla de tisă, am avut senzația că am un prieten acolo, în apropiere, care m-ar fi ajutat dacă lucrurile se înrăutățeau.

Conor își ținea brațele încrucișate în continuare.

— Dar *nu* te-a ajutat.

Mama lui clătină ușor din cap. Chipul ei avea o expresie îngrijorată, și Conor realiză că era îngrijorată din cauza *lui*.

— Și acum ce se întâmplă? întrebă Conor. Care-i următorul tratament?

Ea nu-i răspunse. Dar tăcerea ei era un răspuns în sine.

Conor rosti cuvintele cu glas tare, în locul ei.

— Nu mai există niciun tratament.

Și nu era o întrebare.

— Îmi pare rău, fiule, zise mama sa, și lacrimile începură să i se furișeze la colțul ochilor, deși zâmbetul îi rămase în continuare întipărit pe buze. În viața mea nu mi-a părut atât de rău ca acum.

Conor fixă din nou podeaua cu privirea. Simțea că nu mai poate respira, ca și când coșmarul ar fi stors și ultima suflare din el.

— Mi-ai spus că o să funcționeze, zise el, cu vocea ridicată.

— Știu.

— Tu *ai spus-o*. Tu *ai crezut* că va funcționa.

— Știu.

— Ai mințit, zise Conor, uitându-se iar la ea. M-ai mințit în tot acest timp.

— Dar *chiar* am crezut că va funcționa, zise ea. Probabil că asta m-a și ținut aici pentru atâta timp, Conor. Trebuia să cred, astfel încât *tu* să poți crede.

Mama se întinse după mâna lui, dar el se feri.

— Ai mințit, zise el din nou.

— Cred că în adâncul inimii ai știut mereu, spuse mama. Nu-i așa?

Conor nu-i răspunse.

— Scumpule, e normal să fii furios, adăugă ea. Serios, chiar este. Râse încetișor. Și eu sunt destul de furioasă, sinceră să fiu. Dar vreau să știi un lucru, Conor, e important să asculți ce-ți spun. Mă asculți?

Ea se întinse spre el din nou. După o clipă de ezitare, el îi întinse mâna, dar strânsoarea ei era atât de slabă, atât de *slabă*...

— Fii cât de furios trebuie să fii, zise ea. Nu lăsa pe nimeni să te învețe altfel. Nici pe bunica, nici pe tatăl tău, pe nimeni. Și, dacă simți nevoia să spargi lucruri, atunci, pentru Dumnezeu, sparge-le cât poți tu de bine.

Nu se putea uita la ea. Pur și simplu, *nu putea.*

— Și, dacă într-o bună zi, continuă ea plângând de-a binelea acum, vei privi înapoi și îți vei regreta furia, dacă te vei simți rău pentru că ai fost *atât* de furios pe mine, încât nici măcar nu ai putut să-mi vorbești, atunci va trebui să știi, Conor, trebuie să știi că a fost *în regulă.* A fost în regulă. Că eu *am știut.* Eu *știu,* bine? Știu tot ce vrei să-mi spui, fără să trebuiască să rostești cuvintele. Bine?

Îi era în continuare imposibil să se uite la ea. Nu-și putea ridica privirea, își simțea capul foarte greu. Era rupt în două, de parcă cineva l-ar fi sfâșiat de la mijloc.

În schimb, dădu din cap în semn că a înțeles.

— • —

O auzi respirând lung, o respirație șuierătoare, în care desluși ușurare și, în același timp, extenuare.

— Îmi pare rău, fiule, zise ea. Va trebui să mai iau niște medicamente pentru durere.

El îi lăsă mâna. Ea se întinse și apăsă pe butonul mașinăriei pe care i-o dăduseră de la spital, prin care i se administrau niște doze atât de puternice încât nu reușea niciodată să rămână trează după ce le lua. Când termină, îl prinse iar de mână.

— Mi-aș fi dorit să am o sută de ani, zise ea cu o voce liniștită. Ți-aș dărui o sută de ani.

El nu-i răspunse. Câteva secunde mai târziu, medicamentul o adormi, dar asta deja nu mai conta.

Discutaseră.

Nu mai era nimic de spus.

— Conor? strigă bunică-sa, vârându-și capul prin deschizătura ușii, ceva mai târziu.

Nici Conor nu știa cât timp trecuse de când mama lui adormise.

— Vreau să merg acasă, zise el încet.

— Conor...

— Acasă la *mine*, continuă el, ridicându-și capul, cu ochii roșii de durere, de rușine, de *furie*. Acasă, unde se află arborele de tisă.

LA CE EȘTI BUN?

— Conor, eu merg înapoi la spital, zise bunica, oprind în fața casei. Nu-mi place să o las așa. De ce anume ai nevoie, de-i așa important?

— Am ceva de făcut, zise Conor, privind spre casa în care își petrecuse întreaga viață.

Părea goală și străină, deși nu trecuse mult timp de când plecase de-acolo.

Realiză că probabil nu va mai fi niciodată casa lui.

— Mă întorc într-o oră să te iau, zise bunica. O să luăm cina la spital.

Conor nu asculta. Închidea deja portiera în momentul în care ea rostea cuvintele astea.

— O oră, strigă bunica după el, glasul ei răzbind prin ușa închisă. O să-ți dorești să fi fost acolo în seara asta.

Conor urcă treptele din fața casei.

— Conor? strigă bunica în urma lui.

Dar el nu privi înapoi.

Abia dacă o auzi cum întoarce mașina și demarează, pornind iar spre spital.

— • —

Înăuntru mirosea a praf și a stătut. Nu se obosi nici măcar să închidă ușa în urma lui. Traversă bucătăria și se duse direct la fereastră.

Văzu biserica profilată pe cer. Apoi arborele de tisă, stând de gardă lângă cimitir.

Conor se duse în grădina din spate. Se urcă pe măsuța de pe pajiște, la care mama lui obișnuia vara să bea Pimm's, și apoi sări peste gardul din spatele curții. Nu mai făcuse asta de când era foarte mic, demult, pe vremea când cel care îl pedepsea pentru asta era tatăl lui. Era o ruptură în gardul din sârmă ghimpată de lângă calea ferată și se strecură pe acolo, rupându-și tricoul. Dar nu băgă de seamă asta.

Traversă șinele, asigurându-se vag că nu trece niciun tren, se cățără pe alt gard și se trezi apoi la poalele dealului care ducea spre biserică. Sări peste zidul îngust care înconjura perimetrul și urcă printre pietrele de mormânt, fără să piardă nicio clipă din ochi arborele.

Care, în tot acest timp, rămase doar un copac.

Conor începu să alerge.

— Trezește-te! strigă el, înainte de a ajunge lângă copac. TREZEȘTE-TE!

Ajunse lângă trunchi și începu să-l lovească.

— Am zis *să te trezești*! Nu-mi pasă ce oră este!

Lovi din nou.

Și mai tare.

Și încă o dată.

Și apoi copacul se feri de lovitura lui, atât de repede, încât Conor își pierdu echilibrul și căzu.

— *O să te rănești singur dacă nu încetezi să faci asta*, zise monstrul, ridicându-se amenințător deasupra lui.

— N-a funcționat! strigă Conor, ridicându-se în picioare. Ai zis că arborele de tisă o s-o vindece, dar n-a fost așa!

— *Am spus că, dacă poate fi vindecată, atunci arborele de tisă o va vindeca*, îl corectă monstrul. *Se pare că nu poate fi vindecată.*

Conor simți cum furia îi strânge și mai tare pieptul, inima bătându-i puternic. Atacă picioarele monstrului, lovind trunchiul cu mâinile, provocându-și vânătăi care apăreau aproape instantaneu.

— Vindec-o! Trebuie s-o vindeci!

— *Conor*, zise monstrul.

— La ce ești *bun*, dacă nu poți s-o vindeci? strigă Conor, izbind în continuare scoarța copacului. Doar să-mi spui povești stupide, să-mi faci necazuri și să se uite toți la mine, de parcă aș avea vreo boală...

Se opri doar când monstrul întinse mâna și îl ridică în aer.

— *Tu ești cel care m-a chemat, Conor O'Malley*, zise el, privindu-l cu seriozitate în ochi. *Tu ești cel care are răspunsurile la aceste întrebări.*

— Dacă eu te-am chemat, zise Conor, cu fața roșie, plină de lacrimile care îi șiroiau furioase pe obraji, atunci te-am chemat ca să o salvezi! Ca să o vindeci!

Se auzi un foșnet în frunzișul monstrului, de parcă o adiere de vânt le mișca, într-un oftat prelung și încet.

— *Nu am venit să o vindec pe ea*, zise monstrul. *Am venit să te vindec pe tine.*

— Pe mine? se miră Conor oprindu-se din zvârcolit, în mâna monstrului. *Eu* nu am nevoie de vindecare. Mama mea e cea care...

Dar nu putu să termine propoziția. Nici măcar acum nu putea rosti cuvintele. Chiar dacă avuseseră discuția. Chiar dacă știuse de la bun început. Pentru că da, *evident* că știuse, *evident* că da, indiferent cât de mult își dorise să creadă că nu era adevărat, evident că știuse. Dar, *chiar și așa*, nu putea să o spună.

Nu putea spune că este pe...

Încă plângea furios și se chinuia să respire. Se simțea de parcă cineva îl despicase în două, de parcă tot corpul i se dezmembra.

Se uită iar spre monstru.

— Ajută-mă, zise el încetișor.

— *A venit vremea celei de-a patra povești,* zise monstrul.

Conor lăsă să-i scape un strigăt de furie.

— Nu! Nu asta am vrut să spun! Sunt lucruri mai importante care se întâmplă acum!

— *Da*, zise monstrul. *Așa e.*

Își deschise mâna rămasă liberă.

Ceața îi înconjură din nou.

Și, din nou, se aflau în mijlocul coșmarului.

A PATRA POVESTE

Chiar și așa, stând în mâna puternică, imensă a monstrului, Conor simțea teroarea insinuându-se în el, simțea bezna care începea să-i umple plămânii și să-i înece, își simțea stomacul dezintegrându-se...

— Nu! strigă el, zbătându-se din nou, dar monstrul îl strânse tare. Nu! Te rog!

Dealul, biserica, cimitirul – toate dispărură, până și soarele dispăru, lăsându-i în mijlocul unui întuneric înghețat, un întuneric care îl urmase pe Conor încă de prima oară de când mama lui fusese internată, și mai devreme de asta, când începuse tratamentele care o făcuseră să rămână cheală, și chiar și mai de mult, când făcuse o gripă care nu mai trecea, până când se dusese la doctor și descoperise că nu era deloc gripă, ba mai înainte chiar de *asta*, când începuse să se plângă de cât de obosită se simțea, mai înainte de toate astea, parcă *dintotdeauna*, așa avea senzația, coșmarul fusese acolo, hărțuindu-l, înconjurându-l, fără să-i dea pace, însingurându-l.

Părea că nu fusese niciodată în altă parte.

— Scoate-mă de aici! strigă el. Te rog!

— *E timpul*, repetă monstrul, *celei de-a patra povești.*

— Nu știu nicio poveste! zise Conor, în timp ce mintea lui se cufunda în groază.

— *Dacă nu vrei să o spui*, zise monstrul, *voi fi nevoit să o spun eu în locul tău*. Îl ridică pe Conor în dreptul feței. *Și crede-mă când îți spun că nu vrei să se întâmple* ***asta***.

— Te rog! îl imploră Conor. Trebuie să mă întorc la mama.

— *Dar*, zise monstrul, întorcându-se spre beznă, *ea e deja aici.*

Monstrul îi dădu drumul brusc, aproape scăpându-l jos, iar Conor făcu vreo câțiva pași împleticindu-se.

Recunoscu pământul rece de sub palmele sale, recunoscu locul în care se afla, înconjurat din trei părți de o pădure întunecată, imposibil de străbătut, recunoscu și cea de-a patra latură, o stâncă ale cărei contururi se pierdeau într-o beznă și mai adâncă.

Iar pe marginea stâncii stătea mama lui.

Stătea cu spatele la el, dar se uita peste umăr, zâmbind. Arăta la fel de slăbită cum era în spital, dar îi făcu un semn cu mâna, în tăcere.

— Mamă! strigă Conor simțindu-se prea greu ca să poată sta în picioare, așa cum se simțea de fiecare dată când începea coșmarul. Trebuie să fugi de-aici!

Mama lui rămase nemișcată, deși părea puțin îngrijorată de cuvintele lui.

Conor se târî înainte, încordându-și toți mușchii din cauza efortului.

— Mamă, trebuie să fugi!

— Sunt bine, dragul meu, zise ea. Nu ai de ce să-ți faci griji.

— Mamă, fugi! Te rog, *fugi*!

— Dar, dragul meu, este...

Ea se opri și se întoarse pe marginea stâncii, de parcă ar fi auzit ceva.

— Nu, își șopti Conor.

Se târî înainte încă puțin, dar ea era prea departe, prea departe ca el să ajungă la timp, iar Conor se simțea *atât de greu...*

De sub stâncă se auzea un zgomot înfundat. Un huruit, un zgomot ca o *bubuitură.*

De parcă ceva imens s-ar fi mișcat în adâncuri.

Ceva mai mare decât însăși lumea.

Și acel ceva escalada peretele stâncii.

— Conor? întrebă mama sa, privind înapoi spre el.

Dar Conor știa.

Era prea târziu.

Adevăratul monstru se apropia.

— Mamă! strigă Conor, forțându-se să se ridice în picioare, luptându-se cu greutatea care îl trăgea în jos. MAMĂ!

— Conor! țipă mama lui, dându-se înapoi de pe marginea prăpastiei.

Dar bubuitura se auzea din ce în ce mai tare. Și mai tare. Și încă și mai tare.

— MAMĂ!

Știa că nu va ajunge acolo la timp. Pentru că doi pumni gigantici se ridicară deasupra stâncii, cu un muget terifiant, dintr-un nor de beznă arzătoare. O vreme, plutiră în aer pe deasupra mamei, care încerca să se târască înapoi.

Dar era prea slăbită, mult prea slăbită…

Și atunci pumnii plonjară asupra ei ca niște ghiulele, izbind-o cu violență și înșfăcând-o, trăgând-o după ei, în hăul de dincolo de marginea stâncii.

Și în sfârșit Conor reuși să o ia la fugă. Alergă frenetic spre ea, strigând în timp ce traversa spațiul care îl despărțea de ea și fugind atât de repede, încât aproape că se împiedică. Se aruncă spre ea, întinzându-i mâinile în timp ce pumnii de beznă o trăgeau după ei peste margine.

Și mâinile lui le prinseră pe ale ei.

Ăsta era coșmarul. Ăsta era coșmarul din care se trezea urlând în fiecare noapte. Care se întâmpla chiar acum, chiar *aici*.

Era pe marginea prăpastiei, forțându-se să reziste, ținându-se cu toate puterile de mâinile mamei, încercând să o oprească să nu fie trasă în bezna de jos, de creatura de sub stâncă.

Pe care acum o putea vedea în întregime.

Adevăratul monstru, cel de care chiar se temea, cel pe care se aștepta să-l vadă în noaptea în care i se arătase prima oară arborele de tisă, monstrul real, din coșmar, făcut din nori de pucioasă, cenușă și flăcări întunecoase, dar cu mușchi adevărați, cu o forță incredibilă, cu ochi roșii care îl priveau și dinți ascuțiți care aveau să o sfâșie pe mama lui, de vie. *Am văzut mai rău de-atât*, îi spusese Conor arborelui de tisă în prima noapte.

Și iată ceea ce văzuse el, mai rău de-atât.

— Ajută-mă, Conor! strigă mama lui. Nu-mi da drumul!

— N-o să-ți dau drumul! răspunse Conor. Îți promit!

Monstrul din coșmar scoase un muget și trase mai tare, cu pumnii încleștați în jurul trupului mamei sale.

Iar ea începu să alunece din strânsoarea lui Conor.

— Nu! strigă el.

Mama țipă îngrozită.

— Te rog, Conor! Ține-mă bine!

— Așa o să fac! strigă băiatul.

Se întoarse spre arborele de tisă, care stătea acolo, fără să se miște.

— Ajută-mă! Nu o pot ține singur!

Dar arborele rămase pe loc, mulțumindu-se doar să-i privească.

— Conor! strigă mama lui. Și mâinile ei alunecau. *Conor!* țipă ea din nou.

— Mamă! strigă el, strângând-o de mâini din ce în ce mai tare.

Dar mâinile ei alunecau în continuare din strânsoarea lui, iar ea devenea din ce în ce mai grea, în timp ce monstrul din coșmar trăgea de ea tot mai tare.

— Alunec! țipă mama lui.

— NU! strigă băiatul.

Căzu cu pieptul la pământ, din cauza greutății ei și a pumnilor de coșmar care trăgeau de ea.

Ea țipă iar.

Și iar.

Și era atât de *grea*, imposibil de grea.

— Te rog, șopti Conor în sinea sa. *Te rog!*

— *Și iată*, auzi el vocea arborelui de tisă aflat în spatele său, *iată cea de-a patra poveste.*

— Taci! urlă Conor. *Ajută-mă!*

— *Acesta este adevărul lui Conor O'Malley.*

Și mama lui țipa.

Și aluneca din strânsoarea lui.

Era atât de greu să o țină!

— *Acum sau niciodată*, zise arborele de tisă. *Trebuie să spui adevărul.*

— Nu! strigă Conor, cu vocea frântă.

— ***Trebuie!***

— Nu! strigă iar Conor, privind în jos spre fața mamei sale…

În timp ce adevărul se ivi dintr-odată…

În timp ce coșmarul atinse punctul culminant…

— *Nu!* mai strigă o dată Conor…

Și mama lui căzu.

CONTINUAREA CELEI DE-A PATRA POVEȘTI

Era momentul în care de obicei se trezea. Când ea se desprindea, țipând, din strânsoarea lui și se prăbușea în abis, smulsă de coșmar, pierdută pentru totdeauna, era momentul în care, de obicei, se ridica în pat, scăldată în transpirație, cu inima bătându-i atât de repede, încât avea senzația că o să moară.

Dar de data asta nu se trezi.

Coșmarul îl înconjura în continuare. Arborele de tisă era tot în spatele lui.

— *Povestea nu a fost încă spusă*, zise acesta.

— Scoate-mă de-aici, se rugă Conor, abia ținându-se pe picioare. Trebuie să o văd pe mama.

— *Ea nu mai este aici, Conor,* zise monstrul. *I-ai dat drumul.*

— Ăsta nu-i decât un coșmar, zise

Conor, gâfâind puternic. Nu-i adevărat ce se întâmplă!

— *Ba* **este** *adevărat*, zise monstrul. *Tu știi foarte bine că e adevărat. I-ai dat drumul.*

— A căzut, zise Conor. Nu mai puteam s-o țin. Era atât de *grea*.

— *Așa că i-ai dat drumul.*

— *A căzut!* zise Conor, cu vocea ascuțită, aproape cu disperare.

Mizeria și cenușa care o smulseseră pe mama lui se târau înapoi pe stâncă în fire de fum, fum pe care nu putea decât să-l înghită. Îi intră pe gură și pe nas ca și când ar fi fost aer, îl umplu, sufocându-l. Trebuia să se lupte ca să poată respira.

— *I-ai dat drumul,* repetă monstrul.

— Nu i-am dat drumul! strigă Conor, cu vocea frântă. A căzut!

— *Trebuie să spui adevărul, altminteri nu vei ieși niciodată din coșmarul ăsta*, zise monstrul, aplecat acum deasupra lui, cu o voce mai înfricoșătoare ca oricând. *Vei rămâne prins aici, singur, pentru tot restul vieții.*

— Te rog, dă-mi drumul! strigă Conor, încercând să se tragă înapoi.

Începu să urle îngrozit, când văzu dârele de fum încolăcindu-se în jurul picioarelor lui. Îl țintuiră la pământ și începură să i se înfășoare în jurul brațelor.

— Ajută-mă!

— *Spune adevărul!* îi porunci monstrul, și glasul lui sună de data asta tern și înfricoșător. *Spune adevărul sau rămâi aici pentru totdeauna.*

— Ce adevăr? țipă Conor, luptându-se disperat cu tentaculele monstruoase care se încolăceau în jurul lui. Nu știu despre

ce vorbești!

Chipul monstrului se ivi deodată din beznă, oprindu-se la câțiva centimetri de fața lui Conor.

— *Ba **da**, știi*, zise el, pe un ton grav și amenințător.

Și brusc se lăsă tăcerea.

Pentru că da, Conor știa.

Știuse dintotdeauna.

Adevărul.

Adevărul adevărat. Adevărul din coșmar.

— Nu, zise el încet, în timp ce bezna i se încolăcea ca o eșarfă în jurul gâtului. Nu, nu pot.

— *Trebuie.*

— Nu *pot*, repetă Conor.

— *Ba poți*, zise iar monstrul și o notă în vocea lui păru schimbată. O nuanță de ceva...

De blândețe.

Ochii lui Conor începură să se umple. Lacrimile i se rostogoliră pe obraji, fără ca el să le poată opri; nu putea nici măcar să și le șteargă, pentru că tentaculele coșmarului îl țineau ca într-o menghină, acoperindu-l aproape în întregime.

— Te rog, nu mă obliga, zise Conor. Te rog, nu mă face să spun asta.

— *I-ai dat drumul*, zise monstrul.

Conor clătină din cap.

— Te rog...

— *I-ai dat drumul*, repetă monstrul.

Conor închise ochii, strângând tare pleoapele.

Dar, în cele din urmă, dădu din cap.

— *Ai fi putut să o mai ții puțin*, zise monstrul, *dar ai lăsat-o să cadă. Ai slăbit strânsoarea și ai lăsat coșmarul să o înghită.*

Conor clătină iar din cap, cu fața schimonosită de durere și plâns.

— *Ți-ai dorit să cadă.*

— Nu, zise Conor, și glasul lui abia răzbătu prin valul de lacrimi.

— *Ți-ai dorit să-i dai drumul.*

— *Nu!*

— *Trebuie să spui adevărul și trebuie să-l rostești* **acum**, *Conor O'Malley. Spune-l. Trebuie.*

Conor scutură iar din cap, ținându-și maxilarul strâns, dar simți o arsură în piept, ca un foc pe care cineva îl aprinsese acolo, ca un soare mic, care lumina totul în el, care pârjolea fiecare bucățică din ființa lui.

— O să mor dacă rostesc cuvintele, zise el, cu un suspin sufocat.

— *O să mori dacă nu le vei rosti*, îl contrazise monstrul. *Trebuie să spui adevărul.*

— Nu *pot!*

— *I-ai dat drumul. De ce?*

Bezna ajunsese acum până aproape de ochii lui Conor, acoperindu-i nasul și sigilându-i gura. Băiatul se zbătea pentru fiecare gură de aer. Bezna îl sufoca. Îl *ucidea*...

— *De ce, Conor?* întrebă fioros monstrul. Spune-*mi DE CE! Înainte să fie prea târziu!*

Și deodată focul din pieptul lui Conor explodă, se consumă ca

și când ar fi fost gata să-l înghită cu totul. Era adevărul, băiatul știa asta. Un geamăt începu să se formeze în gâtul lui, un geamăt care crescu într-un țipăt și apoi într-un urlet, lipsit de cuvinte. Când deschise gura, focul năvăli afară, gata să consume tot, străpungând bezna și țâșnind dincolo de arborele de tisă, cuprinzând întreaga lume, devorând tot, în timp ce Conor urlă și urlă, și urlă, sfâșiat de durere și disperare...

Și, în cele din urmă, el rosti cuvințele.

Spuse adevărul.

Povesti restul celei de-a patra povești.

— Nu mai *suport*! strigă el, în timp ce focul pârjolea tot în jurul lui. Nu mai suport să știu că va muri! Vreau doar să se termine odată! Vreau să se *termine*!

Și atunci focul mistui întreaga lume, fără să mai lase în urma sa nimic, nici măcar pe băiat.

Iar Conor îl primi cu un soi de ușurare, pentru că, în sfârșit, își primea pedeapsa pe care o merita.

VIAȚA DE DUPĂ MOARTE

Conor deschise ochii. Zăcea în iarba care acoperea micul deal din spatele casei sale. Era încă în viață.

Iar ăsta era probabil cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla.

— De ce nu m-ai ucis? gemu băiatul, acoperindu-și fața cu palmele. Merit ce e mai rău.

— *Chiar așa?* îl întrebă monstrul, aplecându-se asupra lui.

Conor începu să vorbească încet, cu glasul înecat de durere, luptându-se să articuleze fiecare cuvânt în parte.

— M-am tot gândit la asta de-atâta timp, zise el. Am știut dintotdeauna că nu are cum să scape, aproape chiar de la început. Ea îmi zicea că se simte mai bine, pentru că asta voiam eu să aud. Iar eu o credeam. Și, în același timp, nu o credeam.

— *Nu*, zise monstrul.

Conor înghiți cu greu, chinuindu-se să vorbească, încă luptându-se.

— Și apoi am început să mă gândesc cât de mult mi-aș fi dorit *să se termine*. Cât de mult aș fi vrut, de fapt, să nu mai fiu nevoit *să mă gândesc* la asta. Cât de mult nu mai suportam așteptarea. Și nu mai suportam cât de singur mă făcea să mă simt.

Începu să plângă de-a binelea, mai tare decât ar fi crezut vreodată că poate să plângă, mai tare chiar decât atunci când aflase că mama lui era bolnavă.

— *Și o parte din tine își dorea să se termine, pur și simplu,* zise monstrul, *chiar dacă asta însemna să o pierzi pe ea.*

Conor dădu din cap, fără să mai poată articula nimic.

— *Și așa a început coșmarul. Coșmarul care se termina întotdeauna cu...*

— I-am dat drumul, se înecă băiatul. Aș fi putut să o mai țin, dar am ales să-i dau drumul.

— *Și acesta,* zise monstrul, *este adevărul.*

— Dar nu am *vrut* asta! zise Conor, pe un ton ridicat. Nu am vrut să-i dau drumul! Acum o să moară și este numai vina mea!

— *Și asta,* zise monstrul, *este departe de adevăr.*

Durerea lui Conor căpătă o consistență fizică, încleștându-l din toate părțile, făcându-l să se crispeze asemenea unui mușchi imens. Abia mai reușea să respire din cauza *efortului* pe care îl depunea și se lăsă iar să cadă la pământ, dorindu-și să-l înghită, o dată pentru totdeauna.

Abia dacă simți vag mâinile imense ale monstrului care îl ridicau, formând în căușul palmelor un mic cuib în care îl culcă pe băiat. Era vag conștient de frunzele și crengile care se încolăceau în jurul lui, înmuindu-se și desfăcându-se pentru a-i face loc să se întindă.

— E vina mea, zise Conor. Am lăsat-o să cadă. E vina mea.

— *Nu este vina ta,* zise monstrul, iar vocea lui pluti în jurul lui Conor ca o briză ușoară.

— Ba da, *este.*

— *Tu voiai doar să se termine chinul,* zise monstrul. ***Propriul tău***

chin. Voiai un final al singurătății în care te-ai izolat. Este cea mai umană dorință dintre toate câte există.

— Nu am vrut, repetă Conor.

— *Ba da, ai vrut*, zise monstrul, *dar, în același timp, nu ai vrut.*

Conor își trase nasul și își ridică privirea spre chipul imens al monstrului, care era la fel de mare ca zidul din fața lui.

— Cum pot fi ambele variante adevărate?

— *Pentru că oamenii sunt ființe complicate*, zise monstrul. *Cum poate o regină să fie și vrăjitoare bună, dar și vrăjitoare rea? Cum poate un prinț să fie ucigaș și salvator? Cum poate un Apotecar să fie rău și în același timp să aibă intenții bune? Cum poate un preot să gândească greșit și totuși să aibă inima bună? Cum ajung oamenii invizibili să fie și mai singuri în momentul în care se lasă văzuți?*

— Nu știu, zise Conor, ridicând din umeri, epuizat. Poveștile tale mi s-au părut întotdeauna fără nicio logică.

— *Răspunsul este că nu contează ce* ***gândești***, zise monstrul, *pentru că mintea ta se va contrazice pe sine și de o sută de ori pe zi. Voiai să o lași să se ducă așa cum, în același timp, îmi cereai cu disperare să o salvez. Mintea ta va crede orice minciuni atâta vreme cât acestea îți vor aduce liniște, fără să ignori, în tot acest timp, adevărurile dureroase care au dus la apariția acestor minciuni necesare. Iar mintea ta te va pedepsi pentru ambele variante în care crezi.*

— Dar cum poți lupta cu așa ceva? întrebă Conor, cu vocea răgușită. Cum poți să te lupți cu toate chestiile astea care apar în tine?

— *Spunând adevărul,* zise monstrul. *Așa cum faci tu acum.*

Conor se gândi iar la mâinile mamei sale, la strânsoarea pe care o slăbise…

— *Încetează cu asta, Conor O'Malley,* zise încet monstrul. *De asta am început să bântui iar pământul, pentru a-ți spune toate astea, iar tu să te poți vindeca. Trebuie să mă asculți.*

Conor își înghiți iar lacrimile.

— Te ascult.

— *Nu îți scrii viața în cuvinte,* zise monstrul. *O scrii prin acțiunile pe care le faci. Ceea ce gândești nu e important. Numai ceea ce* **faci** *este cu adevărat important.*

Se lăsă un moment lung de tăcere, timp în care Conor își recăpătă suflul.

— Și atunci ce trebuie să fac? întrebă el într-un târziu.

— *Faci ceea ce tocmai ai făcut adineauri,* zise monstrul. *Spui adevărul.*

— Doar atât?

— *Crezi că-i ușor?*

Monstrul ridică din sprâncenele lui imense, cu o expresie de uimire.

— *Erai gata să mori decât să-l pronunți cu voce tare.*

Conor își lăsă privirea în jos, desfăcându-și în sfârșit mâinile încleștate.

— Pentru că a fost atât de *greșit* ceea ce am gândit eu.

— *A fost doar un gând,* zise monstrul, *unul singur dintr-un milion de gânduri. Nu a fost o acțiune.*

Conor oftă prelung, cu respirația încă întretăiată.

Dar nu se mai sufoca, iar coșmarul nu-l mai invada, nu-i mai strângea pieptul în menghina lui, târându-l în adâncuri.

De fapt, nu mai simțea deloc prezența coșmarului.

— Sunt atât de obosit, zise Conor, lăsându-și capul în mâini. Sunt atât de obosit de toate astea!

— *Atunci, dormi,* îl îndemnă monstrul. *Ai timp.*

— Mai e timp? murmură Conor, abia reușind să-și țină ochii deschiși.

Monstrul schimbă și mai mult forma palmelor sale, astfel încât cuibul de frunze în care stătea Conor deveni și mai confortabil.

— Trebuie să o văd pe mama, protestă el.

— *O vei vedea,* zise monstrul. *Îți promit.*

Conor deschise ochii.

— O să fii și tu acolo?

— *Da,* spuse monstrul. *Vor fi ultimii mei pași din această călătorie.*

Conor simți cum plonjează în ireal, atras atât de puternic de valul de somn, încât i-ar fi fost imposibil să îi reziste.

Dar, înainte să alunece de tot pe tărâmul viselor, simți cum pe buze i se formează o ultimă întrebare.

— De ce apari mereu la 00:07? întrebă el.

Adormi înainte ca monstrul să apuce să-i răspundă.

CEVA ÎN COMUN

— Oh, slavă Domnului!

Cuvintele se infiltrară în conștiința lui Conor înainte ca acesta să se trezească de-a binelea.

— Conor! auzi, și apoi, mai tare: *Conor!*

Vocea bunicii.

Deschise ochii și se ridică încet în capul oaselor. Era deja noapte. Oare cât timp dormise? Privi în jur. Era încă pe dealul din spatele casei lui, cuibărit între rădăcinile arborelui de tisă care se ridica deasupra lui ca un turn imens. Privi în sus. Era doar un copac.

Dar ar fi putut băga mâna în foc că, în același timp, părea să nu fie *doar* un copac.

— CONOR!

Bunica sa alerga spre el, venind dinspre biserică. Din locul în care se afla, băiatul vedea mașina parcată pe drumul din spate, cu luminile aprinse și motorul pornit. Conor se ridică în picioare, în

timp ce ea alerga spre el, cu fața crispată de furie și ușurare, și încă ceva, un sentiment pe care el îl recunoscu imediat și care îi provocă instantaneu un gol în stomac.

— Oh, slavă Domnului, slavă DOMNULUI! urlă ea ajungând lângă el.

Și apoi făcu un gest surprinzător.

Îl prinse în brațe cu atâta putere, încât aproape că se prăbușiră amândoi. Dezechilibrat, Conor reuși să se sprijine de trunchiul copacului, oprind astfel căderea amândurora. Ea îi dădu drumul și începu să țipe la el *de-a binelea*.

— Unde ai FOST? urlă ea. Te caut peste tot de ORE în șir! Conor, am fost DISPERATĂ! CE DRACU' A FOST ÎN CAPUL TĂU?

— Am avut ceva de făcut, răspunse Conor, dar bunica îl trăgea deja după ea.

— N-avem timp, zise ea. Trebuie să mergem! Trebuie să mergem *acum*!

Îi eliberă brațul și o luă la *fugă* înapoi spre mașină, iar felul în care alerga era ciudat și surprinzător pentru vârsta ei, dar Conor se ținea după ea aproape fără să gândească ce face. Sări pe locul pasagerului și abia apucă să închidă ușa, că bunica lui demară cu un scârțâit ascuțit de cauciucuri.

Conor nu îndrăzni să întrebe unde se grăbeau așa.

— Conor, zise bunica în timp ce mașina lor zbura pe stradă, cu o viteză alarmantă.

Abia când se uită spre ea, își dădu seama cât de tare plângea. Și în ce hal tremura.

— Conor, nu poți pur și simplu să...

Se zgudui și mai tare și o văzu cum strânge și mai mult volanul.

— Bunico..., începu el să zică.

— Nu, zise ea. Pur și simplu, nu.

Merseră o vreme în tăcere. Bunica acceleră mult peste limita legală de viteză, ba, mai mult, ignoră un stop. Conor își verifică încă o dată centura de siguranță.

— Bunico? încercă iar Conor, ghemuindu-se în timp ce trecură peste o protuberanță de limitare a vitezei, ce tăia șoseaua pe orizontală.

Ea continuă să accelereze.

— Îmi pare rău, zise el încet.

Bunica lui râse auzindu-i cuvintele, un râs amar, plin de tristețe. Clătină din cap.

— Nu contează, zise ea. Nu contează.

— Nu contează?

— *Bineînțeles* că nu, spuse ea și izbucni iar în plâns.

Dar nu era genul de bunică pe care plânsul să o poată împiedica să vorbească.

— Știi, Conor? continuă ea. Tu cu mine? Nu facem o pereche prea bună, așa-i?

— Nu, zise Conor. Presupun că nu.

— Mda, așa cred și eu.

Întoarse mașina la un colț, atât de brusc, încât Conor fu nevoit să se țină de mânerul ușii ca să rămână drept.

— Dar va trebui să învățăm, știi, zise ea.

Conor înghiți cu greu.

— Știu.

Bunica scoase un suspin.

— Știi, nu-i așa că știi? continuă ea. Bineînțeles că știi.

Tuși ca să-și dreagă glasul, în timp ce verifica rapid ambele sensuri ale unei intersecții de care se apropiau vertiginos. O străbătu, ignorând culoarea roșie a semaforului. Conor se întrebă cât de târziu era. Abia dacă se zăreau câteva mașini pe stradă.

— Dar știi ceva, nepoate? reluă bunica discuția. Noi doi avem ceva în comun.

— Da? întrebă Conor, în timp ce clădirea spitalului începu să se întrevadă în josul străzii.

— Oh, da, zise bunica, apăsând și mai tare pedala de accelerație.

Conor observă că lacrimile îi scăldau în continuare chipul.

— Ce anume? întrebă el.

Bunica lui parcă mașina pe primul loc liber pe care îl zări lângă spital, oprind cu o bufnitură scurtă.

— Pe mama ta, zise ea, privindu-l drept în față. Asta avem în comun.

Conor nu spuse nimic.

Dar știa foarte bine ce voia să spună cu asta. Mama lui era fiica ei. Ea era, pentru fiecare dintre ei, cea mai importantă persoană din lume. Iar ăsta era un aspect destul de important pe care îl aveau în comun.

Era, cu siguranță, un punct de plecare.

Bunica opri motorul și deschise portiera.

— Trebuie să ne grăbim, spuse ea.

ADEVĂRUL

Bunica năvăli prima în rezerva de spital, cu o întrebare teribilă întipărită pe față. Dar înăuntru se afla o asistentă care îi dădu imediat răspunsul.

— E în regulă, spuse aceasta. Ați ajuns la timp.

Bunica își duse mâinile la gură, lăsând să-i scape un strigăt de ușurare.

— Văd că l-ați găsit, zise asistenta, privind spre Conor.

— Da, spuse bunica și nu intră în alte detalii.

Atât ea, cât și Conor își îndreptau privirea spre mama lui. Camera era în mare parte cufundată în întuneric, cu excepția unei lumini de veghe aprinse deasupra patului în care zăcea ea. Avea ochii închiși, iar respirația ei era atât de greoaie, de parcă ar fi avut un pietroi imens pe piept. Asistenta părăsi încăperea, lăsându-i singuri, iar bunica se așeză pe un scaun de lângă patul mamei, aplecându-se și luându-i o mână în mâna ei, sărutând-o și legănând-o încetișor.

— Mamă? auzi Conor.

Era mama lui care vorbea, vocea ei era atât groasă și de joasă, încât era aproape imposibil să înțelegi ce spune.

— Sunt aici, draga mea, zise bunica, fără să-i dea drumul la mână. Conor este și el aici.

— Chiar este? silabisi mama lui.

Bunica îi aruncă o privire care îl forța să zică și el ceva.

— Sunt aici, mamă, spuse el.

Mama lui nu răspunse, doar întinse mâna spre el.

Cerându-i să o ia în mâna lui.

Să o ia și să nu-i dea drumul.

— *Iată sfârșitul poveștii,* spuse din spatele său monstrul.

— Ce fac acum? șopti Conor.

Simți mâinile monstrului așezându-i-se pe umeri. Erau cumva suficient de mici, cât să-i dea senzația că-l susțin să nu cadă.

— *Tot ce trebuie să faci este să spui adevărul,* zise monstrul.

— Mi-e frică, rosti Conor și simți cum ochii i se umezesc de lacrimi.

O vedea pe bunica sa în lumina plăpândă, cum se apleacă asupra fiicei sale. Vedea mâna mamei sale, încă întinsă spre el, pleoapele ei lăsate.

— *Bineînțeles că ți-e frică,* zise monstrul, împingându-l încet înainte. *Și, cu toate astea, o vei face.*

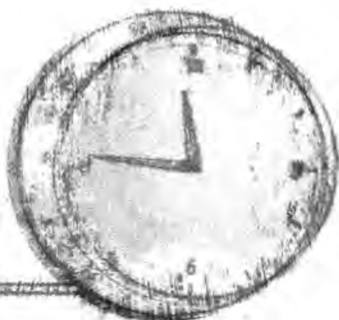
În timp ce mâinile monstrului îl ghidară încet, dar ferm spre mama lui, Conor zări ceasul agățat de perete, deasupra patului ei. Cumva, se făcuse deja 11:46 noaptea.

Mai erau douăzeci și unu de minute până la 00:07.

O clipă avu impulsul de a-l întreba pe monstru ce avea să se întâmple atunci, dar nu îndrăzni.

Pentru că avea senzația că știe deja.

— *Dacă spui adevărul*, șopti monstrul la urechea lui, *vei fi în stare să dai piept cu orice va urma de aici înainte.*

Și astfel Conor privi iar spre mama sa, spre mâna ei întinsă spre el. Își simți gâtul strângându-se, simți că se sufocă și lacrimile îi năvăliră pe obraji.

Cu toate astea, nu era senzația de înec pe care i-o dădea coșmarul. Era mai simplu, mai clar.

Dar la fel de dificil.

Luă mâna mamei sale în mâna lui.

Ea deschise ochii pentru o fracțiune de secundă, prinzându-i imaginea pe retină. Apoi pleoapele ei se închiseră la loc.

Dar apucase să-l vadă.

Iar el știu că momentul sosise. Că nu mai era cale de întoarcere. Că avea să se întâmple, indiferent ce și-ar fi dorit el, indiferent cum se simțea.

Și, de asemenea, știa că avea să treacă peste asta.

Avea să fie groaznic. Avea să fie mai mult decât groaznic. Dar avea să supraviețuiască.

Și ăsta era motivul real pentru care monstrul apăruse în viața sa. Ăsta trebuie să fi fost motivul. Conor avusese nevoie de el și această nevoie a lui reușise cumva să trezească monstrul. Iar acesta se ridicase din străfundurile pământului și ieșise la suprafață. Doar pentru acest moment.

— Vei sta aici? șopti Conor spre monstru, abia reușind să articuleze cuvintele. Vei sta până când...

— *Da, voi sta*, zise monstrul, cu mâinile încă așezate pe umerii lui Conor. *Acum, tot ce trebuie să faci este să spui adevărul.*

Iar Conor așa făcu.

Inspiră adânc.

Și, în sfârșit, rosti adevărul final și întreg.

— Nu vreau să pleci, zise el, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, la început încet, apoi revărsându-se ca un râu.

— Știu, dragul meu, zise mama, cu vocea ei greoaie. Știu.

El simți monstrul cum îl susține de la spate, ajutându-l să stea în picioare, lângă patul ei.

— Nu vreau să pleci, spuse el din nou.

Și asta era tot ce trebuia să spună.

Se aplecă spre ea și o cuprinse cu brațul.

Ținând-o.

Știa că urma să vină momentul, și asta curând, foarte curând,

poate chiar la 00:07. Momentul în care avea să alunece din strânsoarea lui, indiferent cât de tare ar fi ținut-o.

— *Dar nu în momentul ăsta*, șopti monstrul, aflat încă aproape. *Încă nu.*

Conor se agăță strâns de mama sa.

Și astfel reuși în sfârșit să o lase să plece.

PATRICK NESS este autorul trilogiei *Pe tărâmul haosului*, care s-a bucurat de o receptare foarte bună și de vânzări record. Este laureat Carnegie Medal, Guardian Children's Fiction Prize, Booktrust Teenage Prize și Costa Children's Book Award. La Editura Trei a apărut primul volum al trilogiei, *Vocea pumnalului*.

SIOBHAN DOWD a fost autoarea a patru cărți multipremiate, două dintre ele fiind publicate postum. În 2009, Siobhan Dowd a fost desemnată prima autoare care a primit postum Carnegie Medal.

JIM KAY a studiat ilustrația de carte și a lucrat la arhivele Tate Gallery și Royal Botanic Gardens – Kew, două experiențe care i-au influențat profund opera.

Chemarea monstrului este în curs de ecranizare, avându-i în rolurile principale pe Liam Neeson și Sigourney Weaver.

La Editura Trei a apărut *Vocea pumnalului*, primul volum al trilogiei *Pe tărâmul haosului*, de același autor.

Monstrul a apărut după miezul nopții. Așa cum fac monștrii de obicei.

Dar Conor nu-l așteaptă pe acesta, ci pe cel din coșmarul său, care-l bântuie aproape în fiecare noapte de când mama lui s-a îmbolnăvit. Cu bezna, vântul și urletele.

Monstrul acesta care-l vizitează e diferit. Sălbatic și neîmblânzit. Și vrea de la Conor lucrul cel mai periculos.

Chemarea monstrului, roman dublu câștigător al Carnegie Medal (pentru ficțiune și ilustrații), spune o poveste extrem de emoționantă despre dragoste, pierdere și speranță, după o idee a lui Siobhan Dowd, a cărei moarte prematură a împiedicat-o să dea glas poveștii.

www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-719-203-2

TREI